

Ankara'nın göbeğinde kontgerilla provokasyonu!..

Düzen cephesinde seçim hazırlığı...
**Sınıfın bağımsız devrimci
programını emekçilere
taşımanın önemi**

**Rejim krizi ve gündemdeki
parlamento seçimleri**

Batı Avrasya ve Ortadoğu
Abu Şehmuz Demir

Açık-gizli tüm faşist- militarist örgütlenmeler dağıtılsın!

İÇİNDEKİLER

Düzen cephesinde seçim hazırlığı...	
Sınıfın bağımsız devrimci programını emekçilere taşımanın önemi.	3
Sermayenin seçim sonrası "niyeti"	4
Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!.. Ankara'nın göbeğinde kontrgerilla provokasyonu!..	5
Ankara'daki patlama: Balans ayarında şiddet aşamaları (mı?).....	6
Liberal "aydınlar"ın CHP düşleri düzen siyasetinin katı gerçeklerine çarpıyor! .	7
10 Aralık'tan 27 Nisan'a...	
Bir "solda dönüşüm" öyküsü	8
CHP-DSP ittifakı üzerine.	9
"Sol" görünümlü faşist parti DSP	10
Ah şu liberaller.	11
Düzen güçlerinin Kürt halkına karşı "kutsal ittifakı".	12
Büyükkanıt emretti, Yargıtay uyguladı! Şemdinli'nin "iyi çocukları" yeniden yargılanacak!..	13
İşçi-emekçi hareketinden.	14-15
Rejim krizi ve gündemdeki parlamento seçimleri (Orta sayfa)	16-17
Seçim kampanyası ve kadro sorunu . . .	18
İbrahim Kaypakkaya ülke genelinde düzenlenen eylemlerle anıldı.....	19-20
Lübnan'da iç çatışmalar yeniden başladı.	21
"Özel güvenlik" şirketleri	22
Alman devleti G8 karşıtlarına saldırılarını artıyor	23
Dünyadan	24
Batı Avrasya ve Ortadoğu.	25-26
Ekim Gençliği'nden	27
Liselilerin Sesi'nden.	28
Seçimler ve devrimci yurtsever tavır/1.	29
Eylem ve etkinliklerden...	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/20 ● 25 Mayıs 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Ankara'da patlayan bomba 6 insanın ölmesine yüzlercesinin yaralanmasına yol açtı. "Birlik ve beraberlik" çağrıları kılıfına büründürülmüş Kürt halkını hedefleyen açıklamaların arkasında kuşkusuz en dikkat çekici olanı Yaşar Büyükanıt'ın "yeni saldırılar olabilir" demesiydi. Sermaye basını ve partileri saldırıyı fırsat bilerek yeni bir şoven dalganın peşinde koşan düzen bekçilerinin tersine "biz ölen ve yaralanan insanların derin acısını içimizde duyuyoruz" söylemiydi. Faillerin ve uzantılarının bulunmasının oldukça zor olduğunu bildiğimiz bu tür saldırıların en bilinen adresinin ise Şemdinli'den ve birçok başka örnekten test edildiği üzere Genelkurmay karargahı olduğunu hatırlatıyoruz. Kim yapmış olursa olsun bombalamanın Kürt halkına yönelik yeni bir saldırı dalgasının mihenk taşı olarak kullanılmaya çalışılacağından şüphe yok. Bu saldırılara karşı Kürt halkı ile birlikte karşı durmak, işçi ve emekçilerin şovenizm zehiri ile sersemletilmesine karşı mücadele etmek tüm devrimci ve ilerici güçlerin güncel görevidir. Saldırığı, kan ve can pahasına kendi iç hesaplarını görmeye çalışan sermaye uşaklarını şiddetle kınıyoruz.

DTP'nin bağımsız adaylarla seçime gireceğinin açıklanmasından itibaren alevlenen "bağımsız adayımı istiyorum" tartışmaları reformist bir çeşni yaratmanın ötesine gidemeyecek gibi görünüyor. "Program tartışmayalım, adayları konuşalım", "parlamenteoya 60 milletvekili sokabiliriz" vb. söylemler parlamenter avanaklığın en uç örneklerini yansıtıyor. Kampanyanın, bu hali ile seçimlerden devrimci amaçlar için yararlanmak ile herhangi bir bağlantısı bulunmuyor. Tersine yayılan parlamenter hayaller ile "sol" adına hatta "sosyalizm" adına sol liberalizmin en tehlikeli zehirini ilerici ve demokrat kamuoyuna enjekte ediliyor. Mevcut durum sınıf devrimcilerinin mücadeleye edeceği alanları genişletiyor, reformist odakları çoğaltıyor.

Geleceksizlik korkusu ve kaygısı içinde yaşamları karartılan yüzbinlerce liseli genç yeni bir sınava hazırlanıyor. ÖSS liseli gençlerin kabus olmaya devam ediyor. Liseli gençlik geleceklerini karartan bu sisteme karşı mücadelelerini yükseltmeye devam ediyorlar. Bu çerçevede İstanbul'da 3 Haziran günü bir şenlik ve 10

Haziran günü "ÖSS duvarını yıkalım!" şiarı ile Kadıköy'de ortak bir miting örgütleniyor.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu'nun ulaştığı yeni düzeyin ifadesi olacak şenlik çalışmalarına destek vermek tüm sınıf devrimcilerinin ortak görevidir. Bu çabayı büyütmek ve kalıcı mevziler yaratmak mücadelesinin temel dayanakları haline getirmek ertelenemez güncel bir sorumluluktur.

Ekim Gençliği'nin Mayıs-Haziran tarihli 103. sayısı ile Liselilerin Sesi dergisinin Mayıs tarihli 16. sayısı çıktı. Okurlarımız Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği dergilerini Eksen Yayıncılık büroları ve kitapçılardan temin edebilirler.

Ekim Gençliği

"Taksim 1 Mayıs alanıdır!"

Düzen içi çatışmalarda gençlik taraf olmayacaktır!

Devrimci gençlik mücadelesinde gelecek için notlar

GATS: "Piyasalaştırma" ve "ticarileştirme" Gaysi Yılmaz

Ekim Gençliği'nin 103. sayısı çıktı!...

Ne burjuva gericiliği, ne parlamenterist hayaller

Gençliğin çözümü

DEVİRİMDE!

ÖSS duvarını yıkacağız!

Herkes sınıvsız üniversite hakkı!

Ekim Gençliği

Düzen cephesinde seçim hazırlığı...

Sınıfın bağımsız devrimci programını emekçilere taşımanın önemi

Tüm hazırlıklar erken seçime endekslenirken, düzen parlamentosu tarihinin en itibarsız dönemlerinden birini yaşamaktadır. Zira silahlı bürokrasinin 27 Nisan muhtırasıyla yaptığı müdahale hem sermaye meclisinin yetki sınırlarını ortaya koymuş, hem de meclisteki tek parti hükümetini ıskartaya çıkarmaya yetmiştir. Muhtıradan savrulan darbe tehdidi ise, militarist güçlerin seçim sonuçlarına tahammül edip etmeyeceği konusunda ciddi şüpheler bırakmıştır. Bu yönüyle sadece 22 Temmuz sonrasında kurulacak hükümet askeri vesayet altına girmeyecek, fakat bizzat seçimin kendisi de militarist güçlerin gölgesinde gerçekleşecektir. Seçim sonrası beklenti ise, “ordu ne yapar, ABD ne der” şeklinde özetleniyor.

yarışına gireceklerini ilan etmiş bulunuyorlar. Gerçi iki gerici kamp ve onların çevresindeki güçlerin bir kısmı “cumhuriyeti” savunduğunu, öteki kesim ise “demokrasiyi/ılımlı islamı yaşatacağı” söylemiyle oy talep edecekler. Ancak, bu nüansı bir yana koyarsak, geriye hiçbir ayrılıkları kalmıyor.

Ashında sermaye partilerinin kendilerini “merkez partisi” şeklinde tasnif etmelerinde bir doğruluk payı var. Ne de olsa tümü de İMF-TÜSİAD programını uygulayacaklar. Söylemde öne çıkarılan biçime dair bazı farklar, ya da yaşam biçimlerinin farklı olması ise, farklı eğilimler gösteren toplumun tüm kesimlerinden oy alabilme olanağı sunması açısından işlevsel. Zaten TÜSİAD’ın Tayyip Erdoğan’dan başlayarak AKP, CHP, MHP ve yeni DP şeflerini huzuruna çağırma seanslarını başlatması da, bu soysuzların kimlerden emir aldıklarını, kimlere yaranmak derdinde olduklarını ayan beyan ortaya koyuyor.

Sermaye partilerinin emekçilere sunabileceği hiçbir şey yoktur!

Düzen partileri, popülistlik yapmayı, yani emekçilerin karşısına çıkıp sahte vaadlerde bulunmayı terkedeli yıllar oldu. Zira sermaye sınıfı onları uyarılmış, bu tür vaadlerin kısa süreli de olsa “seçim ekonomisi”ne yol açtığını, bundan dolayı da İMF-TÜSİAD reçetelerinde kısmi sapmalar meydana geldiğini hatırlatmıştı.

Düzen partilerinde “tek”leşme dediğimiz olgu kuşkusuz yeni değil. Ancak bu partilerin kurduğu “milletvekili pazarı” da, “siyasi züccaciyeci”lere havale edilen “vitrin düzenleme” çalışmaları da, durumun önceki seçimlerden çok daha kaba, çok daha tiksinti verici bir hal aldığı göstermektedir.

İlkin sermaye partileri “sağcı”, “solcu”, “dinci”, “faşist” tüm eğilimleri temsil etme iddiasındalar. Bundan dolayı son günlerde canlı alışverişlere sahne olan “milletvekili pazarı”nda “at izi it izi”ne karışmış gibi görünüyor. Ama gerçekte olay o kadar karmaşık değil. Zira toplumun karşısına farklı sıfatlarla çıkanların özü itibarıyla birbirinden farkı yoktur. Bundan dolayı bir MHP’liyi, AKP’liyi veya yeni DP’liyi CHP’de görmek mümkün olduğu gibi, bir DP’liyi, CHP’liyi veya MHP’liyi AKP’de görmek de mümkündür. Tabii benzer durumlar diğer sermaye partileri için de geçerlidir. Bu arada Alevi burjuvazisi de bu tabloda kendine yer edinme çabası içine girmiştir. Yakın geçmişe kadar düzen solu, yani CHP saflarında kendini ifade eden bu kesim, artık AKP, MHP gibi dinci, ırkçı/faşist partilerde yer almakta bir sakınca görmüyor. Ne de olsa belirleyici olan sınıfsal çıkarlardır.

Halen devam eden bu vitrin düzenleme çabasını bir çeşit “maskeleri atma ayini” olarak değerlendirmek de mümkündür. Öyle ki, düzen partileri, bu defa benzer tipleri vitrine yerleştirip her kesimden “oy kapma”

Düzen meclisini çözüm platformu olarak sunma girişimleri

Düzen meclisini çözüm platformu olarak sunma girişimleri

AKP’nin dinci-gerici çizgisine eklenen Hak-İş Konfederasyonu’nu bir kenara bırakırsak, DİSK ve Türk-İş konfederasyonları da seçim sürecinden nemalanma hazırlığına başlamış bulunuyor. “Sol kılıklı” sağcılarla uzun süre flört eden Süleyman Çelebi ve ekibi, hesapta olmayan CHP-DSP ittifakı gündeme gelince, “asli aktör” olarak denklemin dışında kaldı. Geriye ÖDP ve kirli savaş şefi Murat Karayalçın’ın SHP’si kaldı ki, bunlarla meclise kapağı atmak olası değil. Zira SHP şefleri, CHP-DSP ittifakına eklenmenin yollarını şimdiden aramaya başladı. Binde 1-2 oranında oy alan ÖDP’nin ise parlamenter hayaller kuranlara pek bir faydası olmaz.

“Sol kılıklı” sağcıları seçim arifesinde birleştiren CHP-DSP ittifakından sonra “10 Aralık Hareketi”nin akıbeti ne olur henüz belli değil. Ancak DİSK Başkanı Süleyman Çelebi’nin “Emek Platformu” bileşenlerini sürüklemeye çalıştığı gözleniyor. Başını Çelebi’nin çektiği DİSK, TMMOB, TTB, Diş Hekimleri Birliği yöneticileri, “Emek Platformu”nun kadavradan ibaret olan “2002 Programı”nı güncelleştirmeye hazırlanmaktadır. Sınıf mücadelesinin hakkını

vermekten kaçınan, dahası kimi zaman köstek olabilenlerin, bir kadavradan işçi sınıfı ve emekçiler lehine bir şey çıkarmaları elbette mümkün değildir.

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç ise, tüm düzen partileriyle görüşmeye hazırlanıyor. Parti başkanlarıyla görüşeceğini ilan eden bu sendika ağası, seçimler vesilesiyle işçi sınıfını sırtından hançerlemenin ödülünü talep edecek olmalı. Zira her fırsatta sınıfa ihanet eden Salih Kılıç ve benzerleri, genellikle en büyük ödülleri seçimler döneminde sermaye düzeninden almaktadırlar.

Seçimi gündemine alan bir diğer oluşum ise Alevi örgütleri oldu. Ankara’da iki günlük sempozyum düzenleyen Alevi örgütleri parçalı bir tablo sergilediler. Bir kısmı “sol kılıklı” sağcıların CHP-DSP ittifakıyla birleşmesini “olumlu gelişme” sayarken, bir kesim “Marksizmden arınmış” bir platform önerdi. Buna karşın çerçevenin emek ve demokrasi mücadelesi şeklinde çizilmesi, dinci gerici ve darbeye karşı tutum alınması, önerilen “sol ittifak” içine sosyalistlerin de dahil edilmesi bu örgütlerdeki “ilerici” dinamizmin de göstergesidir.

Sempozyum, sınıflı bir toplumda mezhepsel aidiyetin birleşmeye yetmeyeceğini bir kez daha göstermiştir. Nitekim bir kısım Alevi burjuvazisinin, MHP gibi faşist katillerin fideliği olan, dahası Maraş ve Çorum katliamlarının tetikçiliğini yapan bir partiden aday olabilecek kadar düşkünleşmesi de, tamamen sınıfsal bir tutumdur. Bu durum, Alevi işçi ve emekçilerin Alevi burjuvazisiyle yollarını ayırmaları gerektiğinin de göstermektedir. Zira Alevi işçi ve emekçilerin hem sınıfsal, hem de mezhepsel baskıya karşı mücadele etmeleri gerekiyor. Özü itibarıyla anti-kapitalist olan bu mücadele çizgisinin en tutarlı temsilcisi ise sermayeye karşı sınıfın bağımsız devrimci bayrağını yükselten sınıf devrimcileridir.

Liberal Kürt burjuvazisine yamanarak meclise girme hayalleri kuran reformistler ise, DTP’nin seçime bağımsız adaylarla katılma kararını açıklaması ile heyecanlanmış, ancak Kürt siyasilerin kendileriyle görüşmeyi ağırından alması belli bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Buna rağmen herhangi bir düzen partisi ile ittifak kurma umudu kalmayan DTP yöneticileri, gecikmeli de olsa reformistlerle görüşmeye başlayarak yüreklerine su serptiler. Aday listeleri sıralamasında anlaşma sağlanır sağlanmaz reformist cenah, düzen temsilcileri nezdinde bile itibarı beş paralık olan sermaye meclisini parlatıp emekçilere “sorunların çözüm platformu” olarak sunmaya başlayacaklar.

Kitlelerin de politikleşmeye başladığı bu dönemde eksik kalan, burjuva gerici ve parlamenter hayallere karşı devrimci hareketin birleşik duruşudur. Bilinen nedenlerden dolayı gerekli olan birleşik duruş sağlanamayınca, bu açığı kapatmayı bir kez daha sınıf devrimcileri omuzlayacaklar. Bu koşullarda bağımsız devrimci sosyalist adaylarla öreceğimiz, işçi sınıfı ve emekçilere çözüm yolu olarak devrim ve sosyalizmi gösterecek olan devrimci seçim çalışmalarımızın önemi bir kat daha artmaktadır. Sınıf devrimcileri sürece bu bilinçle hazırlanacaklar, sınıfın bağımsız devrimci programını işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere ulaştırmak için etkin bir çaba sergileyecekler, emekçilere alternatifsiz olmadıklarını göstereceklerdir!

Sermayenin seçim sonrası “niyeti”

Düzen partilerinin programları artık neredeyse tekleşti. Tornadan çıkmış gibi birbirine benziyor. İşçi ve emekçiler de bunun farkında. Dolayısıyla seçimden sonra kurulacak hükümetin uygulayacağı politikaların neler olduğunu pek merak eden yok. Hangi parti/partiler seçimi kazanırsa kazansın, kurulacak hükümetin her alandaki politikalarını esasta İMF ve TUSİAD’ın belirlediği gerçeği genel kabul görüyor. O nedenle de seçim sonrası uygulanacak politikaları merak edenler asıl olarak İMF veya TUSİAD gibi sermaye kuruluşlarının raporlarına, açıklamalarına dikkate alıyor.

Buradan hareketle baktığımızda, seçim sonrası uygulanacak ekonomik ve sosyal politikaların büyük bölümünün şimdiden belli olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü bundan birkaç gün önce Türkiye ile yürütülen gözden geçirme görüşmelerini ele alan İMF yönetimi, sunulan niyet mektubunun metnini de kamuoyuna açıkladı. Açıklanan niyet mektubu, 22 Temmuz sonrasında kurulacak hükümetin programı niteliğinde.

Niyet mektubu toplam 26 maddeden oluşuyor. Yakın zamanda düzen siyasetinde yaşanan siyasal çalkantıların ekonomi alanındaki kimi riskleri arttırdığı belirtilen mektupta, buna rağmen “güçlü politikaların” sürdürülmesi konusunda taahhütlerde bulunuluyor. Bu, kim hükümete gelirse gelsin, iç siyasal dalaşmanın sonucu ne olursa olsun, işçi ve emekçilere dönük saldırı planları aksamayacak anlamına gelmektedir. İMF de mektubu onaylayarak bundan herhangi bir şüphesi olmadığını göstermiştir.

Bilindiği gibi geçtiğimiz aylarda İMF’nin bütçe uygulamaları konusundaki en temel eleştirilerinden biri sağlık harcamalarındaki artışa ilişkindi. SSK hastanelerinin devredilmesinden sonra sağlık sektöründeki yağma ve talanın görülmemiş boyutlara artmasının ürettiği sonuçlardan biri de bu alana ayrılmış bütçe harcamalarının şişmesiydi.

Gözden geçirme görüşmeleri sırasında bu durum İMF heyeti tarafından eleştirilmiş ve hükümetten ek tedbirler alması istenmişti. Niyet mektubunda “sağlık harcamalarının hedefleri riske etmemesi için önlemler geliştirildi” denilerek, sağlıkta yıkım politikalarının derinleştirilmesinden övgüyle söz ediliyor. Mektupta bununla da yetinilmiyor, artık her hastane için 3’er aylık bütçeler belirleneceği, harcamalar üzerinde daha sıkı bir kontrol uygulanacağı, bu sayede harcamaların daha da kısıllacağı müjdeleniyor. Demek oluyor ki seçimden sonraki hükümetin ilk hedeflerinden biri sağlıkta yıkımı derinleştirmek olacak.

Bir diğer önemli taahhüt de kazaya uğrayan sosyal yıkım yasasına ilişkin. Niyet mektubunda sosyal yıkım yasasının seçimden hemen sonra yeniden meclisin gündemine geleceği, bunu takip eden 6 ay içinde de mutlaka uygulamaya geçileceği ifade ediliyor.

Gene seçim sonrasında ertelenen saldırılardan biri de elektrik özelleştirmeleri ve elektrik fiyatlarına yapılacak zamlar. Bu yıl yapılması düşünülen elektrik dağıtım özelleştirmelerine 3 şirket üzerinden 2008 yılından itibaren başlanacağı yönünde İMF’ye söz veriliyor. Elektrik fiyatlarının bugüne kadar neden arttırılmadığı münasip bir dille gerekçelendirildikten sonra, seçimi takip eden dönemde bu konuda da düzenleme yapılacağı ifade ediliyor. Yani seçimden sonra hem elektriğe zam geliyor, hem de enerji dağıtım tesisleri birer birer yağmaya açılıyor. Belli başlı tüm sermaye grupları bu alandaki yağmadan pay kapmak için şimdiden sıraya girmiş durumda. Sermaye son iki yılda özelleştirme konusunda büyük mesafe katetti. Belli başlı tüm büyük KİT işletmeleri

özelleştirme yağmasına açıldı. Az sayıda KİT işletmesi için ise geriye sayım başlamış durumda. Seçim yaklaştığı için ağırdan alınan Tekel, şeker fabrikaları, Pektim gibi özelleştirmelerde son adımların önümüzdeki yıl başından itibaren atılacağı, 2009 yılı sonuna kadar özelleştirilmesi planlanan tüm kuruluşların elden çıkarılacağı niyet mektubunda açık bir dille vurgulanıyor.

Kıscacası seçimler işçi ve emekçilere hiçbir şey vaat etmiyor. Hangi düzen partisi hükümet olursa olsun işçi ve emekçilerin payına düşecek olan tek şey

daha fazla saldırı, daha fazla yıkım ve yoksulluk. Bu saldırı politikalarını AKP’nin mi yoksa CHP-DSP gibi başka partilerin mi yürüteceği sermaye açısından fazla bir önem taşıyor.

İşçi ve emekçiler seçimlere ve seçim sonrası döneme bu gerçekler ışığında bakmak durumundadır. Seçim oyununda işçi ve emekçilerden kendi cellatlarını seçmeleri istenecektir. Bu politikayı boşa çıkarmanın yolu bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda İMF-TUSİAD düzenine ve onun uşağı partilere karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Düzenin propagandasına kanma, Şemdinli’yi unutma!

Ankara’nın en işlek merkezlerinden olan Ulus’ta patlayan bomba sonucu 6 kişi öldü 100 kişi de yaralandı. Ne amaçla ve kimler tarafından konulduğu henüz açıklık

kazanmamasına rağmen düzen ağız birliği ederek suçluyu ilan etti: PKK. Öyle ki, daha olay sıcaklığını korurken ve olay yerinden yaralılar

taşınırken askeri ve sivil devlet yöneticilerin bu yöndeki açıklamaları birbirini izledi. Medya da bu koroya eşlik etmekte gecikmedi. Bu koroya bakılırsa, olay üzerinde tartışma götürmeyecek biçimde PKK’nin eseri ve bundan dolayı da terörle mücadelenin şiddetini yükseltmekten başka yol yok!

Fakat, olaya böyle bakılırsa, bombanın adresi PKK’yi değil bizzat devletin kendisini gösteriyor. Öyle ya, medya bombanın askeri ve sivil devlet yöneticilerinin geçiş güzergahı olarak kullanılan bir noktaya konulduğunu iddia ediyor fakat, bu kocaman bir yalandan başka bir şey değildir. Bombanın patladığı mekan protokol güzergahı değil, bir emekçi semti olan Mamak’a kalkan halk otobüslerinin duraklarıdır. Diğer taraftan bombanın zamanlamasına bakıldığında, böyle bir olayın PKK tarafından yapılmasının ne derece manasız olduğu kolayca anlaşılabilir. Zira, bomba DTP’nin bağımsız adaylarla seçimlere girmesi nedeniyle seçim sürecinin düzen için tam bir handikaba dönüştüğü bir dönemde patlatılıyor. Böyle bir ortamda PKK tarafından yapılacak böyle bir eylem, kendi ayağına kurşun sıkmaktan başka bir sonuç yaratabilir mi? PKK’nin bunun yapabilmesi için tüm mantığını yitirmesi ya da daha da kötüsü devletin karanlık odakları tarafından planlanan provokasyonların basit bir aleti haline gelmiş olması lazım...

Ortada duran birçok açık olgu, böyle bir bombanın en çok da devletin, ama özellikle de ordunun işine yaradığını göstermektedir. Dahası bir de, bombanın atılmasının hemen öncesinde “Terörle mücadele sorumlusu” Edip Başer’in görevden alınması gibi bir gündem ortada

duruyorken!

Aslında Şemdinli’den sonra böylesi bir olay karşısında bombacıların ilk aranacağı yer Genelkurmay Başkanlığı olmalıdır. Şemdinli’de halkın üzerine atılan, sonra da PKK’ye maledilmeye çalışılan bombalamaların faillerinin bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından korunan jandarma astsubayları olduğu açığa çıkmıştı. Bu nedenle her bakımdan devletin, ama özellikle de ordunun yararına olan, yarar ne kelime can simidi gibi işlevi yerine getiren bu bombanın faillerinin PKK’den ziyade Genelkurmay’da aranması gerekir. Ortada Şemdinli duruyorken, düzen güçlerinin olay henüz yaşanmışken hep bir ağızdan PKK’yi lanetlemelerinin başka bir izahı da olamaz.

Dikkatte değer bir biçimde, olay mahallinde ilk beliren devlet görevlilerinin başında Şemdinli “kahramanı” Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükkant gelmiştir. Büyükkant, olay yerinde yaptığı açıklamada, benzer olayların sürebileceğine dair kötü bir kahenette bulunmuş, terörle mücadelenin süreceğini söylemiş, uluslararası desteğe vurgu yapmıştır. Belli ki, ortada duran klasik bir kirli propaganda savaş taktiğinden başka bir şey değildir.

Amaç, Kürt halkını sindirmek, amaç işçi ve emekçileri şoven ve milliyetçi histeriyle zehirlemektir. Amaç, bu yolla baskı ve zoru meşrulaştırmaktır. Amaç, düzen içi kavgada güçlü bir konuma gelebilmektir.

İşçi ve emekçiler, düzenin kirli propagandasına prim vermemeli, tüm bu gerçeklerin ışığında Şemdinli halkının izinden gerçek katillerin yakasına yapışmalıdırlar.

Acık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!..

Ankara'nın göbeğinde kontrgerilla provokasyonu!..

AKP ile ordu arasında yeni cumhurbaşkanının seçilmesi üzerinden kopan kavga Genelkurmay'ın muhtıralı müdahalesiyle yeni bir boyuta taşınmıştı. Peşi sıra paşaların merkezinde durduğu "Cumhuriyet mitingleri" ile AKP'ye yeni bir balans ayarı çekilmek istendi. "Cumhuriyetin bekçisi", "laikliğin savunucusu" ruhhalıyla alanlara çıkan, ağırlığını kadınların ve Alevi kesimin oluşturduğu miting meydanları ile AKP'ye gözdağı verilmek istendi.

AKP her ne kadar orduya karşı "sert" açıklamalarla, "biz daha cumhuriyetçiyiz" minvalinde gerçekleştirilen mitinglerle kuyruğunu dik tutmaya çalışsa da erken seçime razı olmak zorunda kaldı. Ancak tüm bunlar devletin kurucusu, kollayıcısı ve koruyucusu misyonu ile davranan orduya yetmedi. 28 Şubat ürünü AKP'yi hala "tehdit" olarak görmeye devam etti. AKP, her ne kadar ABD etiketli "ılımlı islam" modelinin Türkiye versiyonu olsa da, emperyalizme, İMF'ye, TÜSİAD'a hizmet için canla başla çalışsa da, son dönemlerin en azılı işçi-emekçi düşmanı uygulamalara ve yasalara imza atsa da ordu AKP'yi "cumhuriyeti tehdit eden en büyük tehlike" olarak görmeye devam etti.

En Amerikancı AKP ve daha Amerikancı ordu arasında süren kavganın emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarı sözkonusunda olduğunda nasıl rafa kaldırıldığını ise söylemeye dahi gerek yok. 2007 Taksim 1 Mayıs'ında ordu ve hükümetin elele vererek işçi ve emekçilere karşı aldıkları "Taksim önlemleri" veya -eyleme katılan/katılmayan farketmez- halka uygulanan devlet terörü sermaye düzeninin bekası ve çıkarı sözkonusu olduğunda it dalaşının hiçbir öneminin olmadığını bir kez daha göstermiş oldu.

Aynı şekilde, muhalefet partileri, ordusu, medyası, hükümeti ile düzenin tüm kurumlarının Kürt halkına

yönelik saldırılarda, imha ve inkar politikalarında, devrimciler, toplumsal muhalefet sözkonusu olduğunda nasıl birleştiklerini söylemeye de gerek yok.

DTP'nin önünü kesmek, Kürtler'in meclise vekil göndermesini engellemek için seçim yasasından yaş sınırına, birleşik oy pusulasından Kürt illerinde DTP'nin adaylarıyla benzer isimleri taşıyan bağımsız adayları ileri sürmek vb. konularda düzen güçlerinin nasıl birleştikleri ortada. Düzen güçlerinin işçi ve emekçilere düşmanlıkta, Kürt halkına yönelik saldırılarda, devrimcilere, toplumsal muhalefete yönelik baskı ve terörde aralarında hiçbir ayrım yok.

Böylesi bir atmosferde seçim sürecine girilirken Ankara'nın göbeğinde bir patlama gerçekleşti. Açıklamalara göre patlama sonucunda 6 ölü, 100 yaralı var. Toplum terörize eden, halka açık yerlerde halkı hedef alan bu türden iğrenç ve vahşet örneği eylemler, dünyada ve Türkiye'de örnekleri genellikle görüldüğü gibi, devlet aygıtlarının karanlık bölümlerinin marifetidir. Türkiye bu türden sayısız kontrgerilla provokasyonuna tanık olmuştur. İçinden

geçmekte olduğumuz dönemin toplam özellikleri gözetildiğinde, kontr-gerillanın bu işler için harekete geçirilmesinin zamanının geldiği anlaşılmaktadır. Ordunun başının daha olayın ne olduğu konusunda ellerinde hiçbir açık bir kanıt yokken büyük kentlerde bunun yeni örneklerini bekleyiniz türünden şom ağızlı kehanetleri de bunun bir işareti sayılmalıdır. Ve hiç kuşku duyulmasın, bu provokasyonu izleyecek olayların genel görünümü ile devlet terörünün somut hedefleri, onu planlayanların somut amacını da çok geçmeden tüm çıplaklığı ile açığa çıkaracaktır.

Patlamanın ardından sermaye düzeninin temsilcileri olay yerine gelerek peşi sıra açıklamalarda bulundular, "terörü" lanetlediler. Ancak en dikkat çekici açıklama bugüne kadar olmadığı tarzıyla patlamanın hemen arkasından olay yerine "koşan" ve açıklamalarda bulunan "iyi çocuk"ların babası, Şemdinli organizatörü Büyükanıt paşadan geldi. Gerçi hepsinin söyledikleri özünde aynıydı ve aynı yeri işaret ediyordu. Olayın üzerinden henüz çok fazla bir zaman geçmeden, "delil" karartmakta ve yoketmekte ustalaşmış emniyet güçleri olayı "araştırmadan" kesin yargılarla açıklamalarda bulunan Büyükanıt, patlamayla ilgili olarak "Organize bir terör örgütünün patlamasıdır" sözleriyle PKK'yi işaret ediyor, "Bu terör örgütünün arkasındaki kurumlara bakmamız lazım. Terör örgütlerini kim besliyor bunlara bakmamız lazım, başka bir şey söylemeyeceğim. Yorumlarını size bırakıyorum" diyordu.

"Terörizmle uluslararası mücadelenin son yıllarda her platformda konuşuluyor olmasına ve BM, NATO, AB gibi birçok önemli kurum ve kuruluşun konuya yönelik son derece sert tedbirler içeren karar ve açıklamaları olmasına rağmen, bugüne kadar gereken tedbirlerin alınmadığı"ni söyleyen ve bu yönlü uluslararası işbirliğine vurgu yapan Büyükanıt, "organize suç"a da dikkat çekiyordu.

Ancak Büyükanıt bu açıklamalarla da yetinmiyor, "Şimdi bunu her büyük şehirde bekleyebilirsiniz... Olur demiyorum ama büyük şehirlerde böyle şeyleri yapabilirler" diyerek seçim arifesinde Kürt hareketini ve devrimci muhalefeti terörize etmeyi amaçlayan kontrgerilla eylemlerinin yenilerinin olacağına işaret ediyordu. Organize suç denilince ilk akla gelen kontrgerillanın hamisi Büyükanıt paşa, büyük bir pervasızlıkla yeni "terör" eylemlerinin startını veriyordu.

Düzen içi it dalaşının sürdüğü, Kürtler'in seçimlere girmesinin önünün kesilmek istendiği bir atmosferde Ankara'daki patlama kontrgerillanın bir kez daha sahneye çıktığına işaret ediyor. Bu saldırılarda hedeflenen açıktır, Kürt hareketini ve devrimci, ilerici-toplumsal muhalefeti terörize etmek, emekçi halk kitlelerinde panik yaratmak, şovenizmi kışkırtmak, yeni linçlere zemin hazırlamak, Kürtler'in seçim çalışmasının önünü tümenden kesmek.

Bu aynı zamanda kontrgerilladan ve düzenden hesap soracak güçlerin yapması gerekenlere de işaret etmektedir. İşçi ve emekçilerin, Kürt halkının, devrimci muhalefetin "Acık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!" şiarıyla Susurluk devletinden hesap sorma bilinciyle davranması, seçimlerde "Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!" şiarını yükseltmesidir.

TİKB'den canlı bomba iddiasına karşı açıklama

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkez Komitesi, bazı internet sitelerinde Ankara Ulus'taki provokasyon saldırısının kendileriyle ilişkilendirilmesi üzerine bir açıklama yayınladı. Açıklamada polis kasıtlı sızdırmasına dayalı iddialar yalanlandı ve canlı bomba diye sunulan Güven Akkuş ile ilgili bilgi verildi... Güven Akkuş'a ilişkin bu bilgi, polis kamuoyunu yanıltmak için açıkladığı canlı bomba iddialarının da tümüyle gerçek dışı ve kontrgerilla provokasyonunu gizlemeye yönelik olduğunu göstermiş oldu...

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkez Komitesi imzalı açıklamanın tam metni şöyle:

"22 Mayıs günü Ankara'da Anafartalar Çarşısı önünde bombalı bir intihar eylemi gerçekleştirildi. Kürt halkının azılı düşmanlarının ekmeğine yağ süren ve yöntem olarak asla onaylanamayacak olan bu insanlıkdışı eylemin polisten sızdırılan bilgilere dayanılarak örgütümüz Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği ile ilişkisinin kurulmaya çalışıldığını görüyoruz.

TİKB sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın kurulmasını amaç edinmiş komünist bir örgüttür. Onun eylem anlayışı içerisinde masum ve savunmasız sivilleri hedef alan hiçbir biçime yer

yoktur, asla olmamıştır ve asla olmayacaktır! O bütün tarihi boyunca, hangi gerekçe ve nedenle olursa olsun bu tür kör terör eylemi biçimlerine başvurulmasını şiddetle eleştirmiş, bunun ancak işçi sınıfı ve emekçi halkların düşmanı karanlık güçlerin, kontrgerilla tipi örgütlenmelerin, burjuva faşist yapılanmaların işi olabileceğinin ya da onların ekmeğine yağ sürmekten başka hiçbir sonuç doğurmayacağını altını çizmiştir.

Yıllardır ezilen, ulusal hakları ve kimliği inkar edilen, son yıllarda yeniden hortlatılan şoven milliyetçi gözüdünmüşlüklerin hedefi haline getirilen Kürt halkının samimi dostu ve kardeşi olarak örgütümüz, isminin, asla onaylamadığımız ve nefretle lanetlediğimiz bu provokasyona bulaştırılmasını şiddetle reddeder.

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkez Komitesi

23 Mayıs 2007

Not: Edindiğimiz bilgilere göre eylem zanlısı olduğu iddia edilen -ama kurbanlardan birisi olma ihtimali de bulunan- Güven Akkuş'un 1997 yılında uzak bir taraftarlık ilişkisi biçiminde örgütümüzle kısa süreli bir ilişkisi olmuş, cezaevine girip çıkmasından sonra kendisiyle hiçbir örgütsel/siyasal ilişkimiz kalmamıştır."

Ankara'daki patlama: Balans ayarında şiddet aşamaları (mı?)...

Yüksel Akkaya

22 Mayıs akşamı, eski Ankara'nın merkezinde bir patlama oldu. Yazının yazıldığı saatte ölü sayısı 6, yaralı sayısı 60 civarında açıklandı. Ankara, yıllar sonra ilk kez bu kadar "sert" bir "patlama"ya şahit oluyor. Türkiye ise ilk kez böyle bir patlama ziyaretine, önce ana muhalefet partisinin, sonra Başbakan'ın, daha sonra da Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları'nın ziyaretine tanık oluyor. Patlamaya ve nedenlerine ilişkin İçişleri Bakanlığı ve Hükümet'ten resmi bir açıklama gelmeden önce CHP Başkanı D. Baykal terörü lanetliyor, ilgili adresi gösteriyordu. Olay yerine gelip gelmeyeceği son dakikaya kadar belli olmayan Başbakan, D. Baykal'dan sonra hızla olay yerine gelip, bir terör açıklaması yapıyordu. Başbakan'dan sonra da Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları olay yerine geliyordu. Genelkurmay Başkanı Y. Büyükanıt da teröre dikkat çekiyor, bir değerlendirme yaparak, büyük kentlerde bu olayların yaşanacağına dikkat çekiyordu.

Faili meçhul kalmaya aday olan bu insanlık dışı olay bazı soruları "şiddet" ve "balans ayarı" gibi olgular üzerinden tartışmayı daha anlamlı kılıyor.

Öyleyse başlayalım.

Önce, "şiddet/terör" nedir? Türk Dil Kurumu'nun (TDK) Türkçe Sözlük'üne göre şiddet, "1. Bir devininim, bir gücün derecesi, yeğenlik, sertlik. 2. Hız: Rüzgarın şiddeti. 3. mec. (Duygu ya da davranış için) Aşırılık. 4. Karşıt görüşte olanlara, inandırma ya da uzlaştırma yerine kaba kuvvet kullanmak"tır. Aynı

Sözlük'e göre terör, "Yıldıрма, korkutma, tedhiş" anlamına geliyor.

Güzel. Başka, felsefi, sosyolojik anlamları açıklayan sözlüklere başvurmaya gerek yok. Zira, bizim merakımızı anlatmaya TDK'nın Sözlük'ü yeterli. Ankara'daki patlama ister "şiddet", ister "terör" olayı olarak adlandırılınsın farkedene çok şey yok mu? Bizce var! TDK Sözlük'üne göre bu bir "terör" olmaktan çok bir "şiddet" olmaya aday. Niye mi? Bir kez bu olay ile bir devininim, bir gücün derecesi, sertliği ortaya konmaya çalışılıyor. Ve, bu çaba karşıt görüşte olanları inandırmak, uzlaştırmak yerine bir kaba kuvveti içeriyor, yani, bugüne kadar söylenenleri anlamadıysanız, çok açık değilse, bir de buradan bakın deniliyor.

Balans ayarı çok ciddi bir irade ortaya koymayı gerektiriyor. Anlaşılan o ki, balans ayarı isteğinin arka planı çok iyi anlaşılmamıştır. Anlaşılmayacağı düşünülmektedir, bu nedenle, devreye yeni araçlar sokulmaktadır.

Birinci ayar girişi: Genelkurmay Başkanı Y. Büyükanıt'ın basın "brifingi". Sözelik, özdelik uyarısı. Sonuç: Anlaşılmama!

İkinci ayar girişi: Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Anayasa Mahkemesi kararı. Sonuç: Özde ile sözdeden kastın farkına varılması, ama bilmezlikten gelinmesi.

Üçüncü ayar girişi: Ankara'da Tandoğan mitingi. Sonuç: Anlamama da ısrar, "cehalet".

Dördüncü ayar girişi: Genelkurmay'ın "esnek

darbesi" olarak "muhtırası". Sonuç: Korku, kaygı, "dik" durma gösterisi... "Vurdumduymazlık".

Beşinci ayar girişi: Mitinglerde "sol"a birleşin çağrısı. Baykal'ın "partinizi kapatın gelin çağrısı", "aymazlık"...

Altıncı ayar girişi: Baykal'a kapalı kapılar ardından açık uyarı, ne olursa olun bir "alternatif" olduğunuzu "birleşmiş" gibi olarak yapın. Sonuç: CHP-DSP birlikteliği, balans ayarında ilk sonuç alma, mitinglerden sonra, yeni aşama ve araçlar için fırsat oluşturma.

Yedinci ayar girişi: Emekli General E. Başer'in "terör"e dair açıklamaları nedeni ile kendisine verilen görevden alınmasına "sert" yanıt: Terör eski Ankara'nın merkezinde... Sırada Kızılay ve büyük kentler... Sonuç: Hükümette panik...

Peki ne olacak... Öyle görünüyor ki, her ne pahasına olursa olsun DTP üzerinden bağımsız olarak Meclis'e girenlerin sayısı en aza indirilecek, en etkili, aktif olanlar elimine edilmeye çalışılacak, DTP ve sol üzerinde hatırı sayılacak ve geçen günleri aratacak bir baskı oluşturulacak (Alinteri okuyucularının tutuklanması böyle okunabilir mi?). Böylece, CHP-DSP (artı Demirel) ittifakı "hükümet"in asıl kurucusu yapılmaya çalışılacak. Çünkü, kendisini "solda" görenlere sunulacak tek seçeneğin bu olması bir olmazsa olmaz olmak durumunda görülüyor. CHP-DSP (artı Demirel) ittifakının milletvekili adaylarının kompozisyonu balans ayarının iyi işlediğini gösteriyor.

Balans ayarı ciddi bir gerekçeye dayanıyor mu? Uygulamalara ve sonuçlara bakıldığında, yanıtın evet olması bu düzen içinde yaşayan ve yaşamak isteyenler açısından sürpriz olmasa gerek. Cumhuriyetin kurucu kadrosunun devamı olduğunu iddia edenler CHP'nin altı okunun da Anayasa'daki mirasçıları olarak sistem ve düzen açısından altı ilkenin (altı okun olarak da okunabilir) ikisini son ve direnecek sınır olarak kabul etmektedir: Milliyetçilik ve laiklik. Ne var ki, bu ayarı yapanlar tarihin en büyük çelişkilerini de yaşamaktadırlar. Zira, milliyetçilik ve laikliği tehdit eden bu "kitle" ve "öncü örgütleri" 12 Eylül faşizminin mimarı genarellere aittir. Zira, sola kapıyı kapatmak için "Türk-İslam" sentezine başvurular, çeyrek yüzyıl içinde İslamın hızla gelişip yayılmasının tüm olanaklarını yaratırken Türklüğün aynı ölçüde tutamayacağını hesaplayamadılar. Şimdi, yeni balans ayarında "kantarı" kaçmış olan İslamiyet biraz geriye çekilip, milliyetçilik biraz daha öne çekilerek "Türk-İslam" sentezi daha ayakları yere basan bir şekilde oluşturulmak isteniyor. Sorun, kantarın topuzunu kaçırınların ikna olma sürecinde. Şiddetin ayarı da bu ikna düzeyine bağlı olarak değişecek.

Balans ayarındaki şiddet uygulamalarını da tam da TDK'nın Sözlük'üne göre okumak gerekiyor. Karnı aç, imalathanelerde köle gibi çalıştırılan, apartman bodrumlarında gün yüzü görmeyen soluk benizli çocuk işçileri hiç hatırlamayan, tersanelerde, madenlerde her gün karın tokluğuna ölüme mahkum edilen emekçileri hiç duymamış olanlar balans ayarlarında elbette ki başarılı olabilir.

Peki, bu "başarı" kalıcı olabilir mi? Huzursuz tarihin huzursuz sorusu da bu olmalı. Yanıt mı? Bilineni, yüzyıllardır pek çok anlatılmış olanı bir daha açıklamaya gerek var mı? Zaman en büyük öğretmedir, kuşkusuz aynı anlama gelmek üzere tarih de...

KKK: Ankara'daki patlamayla ilgimiz yok

Koma Komalen Kurdistan (KKK) Yürütme Konseyi Başkanlığı, Salı günü Ankara Ulus'ta meydana gelen patlama ile hiçbir ilgilerinin olmadığını açıkladı. (...)

"Türk Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, Başbakan ve Deniz Baykal, henüz patlamanın dumanı dağılmamışken, alelacele olay yerine gelerek, direk hareketimizi ima eden suçlamalarda bulunmuş ve hareketimiz ile halkımızın özgürlük davası hedef gösterilmiştir" diyen KKK, şunları belirtti:

Türk medyası provokasyon yapıyor

"Bu açıklamalar ardından Türk medyası da ortada hiçbir veri olmamasına rağmen olayı hareketimize mal etme iddiasını basın ahlakı ve ilkelerini ayaklar altına alarak kamuoyuna yansıtmıştır. Hatta 'bu saldırı ulusa yapılmıştır' denilerek, halklar arası düşmanlığı körükleyen tahrik edici bir üslup kullanılmış ve kullanılmaktadır. Türk medyasının ve bazı yetkililerinin, bu olayla kullandığı üslup büyük bir çarpıtma, yalan ve provokasyon niteliğindedir. Türkiye'de bizzat Genelkurmay'ın öncülük ettiği ve neo-ittihatçı kesimin yarattığı ırkçı-şoven dalga ve Kürt düşmanlığına dayalı geliştirilen kitle psikolojisinin derinleştirmeyi amaçlayan bu maksatlı açıklama ve suçlamaları reddediyoruz. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm Türkiye kamuoyunu bu kirli oyun karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Genelkurmay başkanı sınırötesi operasyon açıklıyor

KKK açıklamasında devamla şu ifadeler yer aldı: "Türk devletinin öteden beri hareketimize karşı ABD ve Güney Kürdistanlı siyasi güçleri harekete geçirmek için çok yönlü baskılar geliştirdiği bilinmektedir. Genelkurmay başkanının Ulus'taki olay vesilesiyle yaptığı son açıklamada, bu olayı hareketimize mal etmesi, uzun süredir gerçekleştirilmek istenilen sınır ötesi operasyona ABD

ve Güneyli güçlerin destek vermelerini sağlamaya yöneliktir. Ancak bu politikaların varolan çatışmaları daha da derinleştireceği açıktır. Yine Türk Genelkurmay başkanı, 'Türkiye'nin büyük şehirlerinde bu eylemler beklenmelidir' demektedir. Bununla Türk halkının ve emekçilerini terör korkusuyla sindirerek, istedikleri atmosferi yaratmayı amaçlamaktadırlar. Eğer böyle değilse, Türk Genelkurmay başkanının bildiği varsa, bunu kamuoyuna açıklamalıdır. Ayrıca Ulus'taki patlamanın, hükümetin Edip Başer'i görevden alması ardından gelişmesi de tesadüfü değildir ve dikkat çekicidir. Çok açık ki, Türk medyası ile Genelkurmay'ın, Ulus'taki patlama hakkında ortada henüz hiçbir bilgi, veri ve delil olmamasına rağmen olayı direk bizimle ilişkilendirmesi maksatlıdır. Bu açıklamalar hareketimize ve halkımıza karşı adım adım devreye konulan topyekün savaş kapsamında yapacakları saldırı ve katliamlara zemin oluşturmaya dönüktür.

Saldırı ile hiçbir ilgimiz yok

Bir kez daha belirtelim ki, hareket olarak bizim bu olayla hiçbir biçimde ilişkimiz yoktur. Bu eylem biçimi hareketimizin eylem tarzı olmadığı gibi, yönetimimizin bu tür eylemler için herhangi bir kararı da yoktur. Şimdiye kadar hiçbir sivil hedefe yönelik eylemimiz olmadığı gibi, bundan sonra da olmayacaktır. KKK sistemi içindeki hiçbir gücün bu eylemle herhangi bir ilişkisi olmadığı gibi KKK sistemi içindeki güçlerin bu tür hedeflere yönelme durumu da sözkonusu değildir. Hareketimiz sadece kendi sistemi içindeki güçlerin pratiğinden sorumludur. Herkesin bu gerçeği görerek, yapılan çarpıtmalara karşı duyarlı olması gerekmektedir. Hareketimiz ve yönetimimizin bu tür eylemlerle hiçbir alakası yoktur ve olamaz."

ANF / 23 Mayıs '07

Liberal “aydınlar”ın CHP düşleri düzen siyasetinin katı gerçeklerine çarpıyor!

Bir süredir düzen siyasetinin temel gündemi haline gelen CHP ve DSP ittifakı, nihayet gerçekleşti. Bu ittifakın gerçekleşmesinde bu partilerin iradesinden çok dış güçlerin, ordu ve burjuvazinin müdahalesi belirleyici oldu. Öyle ki, son ana kadar birlikten uzak duran ve niyetli olmadıklarını da açıktan ortaya koyan parti yönetimleri, üzerlerindeki baskıya dayanamayarak gönülsüzce ortaklığa imza attılar. Böylelikle, AKP karşısında CHP'yi güçlü bir seçenek olarak çıkarmak isteyen egemen güçler, öncelikli iş olarak gördükleri bu adımı atmış oldular. Büyük bir şevkle doğurmak için seferber oldukları çocuğun doğumunu nihayet sezeryanla da olsa sağladılar.

Fakat çocuk doğdu doğmasına da, laiklik-şeriat kutuplaşmasıyla sersemletilmeye çalışılan halka bunu kendi çocuğu olarak kabul ettirmek yine de büyük bir sorun durumunda. Zira, emekçi halkın hafızası ne denli zayıf olursa olsun, söz konusu olan, onlarca yıldır düzen tarafından halka karşı kullanılmaktan paçavra dönmüş CHP ve DSP'dir. Ayrıca şeriat korkusunu hayatının merkezine koyarak seçimini yapanların emekçi halk içerisindeki oranı, CHP'yi bulunduğu noktadan sıçratacak bir büyüklüğü ifade etmemektedir. Gözü kapalı bir şekilde sadece şeriat korkusundan CHP'ye oy verecek olanlar, daha çok Alevi kökenli emekçiler ile kentlin eğitimli ara katmanlarıdır. Bu kesimlerin zaten önceki seçimlerde ağırlıklı olarak CHP'ye oy verdikleri düşünülürse, CHP'nin oylarında büyük bir sıçrama olasılığının zayıf olduğu görülecektir.

Göründüğü kadarıyla, CHP-DSP ittifakı sonrasında, şeriat korkusuyla yüzlerini CHP'ye dönecek olanlar öncelikle yine Alevi kökenli emekçiler ile kentlerin eğitimli ara katmanlarının CHP'ye “küsmüş” kesimleri olacaktır. Daha fazlası ise çok zordur. Öyle ki, bugünkünden çok daha kapsamlı bir operasyon olan 28 Şubat sonrasındaki benzer siyasal atmosferde yapılan seçimlerde ordunun hışmına uğrayan “şeriatçı” FP, herşeye rağmen seçimlerde önemli bir oy oranı ve milletvekili sayısı ile çıkmıştı. FP karşısında laikliğin bayrağını taşıyan ordu destekli DSP ise, bir de Öcalan'ın yakalanmasının sağladığı şoven rüzgarı arkasına almasına rağmen, ancak çok düşük bir oy oranıyla MHP ve ANAP ile üçlü bir koalisyon hükümeti kurabilmişti. Oysa bugünün CHP'si laiklik bayraktarlığının yanısıra '99 DSP'sinin sahip olduğu Öcalan'ın yakalanmasıyla estirilen şoven rüzgarla yelkenlerini şişirme şansına sahip bile değildir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, Öcalan yakalandığında başbakan Ecevit'ti, fakat oluşturulan şoven atmosferden DSP'den çok MHP yararlanmıştı. Çünkü düzen siyasetinde bu kanalı MHP tuttuğu ölçüde, milliyetçi-şoven rüzgar da DSP'den önce MHP'ye yönelmiştir. Bugün de esasında toplum düzeyinde laiklikle birlikte estirilen şovenizmin öncelikli adresi CHP'den ziyade MHP olacaktır.

Sonuç olarak, düzenin egemen güçleri güç bela doğurdıkları CHP-DSP ortaklığını halka yutturmak gibi bir sorunla yüzyüzedirler. AKP'nin demokrasi ve İslami duyarlılıkların, DP'nin esasta kentli orta sınıfların ve köylülüğün çıkarlarının, MHP'nin ise milliyetçi-şoven histerinin bayraktarlığını yaptığı bir siyaset tablosunda CHP'nin laiklik yazan bayrağının siyasi cazibesinin sınırları bellidir. Tabansız bir DSP'nin katılımının bu sınırlarda yapacağı oynama ise belli-belirsiz olacaktır.

CHP'yi doğuran ve umut bağlayanlar da bu gerçeğin çok iyi farkındadırlar. Böyle olduğu için CHP'nin elindeki bayrağa laiklik dışında başka siyasi açımları yazabilmek için yoğun bir uğraş içerisine girmiş bulunuyorlar. Burjuva medyanın pek “solcu” yazarları bugünlerde kendilerini büyük ölçüde bu soruna hasretmiş durumdadır. CHP-DSP ortaklığının kendisinden beklenen sonucu yaratması için, halka laiklik dışında başka sözler söylemesi, yeni umutlar taşıması gereği bu uğraşta hepsinin ön kabulüdür. Ancak bu ön kabülden yola çıkılarak üretilen neredeyse tek bir şey yoktur. Büyük çoğunluğu bu ön kabulü ağızda sakız etmekten başka bir söz etmezken, Can Dündar gibi bazıları da düzen siyasetindeki diğer tüm kanalların doldurulmuş olmasından hareketle, CHP'nin emekçi halkın sosyal ve ekonomik taleplerini bayrağına yazması gerektiğini, böyle yapması halinde küreselleşme ve özelleştirme süreçlerinin yarattığı toplumsal hoşnutsuzluğu arkasına alarak seçimlerden güçlenerek çıkacağını söylüyor.

Son derece mantıklı olan bu değerlendirme, mantıklı olmasına karşın “aydın” hamlığından öte bir anlam taşıyor. Öyle ki, bu değerlendirme 3 Kasım seçimleri sonrasında başlayan sol tartışmalarında da oldukça revaçtaydı. Fakat nedense (!) CHP kurmayları tarafından pek ciddiye de alınmadı. CHP kurmaylarının bu tutumu, ne kafasızlıklarından ne de siyaset bilmemezliklerinden geliyordu. Aksine CHP yönetimi, sadece oyunu kuralına göre oynuyor ve oldukça gerçekçi davranıyordu. CHP konusunda boş hayaller kuran burjuva aydınların bir türlü anlayamadığı bu tutumun nedeni oldukça basittir: Kurulu düzen, sosyal nitelikte bir muhalefete ve bu muhalefetin toplumsal hoşnutsuzluğu açığa çıkaracak söz ve eylemlerine müsaade etmemektedir. Düzenin yönetici güçleri olan emperyalizm ve tekelci burjuvazi, hassas dengeler üzerinde duran düzenin selameti uğruna bu konuda katı kurallar koymuş bulunmaktadır. Düzen siyasetinin kapıları ancak bu kurallara uyum gösterildiğinde açılmaktadır. Düzen siyasetinin artık kanıksanmış ve yerleşik bir geleneği haline gelmiş bu gerçeğinden dolayı, düzen partilerinin programları tekleşmiştir. Hükümete gelen her parti önceki hükümetten bıraktığı yerden devam etmekte, emperyalizme ve sermayeye hizmette sınır tanımamakta, emekçi halka kan kusturmaktadır. İşte bundan dolayıdır ki, düzen solunun yaşadığı kriz gerçekte düzen siyasetinin krizidir. Zira düzen siyaseti bu koşullarda işçi ve emekçileri düzene bağlayacak bir

siyasi seçenek üretmemenin sıkıntılarıyla boğuşmakta ve bir çözüm bulamamaktadır.

İşte bundan dolayı, düzen medyasının kadrolu solcu aydınları ne derlerse desinler, CHP sonu hezimetle bitecek bile olsa oyunu kurallarına göre oynamaktadır. Deniz Baykal'ın geçtiğimiz günlerde CNN Türk kanalında katıldığı bir programda kullandığı şu ifadeler durumu son derece özlü biçimde açıklamaktadır: *“Bir iktidar değişikliğinin ekonomi politikasında bir kesinti, kopukluk, kriz yaratması hiçbir şekilde söz konusu değildir... Siyasal iktidar değişiminin, Türkiye'nin ekonomik kazanımını ortadan kaldıracak bir doğrultuya sebep olacağını düşünmek tamamen gerçek dışıdır. Herkes, Türkiye'nin ekonomik kazanımını, altyapısını, kurduğu ilişkileri bir çıkış noktası kabul ederek, kendi politikasını yürütme arayışına girecektir... Kurallar belli. Piyasa ekonomisi gerçeğini değiştirmeye gerek yok... Ekonominin içindeki temel kurumların, eğitim politikasını düzenleyen kuruluşların uyum içinde olması lazım.”*

Baykal konuşmasının devamında tekelci burjuvazi ve emperyalizmin AKP'den duyduğu rahatsızlık noktasında da güvence vermektedir. CNN Türk bunu şöyle aktarmaktadır: *“Türkiye'de siyasetin piyasa ekonomisi kurallarını işletmesinin ötesinde, yeni bir rol üstlenmeye yönelmesini de engellemek gerektiğini ifade etti. Piyasa ekonomisi içinde son dönemde siyasetin de bir ticari aktör haline gelmeye başladığına dikkat çeken Deniz Baykal, şu değerlendirmede bulundu: Bu çok tehlikeli ve vahim bir olay. Siyasetle ticaret ayrılmak zorunda.”* (cnn.turk.com)

Kıscacası, düzen siyasetinin temel kuralını özlü biçimde ifade ettikten sonra, hükümete gelirse, AKP'nin bıraktığı yerden devam edeceğiz demektir Baykal. Sosyal güvenlik yasasından özelleştirme politikalarına, sosyal yıkım programlarından sefaleti katmerleştiren politikalara kadar AKP'nin işçi-emekçi düşmanı siyasetine aynen devam edeceğiz, anlamına geliyor bu sözler. Son sözlerin anlamı ise, bu hizmetin AKP'den farklı olarak karşılıksız yapılacağı ve siyasi gücün ekonomiden nemalanma, yakın sermaye gruplarını kayırma yerine tekelci burjuvazinin ortak sınıf çıkarlarının gözetileceğidir. Oyunun kuralları, düzenin egemen güçlerine ve onların sömürü ve yağma programlarına uyacağına dair güvence vermek ve sadakat beyanında bulunmak olduğu ölçüde Baykal, diğer düzen partileri gibi yola çıkarken buradan başlamaktadır. Aksi halde laikliğin bekleliğini yapmak tek başına önünün açılması için yeterli olmayacaktır.

Demek ki, düzenin has partisi olarak CHP oyunu kurallarına göre oynamakta, boş vaatler ve laiklik istismarı dışında liberal aydınların gösterdiği gibi emekçi halkın aklını çelmeye, sosyal öfkeyi arkasına almaya yönelik esaslı bir hamleden özenle uzak durmaktadır. Dediğimiz gibi bu, düzenin egemen güçlerinin belirlemiş olduğu siyaset oyununun kurallarının bir gereğidir. CHP gibi düzenin kurucusu ve bekçisi olmak payesini taşıyan bir partinin bu kurallara uymaması düşünülemez bile. Böyle de olmaktadır.

Bu noktada sorumluluk ilericiler ve devrimci güçlere düşüyor. Düzenin seçim oyununu boşa çıkararak devrimci alternatifi güçlü bir siyasi çalışmayla işçi ve emekçilerin önüne koymak bu sorumluluğun temel gereğidir.

10 Aralık'tan 27 Nisan'a...

Bir “solda dönüşüm” öyküsü

Düzen cephesinde hızlanan siyasal gelişmeler sonucunda seçimler 22 Temmuz'a alındı. Seçimlerin erkene alınması, kendini Kasım'da yapılacak bir seçime göre ayarlamış bulunan tüm siyasal aktörleri hazırlıksız yakaladı.

Başını Süleyman Çelebi ve ekibinin çektiği 10 Aralık Hareketi baskın

seçime en hazırlıksız yakalanan aktörlerden birisiydi. Üstelik son siyasa gelişmeler 10 Aralık Hareketi'nin belirleyip hayata geçirmeye çalıştığı seçim politikalarını önemli oranda boşa çıkartmıştı.

10 Aralık Hareketi yöneticileri nihayet geçtiğimiz hafta sessizliklerini bozdular ve seçimlere ilişkin görüşlerini bir basın toplantısıyla açıkladılar. Düzen siyasetinin sol kanadına yeniden biçim verme operasyonu kapsamında zorla bir araya gelen/getirilen CHP ve DSP'nin seçim işbirliğini kutsamakla kalmadılar, bunun “geniş bir halk kesiminin beklenti ve taleplerine uygun bir adım olduğunu” da sevinçle ilan ettiler. Fakat Çelebi ve ekibine göre bu işbirliği genişlemeliydi, “bu iki parti dışındaki sosyal demokrat, demokratik sol ve özgürlükçü sosyalist kuruluşların” da katkısı sağlanmalıydı. Aksi takdirde “sol seçmen desteği” tam olarak elde edilemezdi. Süleyman Çelebi ve ekibinin açıklamasında ayrıca CHP'ye akıllar verildi; neo-liberal politikaları terk etmesi, etkin tarımsal desteği ve sosyal devlet ilkesini kararlılıkla savunması istendi. Yani bir bakıma seçimde “çatı” vazifesi görecek CHP'ye bir seçim ve iktidar programı önerilmiş oldu.

Kuşkusuz ki programa ilişkin bu öneri ve talepler bir ciddiyet ve samimiyet taşımamaktadır. Bunlar daha ziyade görüntüyü kurtarma, emekçilere sempatik görünme amaçlıdır. Tıpkı son günlerde Baykal'ın arkasında dolanan SHP'liler gibi, 10 Aralık yöneticilerinin de asıl derdi, seslerini CHP'ye duyurmak ve milletvekili aday listelerine girebilmektir. 10 Aralık Hareketi'nin gerçek misyonu siyaset alanında sermayeye hizmet vermek, sermayenin sol koltuk değneği olarak görev yapma olduğuna göre bunda, şaşılacak bir şey de yoktur.

Fakat bu, Süleyman Çelebi ve arkadaşlarının dünkü söylemleri ile bugünkü icraatları arasındaki tutarsızlığı mazur göstermiyor. Sözü ettiğimiz bu tutarsızlığın, daha doğrusu ikiyüzlülüğün ne olduğunu anlayabilmek için öncelikle 11 Ocak'ta yayınladıkları “Solda yenilenme ve bütünleşme çağrısı” başlıklı açıklamaya bir göz atmamız gerekiyor. Açıklamanın önemli bulduğumuz iki ayrı paragrafında şunlar söyleniyor;

“10 Aralık Hareketi olarak bir yıldır sosyal demokrat, demokratik sol, özgürlükçü sosyalist parti, grup ve kişilerin Türkiye siyasetine en etkin katkıyı

yapmasının koşullarını ve yöntemlerini araştırdık, tartıştık. Önerdiğimiz süreç yenilenme temelinde bütünleşme ve kitleselleşmedir. Bu yolla hedef solun tek başına iktidardır. Sosyal demokrat, özgürlükçü sol partilere, kuruluş ve kişilere dünyadaki ve Türkiye'deki koşulların, gelişmelerin ve ihtiyaçların zorunlu kıldığı kapsamlı bir yenilenme sürecini ve bunun gerektirdiği dönüşümü başlatmaları için çağrıda bulunuyoruz. Bu güçleri, gerek temel ilkeler, yaklaşımlar ve politikalar, gerekse siyaset yapma tarzı ve yönetim anlayışını kapsayacak bir yenilenme temelinde 2007 seçimlerine mümkün olan en geniş güç birliği içinde girilmesi için kararlı adımlar atmaya çağırıyoruz.”

“Geleceğe kaygıyla, korkuyla değil, umutla bakmak isteyen yurttaşlar yeni bir siyaset anlayışı, kararlı ve yapıcı bir tutum bekliyor. Ülkemizi gerçekten demokratik, hızla kalkınan, gelirini adaletli biçimde paylaşan ve fırsat eşitliğine dayalı bir düzene sahip bir ülke durumuna getirmek, hukuk devletini, sosyal devleti ve katılımcı demokrasiyi yalnızca sözde değil, inançla ve kararlılıkla savunan, evrensel sol değerlere sahip çıkan bir sosyal demokrat bütünleşmeyle mümkündür.”

Düzen siyasetindeki mevcut anlayış ve alışkanlıklara belli eleştirilerin getirildiği, “yenilenme”, “dönüşüm”, “katılımcı demokrasi” ve “evrensel sol değerler” gibi lafların bolca edildiği bu açıklamanın üzerinden henüz beş ay geçti. Bu lafları eden Süleyman Çelebi ve ekibi şimdi generaller adına siyaset yapan, darbe girişimlerine alkış tutan, özgürlüklere düşman olduğunu saklama gereği duymayan, şovenizmin bayraktarlığını elinde bulunduran, artık en sıradan insanların dahi “bunlar solcudur” diyemediği CHP ve DSP gibi iki partinin seçim işbirliğine şapka çıkartıyor. Seçimlerde CHP çatısı altında kendine yer bulabilmek için bin bir methiye diyor. Kısacası yüzüzlüğün bu kadarına da pes dedirtiyor.

Açıklamada bazı göstermelik taleplere de yer verilmiş olduğunu daha önce vurgulamıştık. Talepler konusunun bir başka boyutu da bu istemlerin kimden beklendiği. Yakından bakıldığında Süleyman Çelebi ve ekibinin “güçbirliği”nden “beklentileri” ölüden gözyaşı beklemek gibi bir şey.

“Kurulan güçbirliğinin sosyal demokrat /

demokratik sol / özgürlükçü sosyalist kesimlerin desteğini alabilmesi için demokratikleşme sürecinin hızlandırılması konusunda samimi ve kararlı bir tutum sergilenmelidir. Bu çerçevede çeşitli yamalarla düzeltilmeye çalışılmış 1982 Anayasası yerine çağdaş, demokratik bir anayasanın hazırlanacağı, % 10 seçim barajının düşürüleceği, çalışanların başta sendikal haklar olmak üzere tüm demokratik haklarının önündeki engellerin kaldırılacağı, ifade ve dolayısıyla basın özgürlüğünü kısıtlayan maddelerin çağdaş normlara uygun şekilde değiştirileceği, siyasal partiler arasında ittifakın yasal hale getirileceği, siyasal partilerde lider egemenliği yerine üyelerin demokratik söz ve karar hakkını güçlendirecek önlemlerin getirileceği açıkça ortaya konmalıdır.” (10 Aralık Hareketi'nin açıklamasından)

12 Eylül askeri faşist darbesini yapan generallerin hazırlatıp uygulamaya soktuğu 1982 Anayasası'nı ortadan kaldıracak, onun yerine “çağdaş, demokratik bir anayasa” hazırlayacak olan kim? Artık açıktan açığa generaller adına siyaset yapan, darbe girişimleri dahil pašaların hiçbir yaptığına toz kondurmayan Baykal ve çetesi mi?

Ya yüzde 10'luk seçim barajı? Bu barajı açıktan açığa savunan, daha bir iki hafta önce de mecliste kanlı bıçaklı olduğu AKP ile anti demokratik seçim yasası konusunda tam mutabakat sağlayan CHP mi, bu partinin başındaki Baykal mı kaldıracak bu barajı?

Çalışanların sendikal ve demokratik hakları konusunda CHP-DSP ittifakının ne yapacağı ortadadır. Baykal, Bülent Ecevit'i “tüm sosyal demokratların” lideri ilan etmedi mi? Bülent Ecevit'ten öğrenecekleri şeylerin başında ise tabii ki işçi ve emekçilere yönelik saldırı yasalarının kararlılıkla uygulanması vardır. Çalışma yaşamını cehenneme çeviren, sömürü ve yıkımı arttıran yasaların pek çoğunun altında, “sosyal demokratların lideri” Ecevit'in imzası vardır. Ve bunu en iyi bilenlerden biri de Süleyman Çelebi ve avanesidir.

Tabii bir de ifade ve basın özgürlüğü konusu var. “Sosyal demokrat” olduğu rivayet edilen CHP, son aylarda ceza yasasındaki ünlü 301. maddenin değiştirilmesine karşı kararlı bir mücadele sergilemektedir. Bu maddenin değişmesini veya kaldırılmasını önerenleri faşist partilerden hiç de farklı olmayan gerici-milliyetçi bir söylem kullanarak suçlamaktadır.

Oyun bitti, herkes kendi bayrağı altına!

Bugün ortaya çıkan tablo, taşların yerine oturması, safların netleşmesi, herkesin yerli yerini bulması tablosudur. Çok fazla inandırıcı olamasa da bugüne kadar “solculuk” oynayan, AB ülkelerinde görüp imrendikleri türden bir düzen solculuğu yapmaya heveslenen 10 Aralık Hareketi mensupları için de aynı şey geçerlidir.

10 Aralık Hareketi kendi seçimini yapmıştır. Onun yeri hak ve özgürlükler mücadelesi verenlerin değil, generaller adına siyaset yapanların, hak ve özgürlüklere düşman olanların yanındır. Onun yeri Kürt halkının düşmanlarının, işçi ve emekçilere saldırı programlarını kararlılıkla uygulamaya yeminli olanların yanındır.

“10 Aralık Hareketi” artık “27 Nisan Hareketi”nin bir parçası olarak sermayeye hizmete taliptir. Bu görev talebinin sermaye tarafından dikkate alınıp alınmayacağını ise ilerleyen günler gösterecektir.

CHP-DSP ittifakı üzerine

Siyaset mühendisliğine soyunan sermaye iktidarının uşakları DYP ve ANAP'ın birleşerek, Demokrat Parti'yi kurmasını sağladılar. Gözü, kulağı ve dili sermaye için çalışan, sömürü düzeninin devam etmesini varlık nedeni sayan sermayenin siyaset erbaplarının başını, sermaye basınının satılık kalemlerini çekiyor. Daha birkaç ay öncesine kadar, aralarında Derya Sazak'ın da bulunduğu, çeşitli vesilelerle CHP'nin sol olup olmadığının tartışılır olduğunu yazanlar bile, CHP-DSP arasındaki ittifak görüşmelerinin üzerine "solda birlik" yaftası asarak büyük bir heyecanla karşıladılar.

Nasıl "solda birlik" diyeceğiz şimdi buna? CHP'nin ve DSP'nin merkezi kadrolarında sol duyunun zerresi var mı? CHP ve DSP'nin merkez yöneticileri "sol"un, emeğin korunması mücadelesinin yeminli düşmanları değil mi?

AKP'nin sürdürdüğü İMF programlarını ilk uygulamaya başlayan DSP'nin en büyük ortağı olduğu hükümet değil mi? Başta Hikmet Sami Türk olmak üzere, DSP'nin bakanları, MHP ve ANAP'lı ortaklarıyla tam bir uyum içinde 19-22 Aralık cezaevi katliamı için düğmeye basmadılar mı? 122 devrimcinin yaşamını yitirmesine yol açmadılar mı? Yıllardır mecliste olan CHP milletvekilleri, işçi ve emekçilerin hiçbir sorununu meclis gündemine taşıdılar mı? Laikliği temel politika haline getirip, Genelkurmay'ın meclisteki sözcülüğünü yapmanın ve postal yalayıcılığının dışında ne yaptılar?

DSP-CHP ittifakını "solda birlik" diye adlandırmak, en hafif deyimle emeğin korunması mücadelesi ile bütünleşmiş sol kavramını lekelemektir. İrkçi faşist politikalarda, katliamcılıkta "sağcı" diye bilinen partileri geride bırakan bu partiler, MHP ile yarışan bir düşünsel yaklaşımın temsilcileridir.

"Solda birlik" konusunda anlaşmaya varan partilerinden birinin DSP olduğunu biliyoruz. DSP, AKP hükümetinden önceki sermaye hükümetinde yer aldı. Faşist MHP ile ortaklığı bile, hizmetinde olduğu sermaye iktidarının çıkarları için kolayca içine sindirebildi. Ulucanlar katliamı, 19 Aralık cezaevi operasyonu ve ölüm oruçları süreci boyunca sergilediği tutum ortada.

Solda birliğin diğer aktörü ise CHP'dir. CHP, AB'den Kürt sorununa kadar tüm konularda faşist MHP'ye taş çıkaran bir politik tutumun temsilciliğini yapıyor. CHP bünyesine almak için, faşist söylemin en rafine örneklerinden Genç Parti'yle görüşmeler yapmaktan kaçınmayacak kadar sağıcılaştırmıştır. Sosyal sorunları demagojik bir tarzda da olsa özenle gündeme getirmemektedir.

CHP'nin tek derdi AKP'nin yerine hükümet olmaktır! Emperyalizme, işbirlikçilerine sınırsız hizmet etmektir.

2004 yerel seçimlerinde YTP'nin kurucularından İsmail Cem, partinin çizgisini tanımlamakta zorlanmış, "galiba demokratik soldayız" demişti. Kemal Derviş ise "Liberal sosyal demokrat" diye yanıtlamıştı. Hatırlanacağı gibi daha sonra ikisi de CHP'ye transfer oldular. Bu transferin temel nedeni Baykal'ın CHP'sinin sermayenin ihtiyacı olan, düzen solunun temsilcisi olmasıydı.

DSP'ye gelince, meclise taşıdığı milletvekillerinin bir kısmının MHP'ye geçtiği bir partiden söz ediyoruz. İktidar için "hoşgörülü laiklik" deyip Fethullah Gülen'e göz kırpan, 28 Şubat askeri faşist müdahalesini destekleyen, sonrasında 60 milletvekili ile azınlık hükümeti kurmayı içine sindiren, faşist MHP'yle "uyumlu" ortaklık yapabilen, koalisyon hükümeti boyunca her konuda tam bir anlayış birliği içinde hareket edebilen bir partiden söz ediyoruz.

Burjuvazinin ve partilerinin temel hedeflerinden biri tüm toplumu en azından apolitikleştirmek, toplumsal duyarsızlığın zeminini güçlendirmektir. Fakat bunun işçi ve emekçileri yönetmekte büyük sorunlara yol açacağını da en iyi burjuvazi bilir. İşçi ve emekçilerin sorunlarının çözümü için harekete geçmesi, düzeni aşan devrimci politik mücadeleden yana saf tutması sermayenin ve faşist devletin en büyük korkusudur. Sermaye iktidarının işçi ve emekçilerin düzen dışına çıkmasını engellemek için, onları düzen içinde tutacak kanallara ihtiyacı vardır. O siyasal kanallar da, kaçınılmaz olarak "sağ", "sol" gibi sıfatlar taşıyacaktır. Burjuvazi, DSP, CHP gibi partilerin birleşmesini sağlayarak, "sol"da ısrar eden işçi ve emekçilere aldatici bir alternatif sunmak istemektedir.

Bugün ilerici, demokrat birçok aydın, "şeriat" karşı olmak ve AKP'yi alt etmek adına, CHP'yi tek kurtuluş yolu, 'sol' çatısını ise altında birleşilecek yer olarak görmekte ve göstermek istemektedir. Kimileri bunu "ne yapaalım elimizde daha iyisi yok" diyerek yapmaktadır. Bu çağrıyla yapanlar, işçi ve emekçilerin sermayeden bağımsız mücadelesine zarar vermekte, sermayenin dümenine su taşımaktadırlar.

Solla hiçbir ilgisi olmayan, sömürü düzeninin efendilerinin hizmetkârı düzen partileri işçi ve emekçi kitleler tarafından dışlanmıştır. Zira işçi ve emekçiler

çalıştıkları işyerlerinde ya da yaşadıkları yerlerde olmayan, emeğin korunması için kılını kıpırdatmayan DSP ve CHP gibi partilerden uzaklaşmaktadır.

Kimi aydınların sandığının aksine CHP ve DSP, dincilikle karışıklık içinde de değildir. Tersine, gerek hükümet oldukları dönemlerde, gerekse de muhalefet olarak, sermayenin çıkarları için dini, emeğin toplumsal mücadelesine karşı kullanmasını onaylamışlardır. DSP ve CHP'nin büyük lider olarak andığı Bülent Ecevit, Fethullah Gülen hayranıydı. Ecevit'in ölümü sonrasında, duyduğu büyük üzüntüyü dile getirenlerin başında Fethullah Gülen geliyordu.

Kurulan DSP-CHP ittifakı gerici bir ittifaktır. Öyle ki, onların baktıkları yerden SHP bile "aşırı sol" olarak gözükmektedir. DSP ve CHP geçen yerel seçimlerde DEHAP'la işbirliği yaptığı için SHP'den özeleştirme yapmasını istemektedirler. 10 Aralık Hareketi'ne, sosyal reformizmin politik platformundan beslenen siyasal partilere de kapılarını sıkı sıkı kapamışlardır.

CHP-DSP ve aynı çizgideki başka güçlerin birliği "sol" diye tanımlamak, sol kavramını lekelemektir. Bu birliği "solda birlik" olarak adlandıran DSP ve CHP, devrim ve sosyalizm mücadelesinin katıksız düşmanlarıdır. Sermayenin dümenine su taşıyan bu ve benzeri ittifakların içyüzünü sergilemek sınıf devrimcilerinin öncelikli görevidir.

Alinteri'ne tutuklama terörü...

"Saldırıları boşa çıkaracağız!"

21 Mayıs sabahı saat 06.00 civarında Ankara'da Terörle Mücadele Şubesi tarafından bir Alinteri muhabiri ve 11 Alinteri okuru gözaltına alındı. 1 Mayıs eyleminde yasa dışı slogan attıkları ve örgüt propagandası yaptıkları gerekçesiyle gözaltına alınanlardan 6 kişi tutuklanarak cezaevine götürüldü.

Mahkeme saat 17:00 gibi başlarken mahkeme boyunca ve mahkeme bitiminde

gözaltındakiler çıkartılana kadar yaklaşık 40 kişi Adliye önünde bekledi. Serbest bırakılanlar mahkemeden çıkarken ve tutuklananlar hapishaneye götürülürken hep bir ağızdan "İçerde, dışarıda hücreleri parçala!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Alinteri gazetesi, gözaltı saldırısı ile ilgili olarak İstanbul İHD Şubesi'nde 21 Mayıs günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, saldırıların boşa çıkarılacağını ifade edildi.

Gözaltı terörü 22 Mayıs günü Taksim Tramvay durağında yapılan basın açıklamasıyla da protesto edildi. Açıklamada şunlar söylendi:

"Hayallerinde bir Ankara var! Hayallerinde 14 Nisan Tandoğan Meydanı'nın Ankara'sını ebedi kılmak var... Bugün hayallerinizin doruk

noktasındasınız! Açlık, yoksulluk, yozluk, işsizlik ancak bu kadar unutturulabilir! Kitleler çıkar kavganıza ancak bu kadar altlık yapılabilir! Ve parlamenterizm hayalleri ancak bu kadar yayılabilir!

Açlık, işsizlik, kölece çalıştırma, yozluk, yoksulluk, özgürlüksüzlük yokmuş gibi yapmıyor; bunların yaratıcılarını düşman belliyoruz. Kürt halkı yokmuş gibi yapmıyor; 'Ne mutlu Türküm diyene' demiyoruz... Darbe çığırtkanlığı katarına binmiyor; şovenizmin karşısına devrimci 1 Mayıs'la, birlik - dayanışma - mücadele ruhuyla dikiliyoruz... Hayallerinizin doruk noktasındasınız ve size daha fazla ışık yok!"

Alinteri ve Devrimci Proleter Gençlik adına yapılan açıklamaya BDSP, ESP ve TUYAB da destek verdi.

Kızıl Bayrak/ İstanbul

“Sol” görünümlü faşist parti DSP

Anadolu Yakası: Seçim seferberliğine hazırız!

Anadolu Yakası'ndan sınıf devrimcileri olarak yürüteceğimiz seçim kampanyasına düzenlediğimiz bir dizi iç toplantı ile hazırlanıyoruz. Bölge güçlerimizin katılımı ile gerçekleşen “Seçimler ve devrimci tutum” seminerinin ardından ilk olarak genel bir toplantı düzenledik. Bu toplantıda seçim platformumuz tartışıldı ve geçmiş dönem deneyimleri ışığında politik platformumuzu en etkin nasıl ete-kemiğe büründürebiliriz sorusuna yanıtlar arandı. Her alanda seçim komisyonlarının oluşturulmasının karar altına alındığı toplantıda ayrıca etkin bir kitle çalışmasının araçları ve propaganda faaliyetimizin sorunları üzerinde duruldu. Temel yönelim ve araçlarının belirlendikten sonra kampanya programının ayrıntılarının şekillendirilmesi alanlara bırakıldı.

Bu toplantının ardından oluşturulan Maltepe, Kartal, Pendik ve Tuzla seçim komisyonları bu hafta sonu ayrı ayrı bir araya gelerek seçim kampanyasının ayrıntılarını ve kullanılacak araçları belirlediler.

Artık ana hatları ortaya çıkmış planlamalarımızın ışığında söyleyebiliriz ki, tüm bölgeyi kapsayan ama belirlenmiş alanlarda yoğunlaşan, geçmiş dönemlerle karşılaştırıldığında çok daha fazla gücün öznesi olduğu etkin bir kitle faaliyeti yürüteceğiz. Çevremizdeki hemen herkesi değişik örgütlenmeler etrafında tanımlı hale getirecek olan çalışma tarzımız aynı zamanda birçok aracı içe içe kullanacak.

Seçim çalışmamız yalnız yaygın bir propaganda faaliyeti olarak değil aynı zamanda örgütlenme ve eylem seferberliği olarak kendini hissettirecek. Çalışmada ev ve kahve toplantıları ile açık hava etkinliklerine ağırlık verilecek. 15-16 Haziran Direnişi, 2 Temmuz gibi gündemler etkin olarak işlenecek. Materyallerin kullanımında görsellik öne çıkarken, 4 ayrı alanda açılacak olan seçim bürolarımız hem faaliyetimizin organize edildiği karargahlar hem de kitlelere çok yönlü bir etkinlik programı ile seslenecek aydınlatma merkezleri olacaklar.

Şimdi önümüzde belirlenen işlerin büyük bir kararlılık ve enerjik bir çabayla hayata geçirilmesi görevi duruyor.

Anadolu Yakası'ndan sınıf devrimcileri

Esenyurt'ta seçim semineri

Semeye düzeninin kendi iç çatışmalarının ürünü olarak erken seçim kararının alınmasıyla birlikte bizler de kendi cephemizden işçi sınıfının devrimci programıyla emekçilerin karşısına çıkarak, devrimci bir temelde seçimlere müdahale etmek için hazırlıklara başlattık.

İlk olarak güçlerimize yönelik seçim gündemli toplantılar gerçekleştirdik. Bu toplantılarda seçim çalışmamızı nasıl bir politik-örgütsel perspektifle örgütleyeceğimizi, hangi araç ve yöntemleri kullanacağımızı, hangi alanlara ve hedeflere yöneleceğimizi tartışarak belirledik. Tüm güçlerimizin seçim çalışmasına etkin ve enerjik bir şekilde katılmalarını sağlayacak somut bir planlama yaptık.

Bu çerçevede “Seçimler ve devrimci tutum” başlığıyla bir seminer gerçekleştirdik. Seminer üç başlık altında işlendi. Genel olarak seçimlerin sermaye düzeni için ne ifade ettiği, burjuva partilerinin seçimlere nasıl baktığı, reformist-liberal sol güçlerin seçimler konusundaki tutumu ve son olarak işçi sınıfının temsilcilerinin seçimlere ve parlamentoya bakışı ve seçimlere devrimci müdahalenin sorunları ele alındı. Tüm bu tartışmalar güncel ve tarihsel örneklerle birlikte ayrıntılı ve somut olarak açıklandı.

Yapılan sunumun ardından seçimlerde Kürt hareketinin ve reformistlerin tutumu ve bu tutuma bağlı olarak sınıf devrimcilerinin reformist-liberal hareketlere karşı alması gereken tutum ortaya kondu. Verimli ve canlı tartışmaların yapıldığı toplantılarla seçim çalışmamızı bölgemizde başlatmış olduk.

Esenyurt/BDSP

22 Temmuz seçimleri yaklaşırken kitlelere umut olacak “sol”u yaratma uğraşı da hız kazandı. DSP seçim sloganı olarak “Solda yürek var, sol umut” derken, CHP “Yürek solda atar” sloganını kullanıyor. Sadece slogan bazında değil ortaya konulan söylemlerde “sol” argümanların seçim sürecinde bolca kullanılacağını göstermektedir. Düne kadar ordunun peşinden gitmeyi marifet sayan, işçi ve emekçilerin sorunlarına kulaklarını tıkayan, en gerici yasaları savunan, İMF'nin direktiflerine ses çıkarmayan düzen partileri nasıl birden bire işçi ve emekçi dostu olabilirler, İMF karşıtı bir karaktere bürünebilirler? Ya da Rahşan Ecevit'in “sol”un iktidara gelmesi ile “ülkemiz Avrupa Birliği'nin ve Amerika'nın dayatmalarından kurtulur ve nüfusumuzun yarısına yakınını oluşturan işçilerimiz, çiftçilerimiz ve köylülerimiz rahat nefes alabilirler” söylemini neden kullanmaktadır?

2001 krizi sonucu kitlelerin tamamen terkettiği DSP, bir süredir kitlelerle yeniden bağ kurmak için uğraş vermektedir. Bunun için geçen dönemde bir dizi kurultay örgütledi. Bunların başında Esnaf Kurultayı, işçi ve memur sendikalarının katıldığı 25 Şubat'ta gerçekleştirilen Zenginlikte Sosyal Adalet için Emek Kurultayı gelmektedir. Bu kurultayların ve DSP'de son dönemdir yeniden hatırlanan “sol” argümanların neden ortaya döküldüğünü anlamak için dört-beş yıl öncesine dönmek yeterli olacaktır.

2001 krizi ve Kemal Derviş'in Türkiye'ye getirilmesi

“İMF'ye teslim edilen ekonomik programa karşı milli bir program izlenmeli. Kimlik tartışmalarının önüne geçilmeli. AB ve ABD'nin ‘dayatmaları’ geri çevrilmeli. Türkiye AB ve ABD'nin pazarı olmaktan kurtarılmalı. Yabancılar toprak satışları durdurulmalı”!

Bu cümleler 2001 kriziyle birlikte Dünya Bankası'ndan gönderilen Kemal Derviş'e ülke ekonomisini teslim eden DSP'ye ait. Kemal Derviş'in uyguladığı ekonomik program (Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı) İMF ve Dünya Bankası'nın direktifleriyle uygulanmıştır. Bu süreçte binlerce işçi işten atılmış, çalışmaya devam eden işçi ve emekçilerin gelirleri düşmüş, yoksullaşma hız kazanmış, binlerce küçük esnaf iflas etmiştir. Yine aynı dönemde tarımda peşin ödeme sistemine geçilmiş, destek alımları ortadan kalkmış ve küçük köylünün tasfiye süreci hızlandırılmıştır.

Mezarda emeklilik yasası yine DSP'nin iktidarı döneminde yasalaştırılmıştır. Bundandır ki DSP'nin dillendirdiği İMF karşıtı milli program, işçi-çiftçi-köylü argümanları işsizlik-yoksulluk sarmalı içindeki kitleleri manipüle etme isteği dışında bir şey ifade etmemektedir.

Anti emperyalizm mi, düşmanlığın beslediği anti AB ve ABD'cilik mi?

DSP, kullandığı anti İMF'ci söylemleri milliyetçilikle harmanlamayı da unutmamaktadır. Türkiye'de milliyetçi söylemin kullandığı birkaç argüman vardır: Kıbrıs'ın bağımsızlığı, Kürtlerin inkarı, Ermeni katliamı ve dönem dönem parlatılan misyonerlik faaliyetleri. DSP'ye baktığımızda tüm bu argümanların kendilerine rahatından yer bulduğunu, dahası partinin temel politik platformunu oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Yukarıda sıralanan kangrenleşmiş sorunlar Türkiye'de varolan anti AB ve anti ABD'ci dalganın güçlenmesini de beraberinde getirmektedir (80 yıldır sorunların kaynağını dışarda arama alışkanlığının uzantısı olarak). Sanılıyor ki AB ve ABD'nin verdiği destek olmasa Türkiye güllük-gülistanlık olacak, ülkede tek bir Kürt bile kalmayacak, Ermeni katliamı yerini “arkadan hançerlenen millet” aldatmacasına bırakacak!

Böylelerinin Avrupa Birliği ve ABD karşıtlığı anti kapitalist nitelikte olmaktan uzaktır. AB-ABD karşıtlıkları aslolarak gerici-şoven bir milliyetçiliğin ürünüdür. Kuzey Irak'taki gelişmelere paralel olarak büyüyen Kürt düşmanlığının bir ürünüdür. Bunların AB ve ABD'ye yönelik öze ilişkin bir eleştirileri bulunmamaktadır. Bu nedenle DSP'nin toplumdaki anti emperyalist tepki ve duyarlılığı gerici şoven kanallara akıtma isteği olarak değil, zaten kendisinin de bir parçası ve yaratıcısı olduğu gerici şoven dalganın DSP'de bir bütün olarak ifade edilmesi, MHP ve benzeri partilere bunun öncülüğünün bırakılmaması olarak anlaşılmalıdır.

Ah şu liberaller

Haluk Gerger

Haluk Gerger, daha önce **kızılbayrak.net**'de de yayınlanan yazıları hakkında **köxüz** sitesine gelen liberal tepkilere yanıt olarak aynı siteye gönderdiği yazıyı bize de iletmiş bulunuyor. Seçimlerle birlikte solda parlamenter hayallerin yeniden depreştiği ve hayati önemdeki ilkesel ayırım çizgilerinin kendilerine devrimci diyenler tarafından bile liberal bir gevşeklik ve umursamazlık içinde tümenden bir yana bırakıldığı bir dönemde, liberal solla araya çizilmesi gereken ilkesel ayırımın anlamına ve önemine net vurgular yapan bu yazıyı okurlarımızın ilgisine özellikle sunuyoruz...

Kızıl Bayrak

Genel olarak liberallerin, özel olarak da sol versiyonunun toplumsal etkisi kendini bütün ağırlığıyla hissettiriyor. Benim Köxüz'de yayımlanan iki eleştirel yazıma tepkiler hemen gelmeye başlamış. Avrupa'dan telefon eden bir arkadaşım, "liberallere ilişkin görüşlerini, onları seçim ortaklığından dışlamak isteğine bağlıyorlar ve bil ki sana kızan çok" diye uyardı beni.

Oysa, yazdıklarım yanlış anlamaya müsait değil. Görüşlerimi ancak bilinçli olarak çarpıtmak mümkün olabilir. Ben, sol liberallerin bağımsız "ortak aday" projesinde ikinci asli unsur olduklarını yazdım. Hatta onları, ana unsur olan "Kürt Halk Hareketi" yanında bir tür "demokrasi cephesi" olarak tanımladım. Sonra da, bu üç ögenin, yani Kürt Halk Hareketi (esas olarak DTP) ile sol liberallerin oluşturduğu "Demokratik Cephe"nin ve mümkün olursa da, sosyalist solun kendi aralarında inşa edecekleri "işçi-emekçi platformu"nun ortak "devrimci-demokratik cephe" oluşturabileceklerini yazdım.

Bunu yazarken de, seçimlerin ve parlamentoya seçilmenin sosyalist sol bakımından ne anlam ifade ettiğini şöyle anlatmaya çalıştım: "Bu çerçevede içinde sormamız gereken temel bir soruysa, şu olmalı: 'Sosyalist sol' seçimlere nasıl bakmalı? Ben, bugünün koşullarında, Kürt halkıyla stratejik güçbirliğinin oluşması ve toplumla kesilmiş diyalog kanallarının açılması bakımından seçimlere katılıma olumlu bakılabileceğine inanıyorum. Genel olarak burjuva demokrasisinin, özel olarak da onun Türk militarist versiyonunun bütün bildik sınırları ve kısıtlamaları içinde, parlamentoya girmeyi öncelikler listesine bile almayan bir anlayışla süreç içinde yer alınabileceğini düşünmek gerek. En geniş haliyle bile burjuva demokrasisinin İşçi Sınıfı'na nihai kurtuluşu asla

getirmeyeceğinin kavratılması ve onda buna ilişkin oluşturulan yanılsamaların kırılması bakımından seçim süreçleri kullanılabilir araçtır. Süreçe aktif katılım sonunda 'ortak adaylar'la seçime katılmak, parlamentoda yer almak gibi tali konularda yeniden kararlar alınabilir elbette. Önemli olan, 'sosyalist sol'un sistem dışı ilkelerini bütün açıklığıyla 'üçüncü yol' bileşenlerine ve topluma güçlü bir sesle sunabilmesidir." Bütün bunlar Köxüz'deki "Üçüncü Yol" başlıklı yazımda var.

Köxüz'deki iki yazımda da, asıl oy potansiyelini oluşturan Kürtler'in savunulması sözkonusu. Yazdığım şu: "'Ortak adaylar'ın saptanmasında da, liberal sol'un seçkin-hegemonik, hatta kapkaççı, tekelci bir tavır içinde olacakları açık. Bu bakımdan, 'devrimci sol'a, Kürt oy potansiyelini korumak (kendine çekmek anlamında değil) görevi de düşmektedir." Ne demek bu? Dörtbir yandan hain tuzaklarla kuşatılan Kürt Hareketi'nin karşısında liberaller hegemonik bir etkinlik kazanmasın diye, ve Kürtlerle bir dayanışma eylemi olarak, Sosyalist Sol'un "bağımsız ortak adaylar" projesinde karşı ağırlığını koymasını istedim. Bu arada, bunun yoksul Kürt yığınlarının pek çok milli-sınıfsal ihtiyaç ve çıkarlarına hizmete de yardım edeceğini düşündüğümü belirttim.

İşbirliği ya da seçim ittifakı yaparken, elbette, sol liberallere ilişkin eleştirel tavrımı da netlikle ve dürüstçe ortaya koydum.

Kimileri öfkeden kudursa da, bir komünist olarak ben elbette Lenin'e başvuracağım. O'nun bu konudaki görüşlerini, uzağa gitmeye gerek yok, hemen bu sitede Demir Küçükaydın'ın "Seçimler ve Sosyalistler" başlıklı yazısında bulmak mümkün: "Çarlığın iktidardan düşmesine kadar, Rusya'nın devrimci sosyal-demokratları çok defa liberallerin yardımlarına başvurmuşlardır, yani bunlarla bazı pratik uzlaşmalar yapmışlardır. 1901-1902'de Bolşevizm'in doğmasından az önce, Iskra'nın eski redaksiyonu (Plehanov, Akselrod, Zasuliç, Martov, Potressov ve ben, bu redaksiyona dahildik) burjuva liberalizminin siyasî lideri Struve ile, - çok uzun süreli olmamakla birlikte - belirli bir ittifak kurmuştuk. Ama bu, burjuva liberalizmine karşı ve onun işçi hareketi içinde etkisinin en küçük belirtilerine karşı, en amansız ideolojik mücadeleyi sürdürmemize engel olmuyordu. Bolşevikler, her zaman bu siyaseti gütmüşlerdir. 1905'ten beri, işçi sınıfı ile köylülüğün liberal burjuvaziye ve çarlığa karşı ittifakını, sistemli olarak

savunmuşlardır, ama buna rağmen, burjuvaziye çarlığa karşı desteklemekte hiç bir zaman kusur etmemişlerdir (örneğin iki dereceli seçimlerde ya da seçimlerin ikinci döneminde olduğu gibi) ve hiç bir zaman, burjuva devrimci küçük köylüye karşı, sosyalistlik iddia eden küçük-burjuva demokratlar olarak suçladıkları 'devrimci-sosyalistlere' karşı, en sert ideolojik ve siyasî mücadeleyi durdurmamışlardır. 1907'de bolşevikler, kısa bir süre için, 'sosyalist-devrimciler' ile Duma seçimlerinde belirli bir siyasî blok teşkil etmişlerdir. 1903'ten 1912'ye kadar menşeviklerle bazan yıllarca süren yoldaşlık etik ve aynı sosyal demokrat parti içinde kaldık, ama onlarla, proletarya üzerinde burjuva etkisinin ajanları olarak ve oportünist olarak ideolojik ve siyasî alanda mücadele etmekten bir an bile geri durmadık. Savaş sırasında 'kautskyciler'le, sol menşeviklerle (Martov) ve 'devrimci-sosyalistler'le (Çernov, Natanson) bir çeşit uzlaşma yaptık; Zimmerwald ve Kiental kongrelerine onlar birlikte katıldık, onlarla ortak bildiriler yayınladık; ama 'kautskicilere', Martov ve Çernov'a karşı ideolojik ve siyasî mücadelemizi durdurmadık, onu gevşetmedik (...)"

Demek ki, eleştiri ile belli alanlarda, belirli bir tarihsel momentte birlikte çalışmak birbirleriyle çelişmek zorunda değil.

Bakın, "... gençliklerinde Marksist ya da yarı-Marksist olup da, yaşlanınca 'akıllılaşır' liberal cahillere dönüşen" Rus liberalleriyle eski Avrupa liberallerinin "sosyal demokrasi"ye (komünizme) bakışlarındaki farklılığı Lenin şöyle anlatıyor, Za Pravda'nın Ekim 20-26 1913 tarihli nüshasında: "[Avrupalı liberaller] Sosyal Demokrasi'nin oluşmasını önlemeye çalıştılar ve onun var olma hakkına karşı çıktılar; [Rus liberallerse] kendilerini bu gerçeğe uydurmak zorunda kaldılar... Bunun içindir ki, bizim liberallerimizin sosyal demokrasiye karşı mücadelesi, sosyal demokrat saflar arasında oportünizmin geliştirilmesi yönünde olmaktadır.

Sosyal Demokrasinin yükselmesi ve büyümesini durdurmaya gücü yetmeyen bizim liberal burjuvazimiz, onun liberal yönde gelişmesi için elinden geleni yapıyor. Liberaller haklı olarak bunu (oportünizm ve likidasyon), proletarya üzerindeki etkilerini elde tutmanın ve işçi sınıfını liberal burjuvaziye bağımlı halde tutabilmenin tek yolu olarak görüyorlar...

Liberaller, eski Partiyeye karşı ve 'parlamento dışı işçi çoğunluğu'na karşı aydınlardan, parlamenterlerden ve legalistlerden oluşan bir engel dikmekten daha iyi ne isteyebilirlerdi ki..." (Collected Works, C:19, Moskova, 1977, s.451-453)

Açık değil mi: Önleyemezsen, kontrol etmeye çalış, ehlileştir, sisteme entegre et, böl ve eski kuşaklar yerine yeni liberaller devşir...

Benim sol liberallere karşı asıl eleştirim bu noktada yatıyor. Lenin'in sözlerinden "işçi/proletarya, sosyal demokrasi" sözcüklerini çıkarın ve "Kürtler'i, Kürtlerle ilişkin öteki ilgili/anamlı sözcükleri yerleştirin, benim ne demek istediğimi daha kolay anlayacaksınız...

Ne var ki, küfür korosuna anlaşılan sadece bizim liberallerimiz değil, "ehlileştirilmiş/liberalleştirilmiş" Kürtler de, ultra Marksistler de katılıyorlar.

Benim bu polemiklerle işim yok. Seçimler sırasında üstelik Avrupa'da olacağım. Varsın, "Haluk Gerger, Genelkurmay'a yardım için tam da seçim sırasında Avrupa'ya kaçtı" desinler. Liberalizmin doruğa çıktığı modern zamanlarda artık herşeye alıştık... Neyse, benden bu kadar...

Ümraniye'de seçim çalışması...

Seçimlere devrimci amaç ve ilkeler doğrultusunda müdahale etmek için yürüteceğimiz kampanyanın ilk adımlarını attık.

Seçim çalışmamıza ilk olarak "Seçimler ve devrimci tutum" semineri ile başladık. Seminerde, ülkede erken genel seçimi doğuran siyasal gelişmeler, ordu-laiklik çatışması ve ardından seçimlere neden ve hangi amaçlar için katıldığımız tartışıldı. Ayrıca burjuva partilere, reformist sol partilere yönelik yaklaşımlarımız ne olmalıdır sorusuna yanıtlar arandı. Son olarak kendi seçim platformumuz ortaya konuldu.

Seçimi farklı yanlarıyla ele alan ve canlı tartışmalara vesile olan seminerin ardından seçim çalışmasının örgütlenmesiyle ilgili toplantılar devam etti. Bu toplantılarda geçmiş seçim deneyimlerinden çıkartılan sonuçlar ekseninde

yürüteceğimiz çalışmalar temel yönleriyle ele alındı.

Seçim bürolarının hızla tutulması ve çalışmaya dahil edeceğimiz çevre-çeper güçlerinin bir araya getirilmesi ise öncelikli görevler olarak belirlendi. Bunu oluşturulacak komisyonların ilk adımlarının atılması izledi.

Seçim döneminde eğitimin tartışılmaz öneminden yola çıkarak bölge güçlerinin hazırlığına dayanacak bir şekilde eğitim programları hazırlandı.

Aynı zamanda BDSP imzalı bildiriler de yaygın bir şekilde çalışma alanımızda emekçi kitlelere ulaştırılmaya başladı.

Çalışmamız belirlediğimiz hat üzerinden her geçen gün yükselen bir tempoyla devam edecek.

Ümraniye BDSP

Düzen güçlerinin Kürt halkına karşı “kutsal ittifakı”

DTP'nin seçimlere bağımsız adaylarla gireceğini açıklamasından sonra harekete geçen AKP, CHP ve DP'nin bağımsız adayların birleşik oy pusulasında yer almasına ilişkin hazırladığı yasa teklifi Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı. DTP'li bağımsız adayların birleşik oy pusulasında yer almasını sağlayarak, okuma-yazma oranı düşük olan Kürt illerinde oy kaybı yaşamasını hedefleyen yasa, yayımlanmak üzere Başbakanlığa gönderildi. Böylece “*Bu düzenleme hukuka aykırıdır, Cumhurbaşkanı bunu mutlaka geri çevirir*” diye düşünenlerin büyük bir yanılgı içerisinde oldukları da bir kez daha açığa çıkmış oldu. Öte yandan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı da, DTP'nin 120 üye ve yöneticisinin parti üyeliğini düşürdü. Yüksek Seçim Kurulu (YSK) Başkanı Muammer Aydın ise, milletvekili adaylığına engel teşkil eden suçların yasada belirtildiğini kaydederek, milletvekili aday listeleri YSK'ya iletildikten sonra listeleri inceleyeceklerini söyledi.

Ayrıca basına yansıyan bilgilere göre, Şırnak ve Hakkâri'ye 2006 yılından bu yana sevkedilen binlerce asker, 22 Temmuz seçimlerinde oy kullanmak için seçmen listelerine kayıt yaptırdı. Yasal olarak oy kullanma hakları bulunmayan erlerin bir kısmı subay olarak gösterildi ve muhtarlara ikametgâh işlemlerini yapmaları için baskı yapıldı. Bugün Şırnak ve Hakkâri'nin yüzde 30'u asker nüfusundan oluşuyor. Dışarıdan gelen askerlere seçimlerde oy kullandırtmak,

Kürtler'e yönelik tahammülsüzlüğün boyutlarını bir kez daha gösteriyor.

Yaşananlar meclisiyle, muhalefetiyle, Cumhurbaşkanı'yla, ordusuyla bütün düzen güçlerinin, Kürtler'i siyaset dışına atma konusunda tam bir “birlik ve beraberlik” içinde davrandıklarını bütün açıklığıyla bir kez daha göstermektedir. Düne kadar birbirlerine demediklerini bırakmayanlar, yüzde 10'luk seçim barajını koruma ve bağımsız adayları zorlayacak seçim pusulası hilesinde hemen kenetleniverdiler. AKP'nin “şeriatçılığı” birden unutuldu! CHP, “şeriatçı AKP”, “demokrat” maskeli Ağar ve değişikliği onaylayan laiklik bekçisi Cumhurbaşkanı Sezer, Yargıtay ve nihayet TSK hep birlikte “rejim”i korumak için Kürtler'e karşı kutsal ittifakta yerlerini alıverdiler.

“Laiklik elden gidiyor” cephesinin önde gelen kaleşörlerinden Emin Çölaşan'ın şu sözleri herşeyi tüm açıklığıyla ifade ediyor: “*DTP'yi Meclis'te istemeyen sistem de, elbette önlemini alıyor! Şimdi Diyarbakır bağımsız adaylarının isimleri çok sayıda parti ve öteki bağımsız adayların arasında kaynayıp gidecek. (...) Nice DTP'li seçmen, büyük olasılıkla oy vereceği adayı onlarca isim arasında bulamayacak. (...) Sayı kabarcıca, okur yazar olmayan seçmen damgayı nereye vuracağını şaşırarak. Anayasa değişikliği bu yüzden yapıldı!*”

“Sistem”in içinden biri olarak Çölaşan, yorum

gerektirmeyecek kadar kör kör parmağım gözüne dercesine açık yazmış. O, açıkça, Kürtler'in meclise girmesini engellemek bir “sistem” tercihidir, “laiklik-anti laiklik” üzerinden ortalığı velveleye verenlerin ortak sorunudur demeye getiriyor. Bu, bugün sistem içi bölünmenin sınırlarını da gösteriyor. Sistem güçleri, Kürt halkı, işçi ve emekçiler söz konusu olduğunda, tercihini “laik-anti laik” demeden birbirinden yana koymaktadır.

Zira, düzen güçleri arasındaki çelişki, özünde emekçi kitlelerin yaşamına hükmetmenin kimler eliyle sürdürüleceğine ilişkin bir sorundur. Burada, çatışan düzen güçleri arasında temel sorunlarda tam bir anlayış ve amaç birliği vardır. Kuşku yok ki, bugün bölünmüş olmaları ve kitleleri yedeklemek için “laik-anti laik” kutuplaşmasından fayda ummaları, işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı karşısında aynı safta durmadıkları anlamına gelmiyor. Bugün her iki düzen kampının da, sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü, açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması, tüm çalışanlar için grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı, emperyalistlerle tüm anlaşmaların iptal edilmesi, herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi, parasız eğitim ve sağlık hakkı, toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği, din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, diyanetin dağıtılması, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi, her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ayrıcalığın ortadan kaldırılması, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı, tüm dillerin tam hak eşitliği vb. istemlerine yaklaşımı açısından öze ilişkin bir fark bulunmuyor. Bugün her iki kamp da, Kürt halkına yönelik geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikalarının sürmesinden, emperyalistlerle bağımlılık ilişkilerinin derinleşmesinden, işçi ve emekçilerin demokratik, iktisadi, sosyal haklarını gaspetmekten yana. Bu konularda tam bir anlayış birliği içindeler.

Son günlerde Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ın katillerinin aklanmaları, Şemdinli davası sanıklarının “iyi çocuklar” olarak tescil edilmeye çalışılması, DTP'ye yönelik artarak devam eden saldırılar, Ankara'nın göbeğinde patlayan bombalar, süren provokasyon ve operasyonlar zor ve çetin bir evreye girildiğini işaretliyor. DTP'ye yönelik saldırılar çok açık olarak Kürtler'in iradesinin meclise yansımaması için yapılıyor. Bu gelişmeler, önümüzdeki sürecin ve 12 Eylül anayasası ve 27 Nisan muhtırasının gölgesindeki 2007 seçimlerinin nasıl seyredeceği konusunda da bir fikir vermektedir.

Muhtırayla yeniden bir “balans ayarı”ndan geçirilen meclisin kapıları “*Ne mutlu Türk'üm diyene 'anlayışına karşı çıkan herkese*” kapalı. Fakat postal yalayıcı Deniz Baykal'a, “bin operasyoncu” Mehmet Ağar'a, “F tipçi” Cemil Çiçek'e, işkenceci katil İbrahim Dedeoğlu'na, Susurlukçu Sedat Bucak'a, Susurlukçu kontra Abdullah Çatlı'nın kardeşi olan Zeki Çatlı'ya açık. Böylelerinden oluşan bir meclisin işçi sınıfı, emekçi kitlelere ve Kürt halkına en ufak bir hayrının dokunmayacağı da bir o kadar açık olmalı.

Öte yandan, son yaptıklarıyla Kürtler'e karşı “kutsal ittifak” a giren bütün düzen güçleri, “Kürt sorunu vardır” diyen Erdoğanlar, “düz ovada siyaset”ten söz eden Ağarlar, “hukukçu” Sezerler, “laiklik bekçisi” generaller, başsavcılar emekçi kitlelerin bu düzen ve devletini tanıması için öğretici pratik dersler sunmaktadır. Hele de pelteleşmiş liberal ve reformist politik çevrelerin düzen güçleri konusunda kabaran umut ve beklentileri, onlara biçtikleri olmadık misyonlar düşünülürse, bu dersler hiç de küçümsenemez.

Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası eylemlerinden...

İstanbul: “Kaybedenler kaybedecek!”

17-31 Mayıs Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası etkinlikleri kapsamında 19 Mayıs günü Galatasaray Postanesi önünde sembolik bir oturma eylemi gerçekleştirildi.

Yaklaşık 50 kayıp yakınının katıldığı eylemde gözaltında kaybedilen kişilere ait fotoğraflar taşındı. Eylem ilk olarak devletin kaybetme saldırılar ve bunlara karşı yürütülen mücadelenin anlatılmasıyla başladı. Kayıpların peşinin bırakılmayacağı vurgulandı. Konuşmanın ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında başta Hasan Ocak'ın annesi olmak üzere birçok kayıp yakını devletin katliamcı yüzünü teşhir eden çeşitli konuşmalar yaptılar.

Eylem boyunca “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Kaybedenler kaybedecek!”, “Katiller bulunsun hesap sorulsun!” sloganları atıldı. Yaklaşık 15 dakika süren oturma eyleminin ardından tutsak yakınları Hasan Ocak'ın mezarına gerçekleştirilecek olan ziyarete katılmak için yola çıktılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir: “Failler bulunsun!”

Uluslararası Kayıplar Haftası nedeniyle İzmir İHD tarafından 17 Mayıs günü bir eylem gerçekleştirildi. Konak eski Sümerbank alanında gerçekleştirilen eylemde “Failler bulunsun, cezalandırılınsın!” pankartı ile devlet tarafından kaybedilenlerin isimlerinin yazılı olduğu bir pankart açıldı. İHD İzmir Şube Başkanı tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“*27 yıl boyunca Türkiye'de yaşam hakları*

devlet güvencesinde olan yüzlerce insan benzer yöntemlerle kaybedildi. Devletin kaybedilenlerin akıbetleri ve sorumluların bulunması konusundaki akıl almaz suskunluğu devam ediyor. Kayıp aileleri ve insan hakları örgütlerinin tüm taleplerine rağmen, aradan geçen 27 yıl boyunca hukuk devleti olmanın ve ilgili BM sözleşmelerinin devletlere yüklediği tüm sorumlulukları yok sayanlara ve bizim 'onları' unutmamızı bekleyenlere bir kez daha sesleniyoruz. Onları unutmayacağız”.

Daha sonra kayıpları temsilen yere üzerlerine karanfil konulmuş ayakkabılar bırakıldı, 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eylemde “Failler bulunsun hesap sorulsun!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

EKD: “Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun!”

Emekçi Kadınlar Derneği (EKD) Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası etkinlikleri kapsamında Taksim Tünel'den Galatasaray'a yürüyerek, kayıpların akıbetlerinin açıklanmasını ve sorumluların yargılanmasını istedi. Eylemde “Bin operasyon açıklansın, suçlular yargılansın!/EKD” pankartı açıldı

EKD adına yapılan açıklamada sonra kayıp yakını Hanife Yıldız konuştu. 12 yıldır Galatasaray'da kayıpların bulunması için oturma eylemi yaptıklarını ancak adli mercilere yaptıkları başvurulardan sonuç alamadıklarını söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Büyükant emretti, Yargıtay uyguladı!**Şemdinli'nin "iyi çocukları" yeniden yargılanacak!**

Yargıtay 9. Ceza Dairesi Şemdinli'de Umut Kitabevi'nin bombalanmasıyla ilgili davada, sanık astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İldeniz hakkında Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen hapis cezası kararını "eksik soruşturma" gerekçesiyle, usul yönünden bozdu.

Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi, sanıkları Haziran 2006'da, "çete kurmak, insan öldürmek, insan öldürmeye teşebbüs ve yaralama" suçlarından 39 yıl 5 ay 10'ar gün hapse mahkûm etmişti. Şimdi dava tekrar Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilecek. Ve söz konusu mahkeme ya kararında diretecek ya da Yargıtay'ın direktifleri (!) doğrultusunda yeniden yargılamayı seçecektir. Van'da görev yapan hâkimlerin -ilk aldıkları karardan sonra hala varsamesleki gelecekleri alacakları karara sıkı sıkıya bağlı olduğuna göre, muhtemelen birkaç ay sonra yeni bir Şemdinli davası görülecek ve yine muhtemelen Büyükant'ın "iyi çocukları" beraat edip Genelkurmay'dan aldıkları pırpırlarla mutlu bir yaşam sürecektir.

E-muhtıra öncesi Büyükant, 14 Nisan mitinginin rengini, hatta pankartların şiarını belli eden, önümüzdeki süreçte bu ülkede Genelkurmay tarafından yaşatılacakların ipuçlarını veren bir konuşma yapmıştı. İçerik itibarıyla muhtıraya gebe olan bu konuşmanın içinde birkaç cümleyle Şemdinli davası da anılmış ve Büyükant öz çocukları olarak görüp bağrına bastığı sanıklar hakkında verilen kararı "dünyada örneği olmayan bir hukuk cinayeti" olarak nitelendirmişti. (Hukuk fakültelerinin ilk yıllarında öğrencilere, süren davalarla ilgili konuşmanın dava sürecini etkileme ihtimalinden dolayı yasak olduğu anlatılır. Ama "üzerinize üst düzey bir üniforma geçirdiğinizde bu ülkede her konu hakkında ahkam kesebilirsiniz" diye bir not eklenmez!) İşte Büyükant'ın bu konuşmasından kısa bir süre sonra Yargıtay'ın önüne gelen dosya gerçekten de tarihe yazılacak bir gerekçe ile bozuldu. Hukukun üstünlüğünün, hukuk devleti ilkesinin, yargının bağımsızlığı söyleminin burjuvazi açısından dönemsel ihtiyaçları çerçevesinde yorumlanıp uygulandığını -daha anlaşılır bir ifade ile palavra olduğunu- gözler önüne serdi.

Yargıtay'ın sanıkların mahkumiyetine ilişkin kararı bozma gerekçesine geçmeden öne Büyükant'a göre hukuk katlini ifade eden kararın alınmasına vesile olan Şemdinli'yi kısaca hatırlamakta fayda var.

"İyi çocuklar" babalarının izniyle bombayla oynuyor!

Şemdinli'de Umut Kitabevi'nde bir bomba patlıyor, bombayı kitapevine koyanlar arka kapıdan kaçarlarken halk tarafından yakalanıyor ve ardından bombayı koyanların astsubay olduğu ortaya çıkıyor. Şemdinli'de yaşananların en kısa özeti budur herhalde.

Büyükant'a göre aslında ortada cezalandırılacak herhangi bir şey yoktur. "İki genç asker, askeriyede öyle dolaşırken ellerine geçen bombalarla oyun oynarken bir hata yapmışlardır", o kadar! Ancak olayın yaşandığı dönemde Büyükant'ın tam da bu anlama gelen "bombayı koyanları tanırım, iyi

çocuklular" açıklaması, Şemdinli'de yaşananların olay örgüsünün özetlenmesiyle üzerinden atlanmasını sağlayamadı. Çünkü devlet çekmecesinden tam da, "PKK şuraya bomba koydu, burayı havaya uçurdu" açıklamalarını basına dağıtmak için çıkartmak üzereydi ki, bir anda suçüstü yakalandı. Bombada parmak izi, olay yerinde çekilmiş görüntüler ve dahası ülkenin dört bir yanından korkunç bir öfke ve tepki vardı... Sonuçta bu seferlik o önden hazırlanmış bildik konuşmalar rafa kaldırılmak zorunda kaldı.

Yakın dönemde ordunun hizaya çekmeye çalıştığı Erdoğan, o dönemde "Sonu nereye ulaşırsa ulaşsın gereği yapılacak" demiş, Şemdinli'de ne yaşandığı apaçık ortada olmasına ve konunun üzerini kapatmaya çalışmasına rağmen ordunun hizaya çekme operasyonu karşılaştı.

Yakın tarihimize Susurluk'tan sonra devletin çeteleşen yüzünün en tartışmasız örneği olan Şemdinli olayı daha sonra da iddianamesinden duruşmalarına kadar sürekli gündemde kaldı.

Dava süreci tartışmalarla başladı. Örneğin MHP'nin Yargıtay'ın mahkumiyet kararını bozmasını İslami gericiliğe ve PKK'ye indirilmiş bir şamar olarak nitelediği açıklamada, Şemdinli davası ile ilgili hazırlanan iddianamenin "mesleki geçmişi şaibeli bir savcı tarafından hazırlandığı" vurgulanmaktadır. Bu tartışmalar Şemdinli davasının görülmeye başladığı ilk günlerden bu yana sürmektedir.

Sonuçta dava sonuçlanmış ve asker kökenli iki sanık hakkında mahkumiyet kararı verilmiştir. Doğal olarak temyize gidilmiş ve dosya Yargıtay'a gelmiştir. Genelkurmay'ın 12 Nisan'daki konuşmasında kullandığı ifadelerle zaten Yargıtay kararının ne olacağını o günden tahmin etmeyi sağlamaktadır. Sonuçta 2 sanığı değil devleti mahkum eden bir karar bozulmuş, yasama, yürütme ve yargı organlarıyla orduya bağlı olan sermaye devleti mekanizmaları da rahat bir nefes almıştır!

Yargıtay'dan kanun önünde eşitlik konusuna çarpıcı bir yaklaşım: "Teröristle askeri aynı yasalarla mı yargılayacağız?"

Yargıtay, sanıklara dönük suçlamaların maddi ve manevi unsurları itibarıyla oluştuğuna ilişkin delil olmaması nedeniyle şu gerekçeyle kararı bozmuş oldu: "Asker olan sanıkların, terör örgütünün işlediği

suçlarla aynı suçu işledikleri şeklindeki nitelendirme, hayal gücünün de çok ötesinde tamamen varsayımlara dayalı, hukuki değerden yoksun düşünceye dayanmaktadır" deniliyor

Hukuk fakültelerinde Yargıtay kararları incelemelerinde sınav sorusu olabilecek bu gerekçe üzerine kabaca düşünüldüğünde, ilk akla takılan kavram "hukuki değer" kavramı olmaktadır. Hukuki değerlerin arasında askerlerin dokunulmazlığı gibi bir ilke mi söz konusudur? Yahut devlet kökenli terörün görmezden gelinme şartı söz konusu hukuki değerlerin temelini mi oluşturur? Hukuki değer ne menem bir şeydir ki, kanun önünde eşitlik ilkesini hiçe sayarak insanları asker ve terörist olarak ikiye bölüp, hayata geçirdikleri eylemleri bu toplumsal statülere göre yorumlar?

Sonra "varsayım" deniliyor! Sanıklar olay mahalinde yakalanmıştı. Sanıkların aracından planlar, krokiler, suçun işlendiğini gösteren bilimum delil toplanmıştı. Sanıkları yakalamaya çalışanların üzerilerine araçlar sürülmüş, ateş edilmişti. Biz düşüncenin yargılandığı, "gözünün üzerinde kaşın var" denilerek insanların ömür boyu hapse mahkûm olduğu bir hukuk düzeninde yaşıyoruz. Bu düzenin mahkemelerinde varsayımlar hep güçlü delil muamelesi görmüştür. Ama gerçeğin halk eliyle teslim edildiği yargının karşısına hiç de varsayımlar değil, çırılçıplak gerçekler çıkmıştır bu kez. Devlet terörünü gerçeği çıkmıştır! Devlet terörünün köklerinin derinliği çıkmıştır! Ve Yargıtay; bu gerçeği alıp varsayım indirgemiş, adeta bir kâğıt parçası gibi paramparça etmiştir. Bizlere ise alt metinde başka bir gerçeği ifade etmiştir! Bildiğimiz bir gerçeği; "bu ülkede yargı bağımsız değildir!"

Yargı kimi yargılar, kimi yargılamaz?

Sadece son iki ayı düşünelim. Uğur Kaymaz davasının polis sanıkları beraat etti. Şemdinli davasında verilen mahkumiyet kararı bozuldu. Yargıtay'ın Şemdinli ile ilgili bozma kararından üç gün sonra, 24 Eylül 1996'da Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde 30'a yakın tutuklu ve hükümlünün gardiyan, jandarma ve polis tarafından cop, kalas, beyzbol sopası, demir, çivili sopa kullanılarak vahşice dövülmesi ve 10 tutuklunun ölmesi ile ilgili davada verilen mahkumiyet kararı bozuldu. Bu üç dava ile ilgili alınan kararları yan yana koyduğumuzda, kaba ve çıplak bir sonuçla karşı karşıya kalıyoruz: Devlet terörünün yasalarda hiçbir cezası yok ve yargı devletin uyguladığı terörü temize çıkardığı bir aklamaya kurumundan başka bir şey değil.

Bu coğrafyada suç olan ne, suç olmayan ne? Kürt olmak suç bir kere. Kürtler'e uygulanan terörün Türk Ceza Kanunu'nda işi ne? Yoksul olmak ama yoksullukla barışık yaşamamak suç! Kendini düşünmek dururken toplumun bütününü düşünmek sonra... Hatta yalnızca düşünmek de suç. Ekmek çalmak suç, banka hortumlamak değil ama. Kitapevi açmak, kitap okumak suç, kitapevi bombalayanlar elbette suçsuz. Adaletin temeli mülkdür sonuçta. Mülkün kadar suçsuzsun kanunlar huzurunda ve giysilerindeki yama kadar suçlu! Karşınızdaki hakim, savcı cübbesi giymiş adamlar, asker üniformalarını evde bırakmışlar!

İşçi ve emekçi hareketinden...

Yasan'da direniş devam ediyor!

7-8 Mayıs günlerinde işten atılan Yasan işçilerinin sendikal örgütlülüklerine sahip çıkmak için başlattıkları direniş devam ediyor. Patrona karşı yürütülen bu mücadele aynı zamanda satılmış temsilci ve ihanetçi şubenin de gerçek kimliğini gözler önüne seriyor.

İşten çıkartılan 7 işçi örgütlülüklerine sahip çıkma bilinci ile direnişlerini sürdürüyorlar. Atılan işçiler vardiya giriş çıkışlarında patronun tüm engelleme çabalarına rağmen servisleri alkış ve sloganlarla karşıyorlar.

Bu süre zarfında sendikanın Şube Genel Kurulu için 18 Mayıs tarihinde delege seçimleri yapıldı. Dışarıda direnen işçilerin örgütlülüğe kazandırdığı güven bu seçimlerde içeriye de yansdı. Bugüne kadar delege seçimi yapılmayan, temsilcinin işçileri sürekli tehdit ettiği Yasan'da işçiler bu seçimlerde temsilciyi delege seçmeyerek tepkilerini göstermiş oldular.

Direnisteki işçileri son bir hafta içerisinde MAG

İzelman işçileri

işçileri, G-U işçileri, Anadolu Yakası BDSP çalışanları, OSİM-DER, Çağrı Gazetesi, Yurtsever Cephe ile EMEP il ve ilçe başkanları ziyaret ettiler. Ziyaretleri oldukça önemli gördüklerini ve kendilerini yalnız hissetmediklerini ifade eden işçiler "Bizler gerekirse burada yatıp kalkacağız ve bu örgütlülüğün dağıtılmasına izin vermeyeceğiz" diyerek kararlılıklarını gösteriyorlar.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

3. Sınıf Çalışmaları Sempozyumu...

Türkiye Sınıf Araştırmaları Merkezi'nin (TÜSAM) düzenlediği "Türkiye işçi sınıfı ve emek hareketi küreselleşiyor mu?" başlıklı sempozyum, 19-20 Mayıs tarihlerinde, İTÜ Maçka Kampüsü Sosyal Tesisleri'nde gerçekleştirildi. Açılış konuşmasını Yüksel Akkaya'nın yaptığı sempozyumda ilk oturumun konusu "Küreselleşme ve göç olgusu" idi. Göçmen işçiler ve kaçak işgücü üzerine yoğunlaşan sunumlarda emeğin küreselleşip küreselleşmediği üzerine tartışmalar yürütüldü.

"Emek hareketinin uluslararası dayanışması" konulu ikinci oturumda ise milliyetçilik, enternasyonalizm ve uluslararası rekabet konuları tartışıldı. Güncel alan araştırmalarından örneklerin verildiği sempozyumun 3. oturumunda ise, sendika-işçi ilişkisi ve sağlık emekçilerinin karşılaştığı sorunlar üzerinde duruldu. "Sendikalı olmak isteyen işçilerin sendikacılara güvenmediği" tespitinin yapıldığı oturumda, sendikal hareketin içinde bulunduğu bunalımdan çıkabilmenin tek yolunun örgütlenmenin yaygınlaştırılması ve tabana yayılmasıyla mümkün olabileceği sonucuna varıldı.

Sempozyumun ikinci ve son günü 3 oturumla devam etti. İlk oturumun başlığı "Göç, vatandaşlık, sınıf ve toplumsal cinsiyet" idi. Bu bölümde, "Enformalden formale: Kadın emeği küreselleşiyor mu?" (Başak Ergüder), "Avrupa'da göçmen kadın emeği ve sosyal refah devleti" (Saniye Dedeoğlu), "Ev hizmetlerinin küreselleşmesi: Türkiye'de ev hizmetlerinde çalışan göçmen kadınlar" (Çağla Ünlütürk) sırasıyla sunumlar gerçekleştirildi.

2. oturumun başlığı ise "Uluslararası düzenlemeler ve politikalar" idi. Bu bölümde; "AB'nin ortak bir emek göçü politikası olabilir mi?" başlığı altında İbrahim Soysüren, "İş hukuku tehlikede mi?" başlığıyla Yüksel Akkaya, "Küresel sermaye ve sosyal denetim" başlığıyla Sinem Uz, "Düzensiz göçleri önlemeye yönelik politikalarda

ikiyüzlülük" başlığı altında Taner Akpınar sunumlar yaptılar. 2. oturumda "İş hukuku" tehlikede mi? başlığıyla sunumunu gerçekleştiren Yüksel Akkaya, işçiyi korumak için oluşturulmuş olan iş hukukunun iş ve işyerini koruyan bir niteliğe büründüğünü belirterek iş hukukunun ortadan kalktığını vurguladı. İşçilerin disiplinden daha çok denetim altına alındığını sözlerine ekleyen Akkaya, bu gelişmelerle birlikte iş hukukunun tehlikeden öte ortadan kalkmakta olduğunun altını çizdi. Akkaya, burjuvazinin iş hukukunu ortadan kaldırırken sürekli olarak "kriz var!" söylemini kullandığını belirterek, işçi örgütlerinin bu süreçte değişime gerekli direniş gösteremediğini vurguladı.

Sempozyumun son oturumunun başlığı, "İşçi hareketinden güncel deneyimler" idi. Bu oturumda 8. ayında hala devam eden Novamed işçi direnişinin örgütlenme süreci, grevin aşamaları ve bugünkü durumu hakkında bilgi verildi. Direnişte kadın işçilerin oynadığı role vurgu yapılarak bu grevin esasında bir "kadın işçi grevi" olduğu sonucuna varıldı. Sempozyumun 3. oturumunun son sunum başlığı son on yıldır Türkiye'de de yaygınlaşmaya başlayan çağrı merkezlerindeki çalışma koşullarına ve bu alandaki örgütlenme çabalarına değinildi.

Çağrı merkezlerinde 30 bin civarında çalışan olduğu, genellikle banka, sigorta, telekomünikasyon sektörlerinde istihdam edildikleri ve çalışanların genellikle üniversite mezunu ve kadın olduğu belirtildi. Bu alanda çalışanların iş tanımının belirsizliğinden kaynaklı sendikal örgütlenmenin mümkün olmadığı ve çalışanların "gerçeğe çağrı mekezi" adı altında bir örgütlenme çalışması başlattıkları söylendi. Sempozyum, 19 Mayıs günü yaşamını yitiren Petrol-İş Eğitim Uzmanı Süleyman Üstün'ün cenaze törenine yapılan çağrıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Danone işçilerinin mücadelesi devam ediyor

Sendikalaşma çalışmalarının ardından işten çıkartılan Danone işçileri sendika hakları için direnmeye devam ediyorlar. Bir imza kampanyası başlatan işçiler Taksim, Maltepe, Bakırköy ve Paşabahçe'de açtıkları imza standlarıyla mücadelelerine destek istiyorlar.

Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Hasan Başkaya, işe iade davasını kazandıklarını, ancak uluslararası bir şirket olan Danone'nin bu kararı yok saydığını söyledi. Mücadelelerine devam edeceklerini vurgulayan Başkaya, üç gün sürecek imza kampanyasının ardından eylemlerine devam edeceklerini vurguladı.

Sonraki sürece ilişkin bir eylem takvimi hazırlanamamış olmasına rağmen, muhtemelen Danone ürünlerine karşı bir boykot örgütleyeceklerini belirtti.

İzmir'de Danone işçisine destek

Gönen ve Lüleburgaz'da kurulu olan Danone fabrikalarında işçiler Tek Gıda-İş'e üye oldukları için işten atılmışlardı. Bunun üzerine Tek Gıda-İş sendikası eylemlilik kararı aldı. 21 Mayıs Pazartesi günü saat 10:00'da Konak YKM önünde açıklama yapıldı. Açıklamada Karşıyaka Çarşı girişinde ve Konak YKM önünde imza standlarının açıldığı duyuruldu. 21-23 Mayıs tarihleri arasında açık kalacak olan imza masalarıyla Danone işçilerinin uğradığı haksızlıklar işçi ve emekçilere anlatılmaya çalışılacak.

Kızıl Bayrak/İzmir

İzelman'da grev kararı asıldı

DİSK'e bağlı Genel-İş 1 ve 3 No'lu şubelerinde örgütlü olan İzelman işçileri ile Büyükşehir Belediyesi arasında 14 Aralık'tan bu yana süren TİS görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine 22 Mayıs günü Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan eylemle grev kararı Belediye binasına asıldı.

Eyleme yaklaşık 750 işçi katıldı. Açıklamada 14 Aralık '06 tarihinde başlayan TİS'lerde 51 madde üzerinde anlaşma sağlandığı, kalan 16 maddede ise arabulucu süreciyle birlikte uyuşmazlık tutanağı tutulduğu ifade edildi, grev ilan kararı alındığı vurgulandı. AKP hükümetinin anti demokratik uygulamalarının emekçilerin kazanılmış haklarını yitirdiği dile getirildi.

Eylemde "4/B'ye hayır! Sözleşmeli olmak istemiyoruz!" ve "Yoksulluğa, adaletsizliğe hayır!" pankartları açılırken, "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Açıklamada İzelman işçilerinin sakal bırakma eylemine başladıkları duyuruldu. Eyleme katılmış olan taşeron şirketi işçilerine hitaben ise bundan sonra sendikalı olmaları için DİSK ve Genel-İş'in ellerinden geleni yapacağı ifade edildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

"Kreşi kapatanlar hesap verecek!"

KESK'e bağlı Haber-Sen 9 No'lu Şube üyeleri 23 Mayıs günü Sirkeci Büyük Postanesi önünde PTT çalışanlarının çocukları için kullanılan kreşin kapatılmasını protesto ettiler. Postane binasının önünde kreşi simgeleyen bir çadır kurdular. Taşdıkları

dövizlerle kapatma kararını protesto ettiler.

Çocukların da katıldığı eylemde basın açıklamasını Haber-Sen 9 No'lu Şube Başkanı Erdoğan Ülüş yaptı. Ülüş, PTT Genel Müdürlüğü'nün 2006 yılında 200 trilyon lira kâr etmesine rağmen çalışanların özlük haklarından kısıtlamalar yapıldığını söyledi. 500'ü kadın toplam 2623 çalışanın olduğu Başmüdürlük'te kreşin kapatılarak çalışanların çocuklarının sokakların insafına terkedildiğini belirtti. Kapatılma kararıyla "iş sağlığı ve güvenliği" yasasının 100 ile 150 kadın çalıştırılan işyerlerinde işyerine en az 250 metre uzaklıkta kreş açılması hükmünün ihlal edildiğini söyledi. Coşkulu geçen eylemde "Kreş haktır kapatılamaz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Gün gelecek devran dönecek kreşi kapatanlar hesap verecek!" sloganları coşkulu şekilde atıldı.

Açıklamada; "Sağlık'sız ve 'a'sosyal işler müdürlüğü kreşi kapattı!", "Kreş var da biz mi gitmedik?" dövizleri taşındı. Açıklamanın ardından kreşin kapatılma kararı çalışanların çocukları çadıra sokularak protesto edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Esen Plastik direnişiyle dayanışmaya!

Çiğli Organize'de bulunan Esen Plastik fabrikasında örgütlendikleri için işten atılan direnişçi işçiler yılmıyor. Petrol-İş'te örgütlenen işçiler her gün vardiya değişim saatlerinde eylem yapmaya devam ediyorlar.

BDSP olarak düzenli destek ziyaretine gittiğimiz direnişteki işçileri 23 Mayıs günü toplu ziyaret ettik. Kortej oluşturarak gittiğimiz ziyaret yerinde Esen Plastik işçileri, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Esen işçisi yalnız değildir!" sloganlarıyla selamlandı.

Esen Plastik işçileri de vardiya değişimindeki işçilere ve patronlara yönelik tepkilerini sloganlarla ifade ediyorlar. Sıklıkla şu sloganlar atılıyor: "Yaşasın işçilerin birliği!", "Köle gibi değil sendikali çalış!", "Kahrolsun işçi düşmanları!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!"

1 Haziran'da işten atılan işçilerin mahkemesi görülecek. Esen Plastik işçileri onurlu mücadelelerinde oldukça kararlılar. Biz de destek ziyaretlerimize devam edeceğiz.

İzmir BDSP

Danone işçileri

TAT Konserve'de TİS imzalandı

Tek Gıda-İş ile TAT Konserve Sanayii AŞ arasında yaklaşık 6 aydır süren TİS görüşmeleri 17 Mayıs günü anlaşma ile sonuçlandı. Maret, Saksüt, Mustafakemalpaşa, Balıkesir, Karacabey ve Pastavilla işyerlerini kapsayan TİS'lerde ilk altı ay için %5 ve seyyanen 28 YTL/ay zam yapıldı. Diğer altı aylarda ise enflasyon oranı kadar artış uygulanacak. Sendikanın yaptığı açıklamaya göre üçlü sosyal yardım ödemesi de 580 YTL'ye çıkarıldı. İşletme TİS'leri 01 Ocak '07-31 Aralık '08 tarihleri arasında geçerli olacak.

Yapı Merkezi'nde TİS imzalandı

Kristal-İş ile Türkiye Toprak, Seramik, Çimento ve Cam Sanayii İşverenleri Sendikası sürmekte olan Yapı Merkezi Prefabrikasyon AŞ ve bağlı işyerlerinde toplu iş sözleşmesi 15 Mayıs 2007 günü imzalandı.

Yapı Merkezi işletmesinde İstanbul Paşaköy, Gebze ve Lüleburgaz'da kurulu bulunan fabrikalarında 190 sendikali işçi çalışıyor.

Sendika tarafından yapılan açıklamaya göre, TİS ile 1 Ocak '07 tarihinden geçerli olmak üzere 6 aylık süre için en düşük ücret 2.90 YTL/saate, 2.90-3.00

YTL aralığındaki ücretler de 3.00 YTL/saate yükseltildi. İşçi ücretlerine seyyanen 0.35 YTL zam yapıldı. Zamlarla ortalama %13 civarında ücret artışı sağlandı.

Sosyal yardım kalemlerinde de önemli artışlar gerçekleştirildiğini ifade eden Kristal-İş, izin ve bayram ödeneğinin 180 YTL, yakacak ödeneğinin 1.150 YTL, yemek parasının bir gün için 5 YTL'ye çıkarıldığını dile getirdi. Bu oranların ilk yıl için kabul edildiğini, ikinci yıl artışları içinse TÜFE artış oranının dikkate alınacağını vurguladı.

Haber-İş TİS'lerin başlayacağını duyurdu

Türk Telekomünikasyon AŞ Genel Müdürlüğü ile PTT Genel Müdürlüğü ve bağlı işyerleri için TİS yetki belgesi alan Haber-İş, 29 Mayıs günü Telekom'da, 30 Mayıs günü ise PTT ile TİS'lerin ilk oturumunun başlayacağını duyurdu.

TİS'lerle ilgili yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Her iki Genel Müdürlüğümüzle akdedilecek Toplu İş Sözleşmelerimizde hedefimiz, yıllarca sendikali mücadeleler verilerek elde edilen kazanılmış haklarımızın korunarak, günün şartlarına göre geliştirilmesi olacaktır. Dileğimiz Toplu İş Sözleşmelerinin masa başında bitirilmesidir..."

Yapı-Yol Sen'den iş yavaşlatma eylemi

Yapı-Yol Sen 22 Mayıs günü Türkiye genelinde, tüm otoyol ve köprülerde iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirdi. Yapı-Yol Sen üyeleri İstanbul genelinde insanca yaşanacak ücret ve kurumlar arası ücret adaletsizliğinin giderilmesi için yaptıkları iş yavaşlatma eylemini İstanbul genelinde sabah saat 09.00'da Mahmutbey gişelerinde başlattılar. Saat 11.00'de Çamlıca gişelerinde de başlayan iş yavaşlatma eylemi öğlen saat 14.30'da yapılan açıklamayla başladı.

Basın açıklamasını Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin yaptı. Tekin, trafik, yol bakım onarım hizmetleri üretmediklerini, Edirne'den Gaziantep'e kadar trafik yoğunluğuna göre iş yavaşlatma eylemi yaptıklarını söyledi. "Örgütlü olduğumuz tüm kurumlarda yapılan işler önemli işlerdir. Siyasi iktidar bir kısmımızı diğerlerimize tercih ediyormuş gibi yaparak, aslında birlikteliğimizi dağıtmak ve işkolumuzdaki tüm çalışanları

mağdur etmek istiyor. Bizi hiçbir oyun bölemeyecek!" diyen Tekin, verdikleri mücadelenin uzun soluklu olduğunu bildiklerini ve kendilerini yoracaklarını sananların yanıldıklarını ifade etti. Talepleri karşılancaya kadar mücadeleye devam edeceklerinin altını çizerek toplu sözleşme ve grev hakkı önündeki engellerin kaldırılmasını istedi. Taleplerine yanıt verilmediği durumda eylemlerine devam edeceklerini açıkladı.

Eylemde konuşan KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir, Yapı-Yol Sen üyelerinin açlık ve yoksulluk sınırı altında çalıştıklarını ve alanlarında yaşanan büyümeden pay alamadıklarını altını çizdi. Hükümetin kendi yasalarını dahi çiğnediğini belirten Daşdemir, 4688 sayılı yasanın kendilerini tatmin etmediğini ifade etti.

Eylem saat 18.00'de Avcılar'da gerçekleştirilen iş yavaşlatmadan sonra sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de gişeler durdu

Yapı-Yol Sen 22 Mayıs'ta İzmir'de çeşitli eylemler gerçekleştirdi. İlk olarak saat 11:00'de Konak'ta bulunan Tapu Kadastro Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada "Siyasi iktidar, çalışanları oyalamak için her türlü yola başvurdu. Şu anda TBMM gündeminde olan Tapu Kanunu'nda Değişiklik yapılmasına ilişkin yasa tasarısı ile örgütlü olduğumuz kurumlardan Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü'nde ve İller Bankası Genel Müdürlüğü'nde çalışmakta olanlara döner sermayeden pay verilmesi öngörülüyor. Karayolları Genel Müdürlüğü, Afet İşleri Genel Müdürlüğü, Yapı İşleri Genel Müdürlüğü, TAU Genel Müdürlüğü ile Bayındırlık İskan Müdürlükleri görmezden geliniyor..." denildi.

Eylemde "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "AKP halka hesap verecek!" sloganları atıldı. Açıklamanın ardında sendika yöneticileri ve üyeleri otoyollarında yapılacak iş yavaşlatma eylemi için Pınarbaşı'ndaki otoyol gişelerine gittiler.

Kızıl Bayrak/İzmir

Rejim krizi ve gündemde

Sermaye düzeninin rejim krizine dönüşen açmazı

İçinde bulunduğumuz yılın düzen payına zor bir yıl olarak yaşanacağı daha baştan belliydi ve hemen herkesin beklediği bir sonuçtu. Bu genel beklentinin gerisinde bir dizi öteki etkenin yanısıra egemen sınıf klikleri arasındaki dalaşmanın cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimlerin yakınlaşmasıyla birlikte şiddetlenecek olması gerçeği vardı. Beklenen oldu; güdümlü ama etkili cumhuriyet mitingleriyle tırmandırılan gerilim, ordunun cumhurbaşkanlığı seçimine muhtıralı kaba müdahalesiyle yeni bir düzeye ulaştı. Bu siyasal süreci kilitledi ve mevcut koşullarda erken bir genel seçimi durumdan çıkış için tek seçenek olarak gündeme getirdi.

Rejim krizine bir çıkış sağlayıp sağlamayacağı henüz belli olmayan erken genel seçim Mayıs başından beri artık resmen toplumun gündeminde ve rejim bünyesinde karşı karşıya gelen tüm gerici siyasal güçler kendi yönlerinden en iyi sonucu almak için hummalı bir çalışma içinde. ABD, AB ve başta TÜSİAD olmak üzere işbirlikçi büyük burjuvazinin kendi hesapları çerçevesinde yeni bir seçim dönemi için daha destek verdiği AKP, bu desteğin sağladığı siyasal-moral güçle rejim bekçileri tarafından son dönemlerde örgütlenen kuşatmayı yarmak için seçimleri yeniden kazanmak, parlamentodaki mevcut durumunu ve dolayısıyla tek başına hükümet olma konumunu korumak istiyor. Ordu tarafından desteklenip yönlendirilen ve CHP'den MHP'ye ve yeni DP'ye uzanan parçalı gerici-faşist cephe ise, en fazlasından AKP'nin tek başına hükümet olmasını engelleyebilecek bir sonucu elde etmek için uğraşiyor. (Bunu zora sokabilecek en önemli handikap, Kürt hareketinin parlamentoda temsilini engellemek için tam bir "milli mutabakat" halinde korunan yüzde on barajından başka bir şey değildir.)

Bu tablo karşısında burjuva düzeninin açmazı şudur: AKP'nin kazanması, ABD, AB ve TÜSİAD'ın hesap ve beklentilerine uygun bir biçimde, istikrarlı bir parlamento bileşimi ve dolayısıyla içerde ve dışarda emperyalizmin ve sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarına uygun tüm politikaların zamanında ve eksiksiz olarak uygulanabilmesi demektir. Fakat bu başarı ve hizmetin dinci gericiliğin baş siyasal odağı olarak AKP cephesinde karşılığı, devlet iktidarında daha etkin bir konum kazanmak, dolayısıyla sömürü ve rant kaynaklarının kontrolünde temsil ettiği özel sermaye grupları lehine daha büyük avantajlar elde etmek ve elbette kendi dinsel gerici eğilimleri doğrultusunda toplum yaşamına daha çok biçim vermeye çalışmak olmaktadır ve olacaktır. Sonuçta rejim krizine dönüşen sorun da buradan çıkmaktadır. Ordu eksenli faşist-şovenist burjuva gericilik cephesinin AKP'nin emperyalizme ve işbirlikçi sermayeye sorunsuz hizmetiyle esasa ilişkin bir sorunu yoktur. Sorun tam da AKP'nin dinsel gericiliğin temsilcisi olarak bunun karşılığını devlet iktidarında (ve dolayısıyla rant kaynaklarının denetiminde) etkinlik ve toplum yaşamına müdahale biçiminde devşirmesinde çıkmaktadır.

Karşı cephenin AKP'nin tek başına hükümet olmasını engelleyecek muhtemel bir seçim başarısı ise bugünkü biçimiyle rejim krizini hafifletecek, fakat bu durumda da parçalı bir parlamento bileşimi ve

koalisyonu dayalı hükümetlerin yaratacağı sorunlarla yüzyüze kalınacaktır. Emperyalist çevreler ve TÜSİAD bunu istememekte, bu nedenle de rejimin yerleşik dengelerini sarsarak yarattığı ve yaratacağı sorunlara rağmen bir dönem daha AKP'yle işleri götürmek istemektedirler. Kıbrıs, Kürt sorunu, bölge politikaları ve AB ile uyum sürecinin gerekleri konusunda AKP'nin daha uyumlu ve uysal bir hizmetkar olması, onların bu tercihini ayrıca güçlendirmektedir.

Emperyalist çevrelerin ve TÜSİAD'ın bu tercihi, düzen bekçiliğini cumhuriyetin yerleşik değerlerini korumak ve kollamak olarak topluma sunan ordunun siyasal yaşama müdahalesine belli sınırlar getirmekte, bu ise alışık olmadık bir biçimde bugünkü çatışmanın parlamento zeminini güçlendirmekte, burjuva siyasal yaşamın iç dengeleri ve dolayısıyla yakın gelecekteki seyri bakımından gündemdeki seçimlere apayrı bir önem kazandırmaktadır.

28 Şubat başarısının yarattığı beklenmedik handikap

18 Nisan 1999 seçimlerini konu alan *Seçimler ve Parti Taktiği* başlıklı yazıda, Türkiye'de parlamento-siyaset ilişkileri konusunda şu değerlendirmelere yer verilmişti:

"Türk parlamentosu başından itibaren güdümlü bir kurum olarak doğdu ve bütün bir tarihi boyunca da böyle kaldı. Fakat güdümlü olması işlevsiz olması ile

aynı şey demek değildi. Tersine, rejime yığınlar nezdinde parlamenter bir görünüm kazandırması, 'hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir' yanılmasına bir inandırıcılık sağlaması, özellikle çok partili dönemde 'demokrasıcılık' ve 'milli irade' oyununa aksesuar oluşturması bakımından hakim sınıf payına hayli işlevsel de oldu. 27 Mayıs darbesi ile birlikte 'anayasal bir kurum' olarak MGK üzerinden ordu vesayetine alınan hükümetler ve parlamento, buna rağmen, halkın yükselen toplumsal muhalefetinin de basıncı altında, egemen sınıflar arası çelişki ve çatışmaları belli ölçülerde yansıtan kurumlardı. Ordu bunun yarattığı sorunları bilindiği gibi 12 Mart ve 12 Eylül'le aştı.

"12 Eylül darbesi bu açıdan bir dönüm noktası oldu. Darbenin hedeflerinden biri de düzen içi çatlakları onarmak, egemen sınıfın tüm gruplarını tek program/çizgi etrafında birleştirmektir. Darbeyi izleyen ilk 'serbest seçim' sayılan '87 seçimleri, 12 Eylül'ün bu çerçevede amacına ulaştığının, düzen partilerinin MGK-İMF çizgisinde giderek tekleştiğinin, birbirinden ayırdedilemez hale geldiklerinin ilk işaretlerini verdi.

"Yapısal bunalımın düzenin esneme olanaklarını en aza indirmiş olması ile Kürt halkının özgürlük mücadelesinin rejimin yerleşik dengelerinde yarattığı sarsıntı, MGK denetiminde bu aynı program etrafında tekleşmeyi hızlandırdı ve kolaylaştırdı. 20 Aralık '95 seçimlerine kadar bunun tek istisnası RP olarak görünüyor. Tüm temel düzen politikalarına tam destek verdiği halde, halkın dini duygularını istismar

Düzen içi iktidar ça

Türkiye'nin kapitalist düzeni siyasal planda da uzun yıllardan beridir aşılabilen, ancak dinamikleri ve dolayısıyla mahiyeti değişmiş bulunan bir kriz yaşıyor. Bu halen çıkarları karşıt sınıflar arasındaki zorlu sosyal mücadelelerin ürünü bir siyasal kriz değil kuşkusuz, değişen dinamikler ve muhtevadan söz ederken bu önemli noktayı vurgulamış oluyoruz. Alt sınıflardaki tarihsel hareketlenmenin ürünü sosyal mücadelelerin siyasal krizi yarattığı, beslediği ve derinleştirdiği dönemler oldu yakın zaman Türkiye'sinde. '60'lı, özellikle de '70'li yılların ikinci yarısında, Türkiye'de, yaygın sosyal mücadelelerin devrimci bir kitle hareketi biçimini aldığı, böylece rejimi zora soktuğu, devlet işleyişini zaafa uğrattığı, hükümetleri etkisiz kıldığı, dolayısıyla burjuvaziyi belli sınırlar içinde yönetemez duruma düşürdüğü dönemler yaşandı. O dönemler temel kriz etkeni, ilerici-devrimci akımların içinde önemli bir yer tuttuğu sosyal mücadelelerdi ve gerici burjuva düzeninin kendi iç gelişmeleri de bunun bir yan ürünü olarak depresiyor, krizi derinleştiren bir etkide bulunuyordu.

Fakat 12 Eylül faşist darbesi ile toplumsal muhalefete ve devrimci harekete vurulan ağır darbeden bu yana, Türkiye'deki siyasal kriz dinamikleri arasında bu etken, sözü edilemeyecek denli tali plana düşmüş durumda. '90'lı yıllar boyunca ve halen bunun tek istisnası, Kürt sorunu eksenli toplumsal-siyasal muhalefettir. Bugün devrimci çizgiden tümüyle kopmuş, düzen içi reformist bir çizgiye oturmuş bir siyasal akım tarafından temsil ediliyor olsa da, Kürt sorunu ve dolayısıyla hareketi, düzen için ciddi bir siyasal kriz

etkeni olmayı sürdürmektedir. Fakat paradoksal bir biçimde bu aynı sorun, toplumun önemli bir kesiminin şovenizme zehirlenmesini kolaylaştırarak, burjuva gericiliğine ekonomik ve siyasal krizi yönetme imkanı da vermektedir. 12 Eylül'ün düzlediği ekonomik, sosyal ve kültürel koşullarda serpilip palazlanan dinsel gericiliğin yanısıra, Kürt sorunu üzerinden kısırtılan şovenizm, bugün burjuvazinin elinde, kitleleri denetim altında tutmanın, onları ilerici sosyal mücadeleden ve siyasal bilinçlenmeden alıkoymanın, böylece tüm zorluklara ve açmazlara rağmen toplumu nispeten kolay yönetebilmenin iki etkili silahı durumundadır. Dolayısıyla ilerici bir kriz dinamiği olarak Kürt sorununun/hareketinin oynadığı role buradan, bu çelişik etkileri üzerinden bakmak gerekmektedir.

Yine de, yönetmekte gösterilen başarı ne olursa olsun, düzen için siyasal boyutu ile de kriz bugünün açık bir olgusudur ve Kürt sorununun oluşturduğu ağırlığın ötesinde, bunu esas nedeni düzenin kendi bünyesinden kaynaklanan sorunlardır. Siyasal kriz dinamikleri öncelikle rejimin iç işleyişinde ve burjuvazinin farklı kesimleri arasındaki çıkar ve iktidar dalaşmalarında ifadesini bulmaktadır.

12 Eylül faşist darbesinin düzen siyasetine müdahalesinin önemli sonuçlarından biri, bunu kolaylaştıran ekonomik ve sosyal faktörlerin de etkisi altında, tüm düzen partilerinin aynı program ekseninde tekleşmesi ve böylece kitleler nezdinde inandırıcılıklarını yitirmesi oldu. Bu uzun yıllar boyunca, oy desteği zayıf partiler, parçalı bir parlamento bileşimi ve birbirini

eki parlamento seçimleri

ile sosyal demagojiyi kullanma yeteneği, yine de bu partiye ayrı bir görünüm kazandırıyor ve onu parlamentoda da aykırı bir konumda gösteriyordu.

“Ordunun 28 Şubat müdahalesiyle yaptığı operasyon bu sorunu da tümüyle değilse bile önemli ölçüde çözdü. Kürt halkına karşı kirli yoketme savaşını yönetiyor ve yürütüyor olma konumunu yıldan yıla siyasal yaşama daha dolaysız müdahale için bir araca çeviren ordu, 28 Şubat sonrasında RP ve onun isim değiştirmiş hali FP’yi de hizaya getirerek, böylece tabloyu tamamladı. Bu arada, dinsel gericiliğe, onun temsilcisi olan partiye yönelik müdahalesini ‘laiklik’ ve ‘çağdaş değerler’ adına yaptığı için, siyasal yaşam üzerinde bu dolaysız ve kaba müdahalesini toplumun ilerici kesimleri nezdinde bile meşrulaştırmayı başardı.” (*Parti Değerlendirmeleri-1*, Eksen Yayıncılık, s. 31-32)

Ne var ki bugünkü rejim krizini de işte tam da düzen bekçilerinin bu başarılı müdahaleler silsilesi hazırladı. AKP bazı generallerin kendi nitelemesiyle bu 28 Şubat’ın ‘post-modern darbe’ siyle elde edilen başarının hem meyvesi ve hem de bugün soruna dönüşen handikapı oldu. 28 Şubat’ın dinsel gericiliği rejim için kabul edilebilir sınırlara çekmeye yönelik terbiye operasyonu, sonuçta Erbakan liderliğindeki hareketi bölünmeye götürdü ve ABD’nin özel desteği ve yönlendirmesi altında AKP siyaset sahnesine çıkarıldı. Bu çıkış yığınlar nezdinde 2001 krizinin yarattığı büyük sosyal yıkımın sorumluları olarak görülen ya da önceki süreçler içinde zaten yıpranmış bulunan CHP dışındaki tüm öteki düzen partilerini

sandığa gömünce AKP’nin üçte bir oyla üçte iki çoğunluğa dayalı parlamento üstünlüğü tablosu doğdu.

ABD ve TÜSİAD desteği olmayınca...

AKP dönemi istikrarlı parlamento bileşimi, istikrarlı hükümet ve dolayısıyla emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar ve ihtiyaçlarına uygun kararların seri ve eksiksiz biçimde uygulanması demektir. Bu ise uzun yıllardır arzulanan bir siyaset tablosu anlamına geliyordu ve bir tek 1 Mart tezkere kazası dışında emperyalizme ve işbirlikçi sermayeye umulan yararları fazlasıyla sağladı. Anayasayı bile değiştirebilecek çok belirgin parlamento üstünlüğüne rağmen AKP hükümet olma gücünün kaynağının parlamentoda değil fakat ABD’de ve işbirlikçi büyük burjuvazide olduğunun tam olarak bilincindeydi ve bu nedenle tüm çabasını bu güçlere güven vermeye ve onların desteğini almaya yoğunlaştırdı. Onların her istediğini ve beklediğini eksiksiz biçimde yerine getirmek, siyaseten güçlü olmanın ve parlamentodaki üstünlüğünü kendi hesapları doğrultusunda siyasal bir güce dönüştürebilmenin biricik olanaklı yolu oldu. AKP bu yoldan yürüdü ve bu sayededir ki aradan geçen beş yıla yakın bir dönemin ardından yine bu aynı güçlerin desteğini bugün hala koruyabilmektedir.

Fakat bunun karşılığını da son derece ihtiyatlı ve ölçülü adımlarla da olsa parça parça aldı. Sözkonusu olan beş yılı bulan bir hükümet icraatı süresi olunca ve bunu yerel yönetimlerdeki belirgin üstünlük de

tamamlayınca, bu ihtiyatlı ve ölçülü adımlar bile zaman içinde AKP, onun şahsında dinsel gericiğin payına önemli sonuçlar ve kazanımlar anlamına geliyordu. Nitekim devlette kadrolaşmada büyük bir mesafe katedildi. Toplum yaşamına, özellikle de eğitim ve kültür yaşamına sinsi ve etkili müdahalelerde bulunuldu. Hükümet olmanın da gücüyle düzen medyası içinde dolaysız ve dolaylı biçimlerde etkin bir konum kazanıldı. Ve bütün bunlar, mevcut adımlara bir sıçrama kazandırmanın ötesinde büyük bir siyasal-moral anlamı da bulunan cumhurbaşkanlığının ele geçirilmesiyle birleştirilmek istenirken, işler sonuçta izlemekte olduğumuz rejim krizine vardı.

Olaylar bunun düzen bekçilerinin katlanabileceği sınırlar olduğunu ortaya koymuş bulunuyor ve sürecin bundan sonraki seyri henüz tüm belirsizliğini koruyor. Zira çatışma çözülmüş değil, fakat yalnızca seçimlerin ortaya çıkaracağı yeni tabloya kadar ertelenmiş durumda.

Bu çatışmanın egemen sınıf siyasetinde parlamento zeminine ve dolayısıyla gündemdeki seçimlere alışılmadık ölçüde bir önem ve işlev kazandırdığını söyledik. Bunun gerisinde, siyasal yaşamın işleyişinde bugüne kadarki çizginin, bugün için ve kuşkusuz geçici bir durum olarak, bozulmuş olması gerçeği var. Bugüne kadar ordunun siyasal yaşama dolaylı ya da dolaysız tüm önemli müdahalelerinin gerisinde her zaman Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteği, dahası dolaysız teşviki ve yönlendirmesi vardı. 12 Mart’tan 12 Eylül’e ve 28 Şubat’a kadar bu hep böyleydi. Bugünkü özel konjonktürde ise Amerikan emperyalizmi ve TÜSİAD bu desteği vermiyorlar, zira bu dönem ihtiyaç duyduğu bazı adımların atılmasında istikrarlı ve uyumlu bir hükümet istiyor ve bunu da mevcut koşullarda AKP şahsında buluyorlar. Mevcut siyasal tablo içinde, emek düşmanı politikaların eksiksiz uygulanmasının ötesinde, (ki bu konuda tüm öteki partiler AKP kadar hizmete hazır ve gönüllü durumdadır), Kıbrıs sorununun çözümü, Kürt sorununun ve dolayısıyla Güney Kürdistan sorununun Amerikancı çizgide belli bir çözüme bağlanması, ABD’nin Ortadoğu politikalarına tam uyum, AB sürecine uyumun gerektirdiği tavizlerin verilmesi vb. konularda AKP’yi tüm öteki partilere göre daha uyumlu, uysal ve hizmete hazır görüyorlar.

Fakat AKP’ye bu özel konumu kazandıranın aynı zamanda halen korumakta olduğu önemli seçmen desteği olduğunu da unutmamak gerekir. Bu seçmen desteği AKP’yi ABD ve TÜSİAD için ayrıca tercih nedeni haline getiriyor ve bunların verdiği destek de gerisin geri AKP’nin seçmen desteğini güçlendiriyor.

Böyle olunca, ordu siyasal yaşama daha etkin ve sonuç alıcı bir müdahaleyle dinsel gericiğin dizginleyebileceği bir dolaysız desteği ABD ve TÜSİAD’dan bugün için alamayınca, bir yandan cumhuriyet mitinglerinde görülen türden bir güdümlü kitle hareketi ve öte yandan sözde “laik cephe” içindeki partilerin yeni seçimlerdeki başarısı, mevcut duruma müdahalenin araçları olarak daha çok önem kazanıyor. Bu özel ve kuşkusuz geçici evrede parlamento seçimlerinin rejim bünyesindeki krizin çözümü bakımından kazandığı görece önem de buradan geliyor.

tişmasında zorlu yıl

izleyen koalisyon hükümetleri şeklinde bir siyaset tablosu çıkardı ortaya. Düzen temsilcileri, özellikle de sermaye kuruluşları, aynı yıllar boyunca burjuva siyasetinin bir türlü aşamadığı bu krizden “siyasal istikrarsızlık” söylemiyle yakınıp durdular. Yakındıkları sorun, ihtiyaç duydukları politikaları seri ve eksiksiz biçimde uygulayacak uyumlu ve güçlü hükümetlerin mevcut parlamenter işleyiş içerisinde bir türlü çıkamamasıydı.

3 Kasım 2002 seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni parlamento bileşimi ve tek parti hükümeti bunun nihayet ve hiç değilse bir seçim dönemi için aşılması anlamına geliyordu. Nitekim şu son 4 yıllık hükümet icraatı boyunca burjuvazi bu anlamda bir “siyasal istikrar”ın tüm sonuçlarından en iyi biçimde yararlandı da. İstenecek her şey, AKP hükümeti ve parlamento tarafından tam olarak ve gecikmeksizin yerine getirildi, emekçilere yönelik çok yönlü saldırılar pervasızca uygulandı. Mevcut hükümet, bu çerçevede işbirlikçi burjuvazinin ve uluslararası sermayenin tam desteğini aldı ve işin bu yönü bakımından bu destek halen de sürüyor.

Fakat bu aynı imkanın bir de öteki yüzü vardı. Bir yönüyle burjuvazi için adeta bir nimet olan, yılların özlemini karşılayan bu aynı parlamento bileşimi ve ona dayalı hükümet, bir başka yönden ve üstelik daha baştan, bir siyasal kriz etkeni oldu. Zira parlamentoda neredeyse anayasayı tek başına değiştirebilecek üçte ikilik bir çoğunluğa dayalı parti ile ona dayalı hükümet, gerici islamcı gelenekten geliyordu ve bu konumuyla rejimin oturmuş dengelerini zorlayacak bir ağırlık ve tehdit

oluşturuyordu. Geride kalan dört yıl içinde buna ilişkin bir dizi siyasal dalgalanma yaşandı. Fakat içerden işbirlikçi burjuvazinin ve dışardan Amerikan emperyalizminin dengeleyici müdahaleleri ile; bu arada AKP’nin, büyük burjuvaziye ve emperyalizme güven vermek kaygısı ve geleceğe yönelik hesapları çerçevesinde ifade uygunsu solugunu tutması sayesinde, bunun rejimin işleyişini tıkayacak boyutlara dönüşmesi bugüne kadar engellendi.

Fakat bugüne kadar iyi kötü kontrol edilebilen bu ilişkiler, bu hassas dengeler siyaseti, gelinen yerde ve özellikle de girmiş bulunduğumuz yıl içinde, yerini bir çatışmaya ve belki de hesaplaşmaya bırakacak gibi görünmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçimi ve yeni seçim yılı bunu belirgin bir kuvvetle zorlamaktadır. Yıllardır işbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizme sadakatle hizmet edip güven vermeye çalışan gerici islamcı parti, gelinen yerde bunun karşılığını almak istemekte; oysa kendilerini geleneksel olarak devletin sahibi ve düzenin bekçileri olarak gören güçler -başta ordu olmak üzere- buna direnmekte, bunun önünü ne edip edip almak istemektedirler. Sorun ve çatışma buradan doğmakta, bunda ifadesini bulmaktadır.

Rejimin içten içe yaşadığı siyasal krizin bir yönü halen budur ve bu, 28 Şubat’a yolaçan özel evre dışı tutulursa rejim için nispeten yeni, AKP hükümeti dönemiyle ilgili bir sorundur.

(...)

(*Sermaye Düzeninin Zor Yılı*, Ekim, Sayı: 246, Şubat 2007)

Seçim kampanyası ve kadro sorunu

Etkin ve sonuç alıcı bir politik kampanya örgütleyebilmenin temel şartı, çalışma yürütülecek konu ile ilgili net bir idelolojik-politik hattın belirlenmesidir. Gerisi, söz konusu açıklığa uygun bir çalışma tarzının tutturulabilmesi, inisiyatifli ve başarılı bir önderlik anlayışının hayata geçirilmesi ve politikayı ete-kemiğe büründünecek dinamiklerin doğru saptanıp, uygun araç ve yöntemlerin belirlenebilmesi sorunudur.

Sınıf devrimcileri 2007 seçim kampanyasının ön günlerindedir. Geçmiş kampanyalar ile karşılaştırıldığında güç, imkan ve deneyim açısından önemli bir birikimle bu çalışmaya hazırlanıyorlar. Özellikle geride kalan üç seçim çalışmasının deneyimleri ve işçi kurultaylarından bu yana süregiden yoğunlaştırılmış kitle çalışması, seçim kampanyası için önemli birikimler yaratmış bulunuyor. Denilebilir ki, geçmiş dönemle aynı düzeyde olan nerede ise tek şey, seçim süreçleri ile ilgili olarak sahip olduğumuz idelolojik-politik açıklık düzeyidir. Çünkü ortaya konan idelolojik yaklaşımlar ve buradan belirlenen politik hat, uzun yıllardır sahip olunan net bakışın mevcut gelişmelere uygun olarak güncellenmesi ile çizilmiştir. Sonuç almanın altın anahtarı olan bu hattın, bütün güçlerimiz tarafından ne kadar içselleştirilebildiği tartışılabilir. Çok genelleştirmeden ve geriye gitmeden değerlendiresek, bir dönemdir sürdürülen seminer, iç toplantı vb. hazırlık etkinlikleri bize bu açıdan yeterli bir tablo sunmaktadır.

Alanlara göre belli farklılıklar göstermekle birlikte, seçimler ve alınması gereken devrimci tutum yalnız temel kadrolarımızın değil örgütlü bütün güçlerimizin, hatta çalışma ile organik bir ilişki içinde bulunan taraftarlarımızın asgari açıklığa sahip olduğu bir konudur. Bunda, belirlenen tutumun gücü, geçmişte yürütülen seçim çalışmasının öğreticiliği ve ön sürecin eğiticiliği belirleyici faktörlerdir.

Politikaya hayat verecek dinamiklerin doğru tespiti ve buna uygun araç ve yöntemlerin belirlenmesi

sözkonusu olduğunda ise, yerelerde bu alanda önemli zorlanmaların hala da yaşandığını belirtmeliyiz. Sorun hiç de çok yönlü araç kullanımının başarılmasında değildir. Bu konuda da alınması gereken belli bir yol olsa da, geçmiş deneyimler göstermektedir ki, esas sorun imkanların doğru kavranması ve buna uygun politik-pratik bir yönelimin sürekliliğinin sağlanmasındadır.

Sınıf devrimcileri olarak çok önemli bir sürecin içerisindeyiz. Burjuva düzen cephesinde sertleşen klik savaşları, bu savaşlar etrafında geniş kitleleri saflaştırmayı başaran manipülasyonlar, işçi ve emekçi hareketinin bilinen durgunluğu, artan devlet terörü, devrimci hareketi de etkisi altına alan ve her seçim dönemi basıncını artıran tasfiyeciler rüzgarlar... Böyle bir atmosferde gerçekleşecek seçim sürecine devrim ve sosyalizmin bayrağını yükselterek müdahale etmek sağlam bir duruşla sağlanabilir. Tabii ki böyle bir sağlam duruşun temel kaynağı idelolojik güçlülüktür. Ancak biz mevcut tabloya direnen değil, tabloyu değiştirmeyi hedefleyen bir müdahalede bulunmak durumundayız. Deyim yerindeyse, mevzilerimizi savunmalı ve karşı saldırıya geçmeliyiz. Bu da, yukarıda işaret edilen ve bir bölümü uzun yılların ürünü olan olumsuz koşullara rağmen yol almanın başarılması iddiasıdır.

Genel politikanın gücü bu yol alma çabasına çok şey katacaktır. Geçmiş seçim deneyimlerinin aydınlatıcılığı, özellikle propaganda-ajitasyon faaliyetinde sürekliliğini koruyan düzey ve kendi iç önderliğini sağlamış çalışma alanlarının varlığı... Bunların tümü politik açıklıklarla birlikte başarılı bir seçim çalışmasının önemli dayanakları olacaktır. Ama tek başına politik kuvvet, bu politikayı hayata geçirebilecek kadrolar yoksa eğer, “hiçbir şeydir”.

Şimdi esas soruya geçebiliriz. Genel politikayı güçlerimiz asgari planda kavradığına ve bugüne kadarki çalışmamız kendi çevresine azımsanmayacak kadar bir güç topladığına göre, döne döne ifade ettiğimiz, çalışmamız için kritik bir yerde durduğunu

söylediğimiz kadro sorunu seçim çalışması için asgari ölçüde çözülmüş bir sorun sayılmaz mı?

Yapılacak işlerin çokluğu, tespit edilen imkanların genişliği, kullanılabilir araçların çok yönlülüğü üzerinden yetişmiş örgütçü kadro ihtiyacının altını çizen yerelliklerimiz ulaşılan düzeyi görmeyen bir tartışma mı yürütmektedir?

Seçim çalışmasının hakkı tek başına mevcut örgütsel omurgamız üzerinden gösterilen bir çaba ile verilemez. Nitekim bütün planlamalar en geniş çevre-çeper ilişkilerinin tanımlı bir tarzda kampanyaya dahil edilmesi üzerinden yapılmaktadır. Bunun için “nicel olarak böyle bir çalışma için yeterli kadromuz var mı” sorusundan önce, çalışmaya katkı yapabilecek herkes zorlandı mı ve buna uygun iyi bir işbölümü yapıldı mı sorusu sorulmalıdır.

Nitelikli kadro sorununa gelince; politikanın genel olarak kavranması ön açıcı olmakla birlikte kendi başına sonuç alıcı değildir. Dahası merkezi politika ile onun mahalli birimlerce kavranması arasında her zaman doğal bir açığı bulunmaktadır. Politikanın özgünleştirilmesi, yaşamın canlı pratiği içerisinde ete-kemiğe büründürülmesi, genel olanı kavrama ile bağlantılı olsa da aynı şey değildir. Politikanın gündelik yaşam içerisinde karşılaştığı zorlanmalar ancak onu uygulayan kadronun yaratıcılığı, bu zorlanmaları analiz edip çözümleyebilme gücü, ısrarı ve kararlılığı ile aşılar. Yeterince yetişmiş kadromuz var mıdır? Hayır yoktur! En azından karşı karşıya kaldığımız çok yönlü görevler için yeterli değildir. Ama işte tam da bu noktada başarılı bir kampanya için politikaya uygun bir çalışma tarzı sorunu devreye girmektedir. Çalışmanın iç disiplinini sağlamak, buna dayalı devrimci bir yaşamı hakim kılmak ya da sürekli bir denetimi örgütlemek sorunu karşımıza çıkmaktadır. Ancak bizim zorlanma alanımız bu da değildir. Özellikle yaygın kampanya süreçlerinde çalışmayı yetiştirme telaşı ile yol alan, ön planlamaların esiri olan, verimsiz sonuçlara rağmen ısrarcı olmayı verimsizliğin nedenlerini aydınlatmadan aynı şeyleri tekrarlamak zanneden bir pratik kendini hakim kılabilir.

Politik gelişmelerin takibi tüm güçlerimiz tarafından yapılabilecek midir? Gerçekleşen her pratik, toplantı, eylem, dağıtım, bunu gerçekleştiren güçlerle birlikte vakit geçirmeden değerlendirilebilecek midir? Oluşturulan komiteler, komisyonlar düzenli olarak toplanıp zorlanma alanlarını ve nedenlerini tartışabilecek midir? Çevre-çeper ilişkilerimizi dahi cephenin ön safına sürmeyi planladığımız bir dönemde, bu yeni güçlerin verimli olmasını sağlayacak pratikle bezenmiş bir iç eğitim sürecine hakkettiği değer ve zaman verilecek midir?.. Kısacası, kitlelerle doğrudan yüzyüze gelinecek bir kampanyanın zorlanma alanları, bizzat bunun örgütleyicileri tarafından günlük çalışmanın deneyimleri ile sınanarak düzenli ve sistematik bir değerlendirmeye tabi tutulup, dinamik bir müdahaleye konu edilebilecek midir?

Kritik halka şudur; yerel önderliklerimiz gündelik faaliyetin koşuşturması içinde kaybolmadan yukarıda söylenenlerin takipçisi, uygulayıcısı olabilecek midir?

Evet, belki henüz bu kapsamda bir seçim çalışmasının örgütlenmesi için yeterince yetişmiş kadromuz yoktur. Ama yılları bulan bir kitle pratiği içerisinde eğitilmiş yerel örgütlenmelerimiz vardır. Mesele, bu örgütlenmelerin sahip olduğu potansiyelin açığa çıkarılıp çıkarılamayacağına düşümlenmektedir. Büyük bir rahatlıkla söylenebilir ki, politik yoğunlaşmanın sağlanması durumunda bunun önünde hiçbir engel yoktur.

İzmir’de “Seçimler ve devrimci tutum” semineri

İzmir BDSP olarak “Seçimler ve devrimci tutum” başlıklı seminer ile seçim çalışmasını başlatmış olduk. Oldukça canlı ve verimli geçen seminerin ilk bölümünde bir yoldaşımız genel olarak burjuva ve reformist partiler açısından seçimlerin ne anlam ifade ettiğine değindi. Daha sonra devrimciler açısından seçim sürecinin nasıl ele alınması gerektiğini anlattı.

Yapılan konuşmada şunlar söylendi: “Reformist partiler de tıpkı burjuva partiler gibi her ne kadar sol söylemi kullansalar da kitlelerin tüm umutlarını parlamentoya sıkıştırdıklarından meclise girmek onlar için hayati bir amaçtır. Bu amaç uğruna her türlü gerici ittifaklara girebilirler. Ayrıca emekçi kitlelerin tüm umutlarını her yanıyla çürümüş olan meclise sıkıştırarak niyetlerinden bağımsız olarak kitleleri bir yanılsamaya iterler. Bu yanılsamanın kendisi kaçınılmaz olarak kitleleri mücadeleden alıkoymakla sonuçlanır ...

Diğer yandan değerlendirilmesi gereken bir konu da, genel olarak devrimcilerin seçimlere yaklaşımıdır. Diğer seçimlerde olduğu gibi bu seçimlere de devrimci hareket parçalı bir tabloyla girmektedir. Bunun sonuçları devrimciler açısından bir zayıflığı ifade etse de burada üzerinde durulması gereken konu devrimcilerin ilkesel yaklaşımlarındaki politik hatalardır. Kitle hareketliliğinin oldukça gerilediği, kitlelerin sermayenin klik çatışmasında taraflaştırılmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde kitleleri seçimler

vesilesiyle kendi bağımsız tutumunu almaya çağırarak, bilinçli ve örgütlü bir eylemliliğe kavuşturmak hayati bir yerde durmaktadır. Ancak çoğu devrimci grup boykot kararı olarak on yıllardır sürdürülen bir geleneği savunduklarını iddia ederek böyle bir dönemde kitlelerin karşısına politik bir alternatif dahi sürememektedirler...

Biz Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak bu seçimlerde de kitlelere kurtuluşun seçimlerde ve mecliste olmadığını, asıl kurtuluşun işçi ve emekçilerin birleşik, örgütlü mücadelesiyle kazanılacak olan sosyalizmde olduğunu haykıracağız. Emekçi kitlelere kurtuluş mücadelesinde onlara düşen görev ve sorumlulukları hatırlatacağız. Ve onları kendi bağımsız tutumlarını sandıkta devrim ve sosyalizmden, yani bağımsız sosyalist adaylardan yana kullanmalarını sağlayarak bilinçli ve örgütlü bir eylemliliğe dahil etmiş olacağız...”

İkinci bölümü soru-cevap biçiminde yapılan canlı tartışmalarla geçti. Katılan tüm yoldaşların ve dostların oldukça ilgiyle izlediği seminerin sonunda Çiğli Organize Sanayi Bölgesi’nde sendikali oldukları için işten atılan ve direnişe geçen Esen Plastik işçileri ziyaret edildi. Seminer seçimler öncesi yapılacak aday tanıtım pikniğinde buluşmak üzere bitirildi.

Seminerde 60 kişi katıldı.

BDSP İzmir

İbrahim Kaypakkaya ülke genelinde düzenlenen eylemlerle anıldı...

“Çelik aldığı suyu unutmadı, unutmayacak!”

İbrahim Kaypakkaya, coğrafyamız devrimci hareketinin kilometre taşlarından birini oluşturur. Ser verip sır vermeminin simgesi Diyarbakır direnişi, devrimci direniş geleneğimizin en önemli politik ve moral dayanaklarından biri olagelmıştır. İbrahim Kaypakkaya üç buçuk ay boyunca süren işkenceli sorgular boyunca tereddütsüzce devrimi savunmuştur.

“Türkiye’nin geleceği çelikten yoğruluyor; belki biz olmayacağız, ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak...” demişti, henüz 23 yaşındayken katledilen bu yiğit devrimci. İnanç ve iyimserlik dolu bu öngörü doğrulandı; çelik aldığı suyu unutmadı, unutmayacak da!..

Bugün İbrahim Kaypakkaya, devrim ve sosyalizm mücadelesi için anlamı tartışılmaz bir simge olmuştur. O direngenliğin simgesidir. O inancın simgesidir. O devrim davası uğruna tereddütsüz ölüme yürümenin, bu toprağın, insanların geleceği için savaşmanın simgesidir. En önemlisi, ‘71 devrimci hareketinin diğer önderleriyle beraber bu coğrafyanın nasıl bereketli bir devrim toprağı olduğunun çarpıcı bir örneğidir.

Çelik aldığı suyu unutmadı ve İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 34. yılında ülke genelinde düzenlenen çok sayıda eylem ve etkinlik ile anıldı.

Bu eylemlerden birisi de 19 Mayıs günü BDSP, ESP, HKM, Kaldıraç, PDD, Partizan ve Odak tarafından Taksim Galatasaray Postanesi önünde saat 16.00’da gerçekleştirildi. “Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya yaşıyor!” pankartının açıldığı eyleme 100 kişi katıldı.

Kaypakkaya ve ‘71 devrimci önderlerinin selamlandığı açılış konuşmasının ardından yapılan ortak açıklamada, Kaypakkaya’nın katledilişinin yıldönümünde bir kez daha emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı devrimde ısrarcı olduğu vurgulandı. Sistemin krizinin derinleştiği, halk kitlelerine yönelik saldırıların arttığı, devrimci, demokratik kurum ve kişilere saldırıların tırmandırıldığı, Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarının devam ettiği böylesi bir dönemde Kaypakkaya’ın, Dörtler’in, Haki Karerler’in, Mahirler’in, Denizler’in ve tüm devrim şehitlerinin gösterdiği yolda ilerlemenin, onları örnek almanın büyük bir ihtiyaç olduğu ifade edildi.

Reformizme, pasfizme ve düzenle uzlaşmaya karşı ‘71 devrimci çıkışının önderlerinden olan İbrahim Kaypakkaya’nın, mücadele yaşamı ve devrime bağlılığı ile, düşman karşısındaki net ve tavizsiz

duruşuyla, ülkemiz devrimci hareketinin gelenek yaratan önderlerinden biri olduğu söylendi. Devrimci ve işkencede direnişçi kimliğine vurgu yapıldı.

Açıklamanın ardından Grup Vardiya ve Grup Diyar devrimci marşlardan oluşan kısa bir program sundular. Eyleme halkın ilgisi yoğun oldu.

Eylem boyunca “İbo, Mahir, Deniz sürüyor, sürecek mücadelemiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” ve “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kaypakkaya Adana’da anıldı

İbrahim Kaypakkaya 20 Mayıs günü Adana BDSP tarafından Şakirpaşa İşçi Kültür Evi’nde yapılan bir etkinlikte anıldı.

Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından dünyada ve Türkiye’de ‘71 devrimci hareketini ortaya çıkararak ve onu biçimlendiren toplumsal süreçler anlatıldı. İbrahim Kaypakkaya’nın devrimci yaşamının anlatımıyla süren konuşma, bizlere bıraktığı mirasın sonuna kadar sahiplenilmesi ve devrim mücadelesinin büyütülmesi çağrısıyla sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından sinevizyon gösterildi, ancak elektrik kesintisi nedeniyle yarım kaldı. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu’nun sunduğu şiirler beğeniyle izlendi. Devrimci marş ve türkülerden oluşan müzik programıyla etkinlik son buldu.

Kızıl Bayrak/Adana

Sefaköy: “Bıraktıkları mirasa sahip çıkıyoruz!”

‘68 devrimci hareketinin önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve İbrahim Kaypakkaya 19 Mayıs günü Sefaköy’de İnönü Mahallesi Çevre Eğitim Kültür Derneği (İMDER) ve Sefaköy İşçi Kültür Evi’nin düzenlediği etkinlikte anıldı.

Etkinlik devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Şiir eşliğinde ‘68 hareketini anlatan sinevizyon gösterimi ile devam etti. Ardından ‘68 dönemi yükselen işçi ve öğrenci hareketini anlatan bir konuşma yapıldı.

İMDER temsilcisi, devrimci önderlerin bıraktıkları

geleneğin önemini belirten, devrimci değerlere sahip çıkan etkinliklerin destekçisi ve katılımcısı olduklarını ifade eden bir konuşma yaptı.

Etkinlik sırasında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin Aslan’ın yaşamları ve mücadeleleri anlatıldı, idam sehpasındaki son sözleri okundu. Müzik grubunun sahne almasıyla Denizler adına yazılmış Şarkıyla türküsü hep bir ağızdan söylendi. 18 Mayıs’da katledilen Kaypakkaya’nın hayatı ve direnişçi kimliğini anlatan bir metin okunarak, “İbrahim’e Ağıt” türküsü söylendi.

Etkinlik, Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın düzen karşısındaki başeğmez tutumlarının ve militan direniş çizgilerinin vurgulanması ve bu mirasa sahip çıkılması çağrısı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak/Sefaköy

Kaypakkaya Gülsuyu’nda anıldı

Mayıs şehitlerini anmak amacıyla 18 Mayıs günü Maltepe Gülsuyu’nda bir eylem gerçekleştirildi. Saat 20.00’de Gülsuyu Sondurak’ta toplanan kitle burada düzenli kortejler oluşturdu. En önde “İbrahim Kaypakkaya’yı anıyoruz!” şiarlı ortak pankart taşındı. Arkasından eylemi örgütleyen siyasetler kendi pankart ve flamalarıyla yürüyüşe geçtiler.

Coşkulu ve gür sloganların atıldığı yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. Kitle Heykel Meydanı’ndan geçerek Nurettin Sözen Parkı’nın üstünde toplandı. Burada yapılan açılış konuşmasından sonra İbrahim Kaypakkaya şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuna geçildi.

Daha sonra ortak metin okundu. Önceden planlanan eylem programı içerisinde yer alan müzik, sinevizyon ve şiir dinletesi yağmurun yoğunluğundan dolayı iptal edildi.

BDSP, Partizan, ESP, PDD ve SDP’nin düzenlediği eyleme HÖC, KSD ve KÖZ destek verdi. Eyleme 250 kişi katıldı.

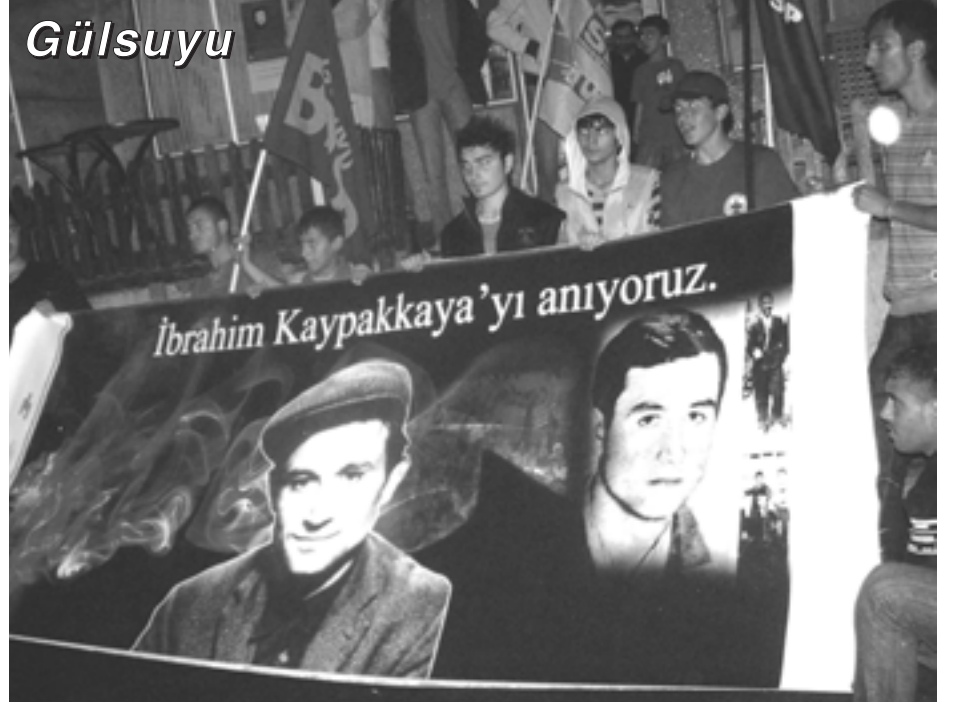
Eylem sonrasında komünistler, Nurettin Sözen Parkı’ndan Okul Durağı’na “İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci irade teslim alınmaz” “Habip, Ümit, Hatice yoldaş yaşıyor!” ve Parti’yi selamlayan sloganlarla yürüdüler.

Aynı gün saat 20.30’da DHP de Gülsuyu Heykel’de yaptığı eylemle İbrahim Kaypakkaya’yı andı. Eyleme 50 kişi katıldı.

BDSP Gülsuyu

Bursa

Gülsuyu

Bursa'da Kaypakkaya anması

İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs ayı şehitleri 18 Mayıs akşamı devrimci güçler tarafından Bursa'da yapılan etkinlikle anıldı. Bursa Tuncelililer Derneği'nde yapılan anmada salona "Kırılan zincir tavındayız!" yazılı İbrahim Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu pankartın yanı sıra karanfillerle süslenmiş Mayıs ayı şehitlerinin resimlerinin bulunduğu bir tablo hazırlanarak asıldı. BDSP, DHP, DPG, ESP ve Partizan'ın ortak örgütlediği anma saygı duruşu ile başladı. Okunan ortak metinde devrim şehitlerinin mirasına sahip çıkılacağı ve onların devrettikleri kızıl bayrağın daha da yükseltileceği vurgusu yapıldı. Gözaltında gözaltında kaybedilen Hasan Ocak ve Mayıs ayı şehitleri selamlandı. Ortak metnin ardından kurumlar adına birer konuşma yapıldı. Teknik bir arızadan dolayı İbrahim Kaypakkaya'yı anlatan film gösteriminin yarıda bırakılmasının ardından şiir ve müzik dinletisiyle anma sona erdi. Anmaya 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Kaypakkaya yaşıyor!

Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'yı Şahintepe'de 18 Mayıs akşamı gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle andık. Partizan ve BDSP'nin ortak düzenlediği etkinlik Şahintepe İşçi Kültür Evi'nde gerçekleşti. Anmada "Devrim şehitleri ölümsüzdür! İbrahim Kaypakkaya mücadelemizde yaşıyor!/Partizan-BDSP" pankartı açıldı. Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Deniz, Mahir ve İbrahim'i konu alan sinevizyon gösteriminin ardından, ortak metin okundu. Partizan ve BDSP adına yapılan konuşmaların ardından buradaki etkinlik sonlandırıldı. Etkinlik sonrası pankartımızı açarak meşaleli yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüşte sloganlar atıldı, ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüş mahalledeki emekçi halk tarafından ilgiyle izlendi.

Şahintepe'den komünistler

DHP Gazi'de Kaypakkaya'yı andı

DHP 18 Mayıs akşamı Gazi Mahallesi'nde devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'yı andı. Eski Karakol'da toplanan kitle Cemevi önüne yürüdü. Saat 20:30'da Cemevi önünde yapılan açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı. Eylemde "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/GOP

Gazi'de Mayıs şehitleri anması

18 Mayıs'ta Gazi'de İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs şehitlerini anmak amacıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylem kitlenin saat 19:30'da Cemevi önünde toplanmasının ardından gerçekleştirilen yürüyüşle başladı. En önde İbrahim Kaypakkaya'nın resminin olduğu pankart, arkasında Deniz, Mahir, İbo ve Dörtler'in resminin bulunduğu pankart ile "Mayıs ayı şehitleri ölümsüzdür!" şiarının yazılı olduğu pankartlar taşındı. Kitle dörtyola geldiğinde bir süre beklendi, sloganlar atıldı. Daha sonra Heykel Parkı'na çıkıldı.

Burada gerçekleştirilen anmada İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Devrimci değerlere, mücadele mirasına sahip çıkan açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Eylemi BDSP, Partizan, ESP, DTP örgütledi, HÖC destek verdi. Eyleme 200'ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/GOP

Adana: "Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

İbrahim Kaypakkaya, 18 Mayıs Cuma günü Şakirpaşa'da gerçekleştirilen meşaleli yürüyüşle anıldı. Eylemi Partizan, BDSP, DHP, ESP, HÖC, Alinteri, ÇHKM, Mücadele Birliği örgütledi, Halkevleri destek verdi. Eylem saat 20:00'de Salı Pazarı girişinde kitlenin toplanmasıyla başladı. Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" şiarının yazılı olduğu pankart açıldı. Yürüyüş yolun tek şeridi trafiğe kapatılarak gerçekleşti. Yürüyüş boyunca atılan sloganlarla, yapılan konuşmalarla katil devletin teşhiri yapıldı. İbolar'ın, Denizler'in, Mahirler'in devrimci mirasının sahiplenildiği vurgulandı.

Coşkulu sloganlarla Pasaj Durağı'na gelen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Kaypakkaya İzmir'de anıldı

İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 34. yılında İzmir'de yapılan bir eylemle anıldı. Konak eski Sümerbank alanında yapılan eylem saat 18:00'de saygı duruşuyla başladı. Eylemde İbrahim Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu ve "Ser verip sır vermeyenleri unuttuk, unutturmayacağız!" yazılı pankart açıldı.

Ortak açıklamanın ardından eylem şiir ve marşlarla sona erdi. Partizan, DHP ve ESP tarafından örgütlenen eyleme BDSP, KÖZ ve İHD destek verdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Mayıs şehitleri yaşıyor komünistler savaşıyor!

18 Mayıs'ta Genç Komünistler olarak İstanbul'da Mayıs şehitlerini anma etkinliği gerçekleştirdik. ÖSS gündemi ile yoğun faaliyet yürüttüğümüz bir süreçte gerçekleştirdiğimiz anma oldukça coşkulu geçti.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı anma Mayıs şehitleri şahsında bütün devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından Üniversiteli Genç Komünistler'in etkinlik için hazırladığı metin okundu. Geçmişin devrimci mirasının tahribata uğratılmaya çalışıldığı bir dönemden geçildiği vurgulandı. Daha sonra partinin kuruluşu selamlandı ve Partinin kuruluşunun onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadele etmiş, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınması olduğu vurgulandı.

Ardından Liseli Genç Komünistler anma etkinliği için hazırladıkları konuşmayı gerçekleştirdiler.

Konuşmaların ardından liselilerin hazırladığı şiir dinletisi sunuldu. Ardından kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Kapanış konuşmasının ardından Grup Fırtına sahneye çıktı. Grubun Mayıs şehitlerinin anısına hazırladıkları program oldukça beğenildi. Etkinliğin sonunda hep bir ağızdan Gündoğdu marşı söylendi. Etkinlik "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı ile son buldu.

İstanbul'dan Genç Komünistler

Mayıs şehitleri AÜ'de anıldı

Mayıs şehitleri 17 Mayıs günü Anadolu Üniversitesi Yunussemre Kampüsü Migros karşısında saat 12:30'da gerçekleştirilen bir etkinlikle anıldı. Etkinlik alanına "Mayıs şehitlerini unuttuk, unutturmayacağız!" şiarlı pankart asıldı. Şehit düşen devrimcilerin resimlerinin bulunduğu sergi açıldı.

Etkinliğe Grup Boran Halayı'nın sunduğu kısa bir dinletisiyle başladı. Ardından açılış konuşması gerçekleştirildi. Anma şiir dinletisi ve Grup Boran Halayı'nın söylediği marşlarla son buldu. Anma sırasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Mayıs şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Ekim Gençliği, DPG, Eskişehir Gençlik Derneği, DGH, Mücadele Birliği ve ÖDP Gençliği'nin örgütlediği etkinliğe 75 kişi katıldı. Öğrenci Kolektifleri, Odak, SGD ve DTP gençliği de etkinliğe destek verdi.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

Lübnan'da iç çatışmalar yeniden başladı

ABD destekli İsrail saldırısının geçen yaz püskürtülmesinden sonra BM komutasındaki NATO güçlerinin Güney Lübnan'a yerleşmesi ile savaş son bulmuş, ancak siyasi arenadaki gerginlik devam etmişti. Zira gerici Arap rejimleriyle ABD-İsrail ikilisi tarafından desteklenen Fuad Sinyora başkanlığındaki "Suriye karşıtı" hükümet, Hizbullah'ın başını çektiği muhalefetle anlaşmaya yanaşmamış, "batılı dostları"ndan aldığı desteğe yaslanarak dayatmalarını bugüne kadar sürdürebilmiştir.

Bir çeşit "pat" durumunun yaşandığı Lübnan'da Hizbullah önderliğindeki muhalefetin, "yeni bir kabine oluşturmak veya seçime gitmek" hedefiyle başlattığı kitlesel eylemler bir sonuç vermediği gibi, Fuad Sinyora başkanlığındaki hükümet de meşruiyet sorununu aşamamıştır. Bu arada emperyalist/siyonist güçlerin Lübnan'ın iç işlerine müdahaleleri devam etmiş, bu güçlerin iç dayanakları olan "Suriye karşıtı" ittifak her sorundan Hizbullah ve Suriye'yi sorumlu tutarak, ABD ve İsrail'in kışkırtıcı politikalarına gerekçeler sunmaya çalışmıştır.

Etnik, dinsel, mezhepsel parçalanmanın alabildiğine yaygın olduğu ülkede, Lübnan direnişinin kısmi birleştirici etkisine rağmen her an çatışmaların patlak verebileceği, hatta 1990 yılında sonra eren iç savaşın yeniden başlama tehlikesinin bulunduğu farklı çevreler tarafından dile getirilmiştir. Bu koşullarda Lübnan'ın kuzeyindeki Trablus kenti yakınlarında

Lübnan ordusu ile İslamcı bir grup arasında cereyan eden çatışmaların gündeme gelmesi, bir kez daha gözlerin Lübnan'a çevrilmesine yolaçtı.

Kolluk güçlerinin Trablus'ta banka soyan silahlı bir grubu takibe alması ile başlayan çatışmalar kısa sürede yayılmış, 40 bin civarında Filistinli mültecinin yaşadığı Nahr El Bared kampına sızması ile katliama dönüşmüştür. Lübnan ordusu askerlerinden, Feth-ül İslam örgütüne mensup olduğu söylenen silahlı güçlerden ve kamp sakini Filistinliler'den onlarca kişinin öldürülmesine yol açan çatışmalar birkaç gün sürdü. Ateşkes yapıldığını bildiren açıklamalar yapılmakla birlikte, çatışmaların tekrar başlama ihtimali ortadan kalkmış değil.

El Kaide'yle bağlantılı olduğu söylenen Feth-ül İslam örgütü adına yapılan açıklamada, örgütün Sünnileri korumak için harekete geçtiği iddia edildi. Lübnan ordusu ise, örgütün kurduğu pusuya düşürülen 20 askerinin öldürülmesinden sonra Nahr El Bared mülteci kampını top ateşine tutarak karşılık verdi. Filistinli örgütlerden El Fetih, Hamas ve İslami Cihad adı geçen örgütlerle bir ilgilerinin bulunmadığını açıkladılar. Bu arada El Fetih Lübnan ordusunu desteklediğini bildirdi.

Çatışmaları değerlendiren "Suriye karşıtı" ittifaka mensup bütün taraflar, herhangi bir somut veri sunmadan hemen Suriye'yi suçlamaya başladılar. Tabii bu suçlamaların bir ucu Suriye ile iyi ilişkiler içinde bulunan Hizbullah'a da uzanıyor. Ancak ortada Suriye ya da Hizbullah'ın böyle bir çatışma istediğini ortaya koyan bir veri bulunmuyor. Ayrıca böyle bir çatışmanın Hizbullah veya Suriye'nin çıkarlarına hizmet edeceğini iddia etmek için mantıklı bir sebep de yok. Görünen o ki, Lübnan'daki ABD-İsrail işbirlikçilerinin Suriye'yi suçlamak dışından bir dertleri bulunmuyor. Buna karşın bu suçlamaları henüz ciddiye alan olmadı. Zaten son 17 yılın en kanlı çatışmalarının neden bu günlerde başladığı, kimler tarafından planlandığı veya kışkırtıldığı henüz netlik kazanmış değil.

Genelde bölgenin, özelde Lübnan'ın içinde bulunduğu durum gözönüne alındığında, çatışmaların Lübnan halklarının birliğini daha da zedeleyeceğine kuşku yok. Nitekim "Suriye karşıtları"nın başını çeken Saad Hariri'nin partisine bağlı silahlı güçler sokağa inmiş, böyle bir talep olmadığı halde "Lübnan ordusuna yardım etmek" bahanesiyle çatışmada taraf olmuştur. Siyonist işgale karşı savaşan Hizbullah'ın silah bırakmasını isteyen bu parti, İsrail'e karşı savaşmayan silahlı güçlerini dağıtmadığı gibi, çatışmaları bu güçlerini sokağa salmak için fırsat bilmiştir.

Öte yandan bu çatışmalar Lübnan'da yaşayan 300 bin civarında Filistinli mültecinin aleyhine olmuş, Filistinliler'in Lübnan'daki varlığı yeniden tartışma konusu edilmeye başlanmıştır. Çatışmanın Filistinliler'in yaşadığı kampa taşınması ise, kampın Lübnan ordusu tarafından kuşatılmasına vesile olmuş, dahası Nahr El Bared kampı sakinleri gıda ve su sıkıntısı çekerken, kamp sakinlerinden çok sayıda ölü ve yaralının olduğu da bildirilmiştir.

Etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları öne çıkaran örgütlerin yaygınlaşması bölgedeki kaosu daha da derinleştiriyor. Ayrıca bu tür örgütler, emperyalist/siyonist düşmana karşı hayati önem taşıyan halkların birleşik direnişi önüne dikilen bir engele de dönüşüyor. Oysa bölge halklarının ihtiyacı, birleşik direnişi temel alan devrimci bir program etrafından birleşerek her tür yapay ayrımın etkisini kırmaktır.

Siyonist saldırganlığa Hamas-El Fetih çatışmaları eklendi!

Filistin direnişinin yakıcı sorunu devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasıdır!

İşgalci İsrail ordusunun vahşi saldırıları devam ederken, Hamas ile El Fetih arasında patlak veren çatışmalar vahim bir hal aldı. Gazze'nin caddeleri, alanları ve sokaklarında günlerdir devam eden çatışmalar, taraflar arasında dört kere ateşkes anlaşması imzalanmasına rağmen bitirilemedi. Onlarca Filistinli'nin yaşamını yitirdiği çatışmalarda, yüzlerce kişinin yaralandığı bildiriliyor.

Suudi Arabistan'ın Mekke kentinde varılan anlaşmanın ardından El Fetih-Hamas ortaklığı ile kurulan "Filistin Birlik Hükümeti"nde bazı bağımsız bakanlar da yer almıştı. Hükümetin bu bileşimden oluşması, güya Filistin halkı etrafına örülen yıkıcı ablukanın kaldırılmasına vesile olacaktı. Buna göre "uluslararası toplum" Filistin Yönetimi'ne yeniden "mali yardım" yapmaya başlayacak, mali iflasın eşliğindeki ekonominin canlandırılmasına katkı sunulacaktı. Oysa yaratılan bu beklentinin dayanaktan yoksun olduğu her halinden belliydi. Zira ABD emperyalizminin başını çektiği uluslararası toplumun İsrail'i korumak dışında bir derdi yoktur. Dünya gericiliğinin başını çeken bu güçlerin, Filistin sorununa iğreti bir çözüm için dahi siyonistlere baskı yapması söz konusu değildir.

Yeni hükümetin kurulması için Hamas'ın kısmi geri adım atması emperyalist/siyonist zorbaları rahatlatmaya yetmedi. Bir kez daha Filistinlileri birbirine kırdırmak için harekete geçen ABD-İsrail ikilisi ve bir takım işbirlikçileri, Filistin Yönetimi'ne değil fakat doğrudan Mahmut Abbas'a "yardım" etmeye başladılar. Basına yansıyan pek çok haberden anlaşıldığı üzere, Filistin hükümetini resmen tanımayan ABD emperyalizmi, Hamas'a karşı El Fetih'i mali ve askeri yönden destekleyerek iç çatışmaları kışkırtmaya hız verdi. Siyonist ordunun aralıksız devam eden saldırı ve katliamları da ABD'nin kirli

planının bir parçası şeklinde devam etti. Bazı haberlerde ise, emperyalist/siyonist güçlerin Filistin Birlik Hükümeti'ni yıkmaya çalıştığı dile getirildi.

Bu gelişmelerin ardından iç çatışmaların şiddetlenmesi, ABD ile işbirlikçilerinin kışkırtıcı girişimlerinin belli ölçüde karşılık bulduğuna işaret ediyor. Filistin halkını ve direnişi hedef alan gerici kışkırtmaların karşılık bulmasında, Hamas-El Fetih arasında devam iktidar mücadelesinin de önemli bir payı var. Aksi yöndeki açıklamalara rağmen tarafların çatışmaları engelleyecek bir inisiyatif geliştirememesi, iktidar mücadelesinin kimi yerde Filistin toplumunun çıkarlarına ağır bastığının da göstergesidir. Oysa İsrail işgalinin devam ettiği yerde ciddi bir iktidardan söz etmek kolay değil. Gerçekte uğruna çatışılacak bir iktidar için siyonist işgalin defedilmesi gerekiyor. Aksi halde siyonistler tarafından bir gecede Filistinli bakanların toplanmasının ve İsrail zindanlarına kapatmasının önüne geçilemez.

Gerek Hamas'ın, gerekse de El Fetih'in devrimci programdan yoksun oluşları, hem Filistin halkının temel çıkarlarının savunulmasına engel oluyor, hem de işgal karşıtı direnişin güçlendirilmesi çabasının merkeze oturtulmasına engel oluyor. Aksi halde, vahşi işgal altında olan bir ülkede tüm taraflar direnişi zayıflatacak politikardan uzak durdu. Oysa iç çatışmanın direnişi zayıflattığı, tüm zorluklara rağmen direnişi bugünlere taşıyan Filistin halkının moralini bozduğu, bu yönüyle de bu çatışmanın siyonist İsrail'e yaradığı açıktır.

Devrimci önderlik planında yaşanan boşluk, emperyalist/siyonist güçlerin kışkırtmalarının karşılık bulmasına zemin oluşturduğu gibi, kaçınılmaz olarak işgal karşıtı direnişi de zayıflatmaktadır. Bundan dolayı Filistin direnişinin devrimci siyasal önderliğe duyduğu ihtiyaç günden güne artmaktadır.

“Özel güvenlik” şirketleri...

Düşük maliyetli katil istihdamı

Kapitalizmin gelişimine bağlı olarak servet birikimi devasa boyutlara ulaşırken, sefalet ve açlığa mahkum edilen yoksul emekçilerin sayısı da aynı şekilde katlanarak artmaktadır. Yağmacıların biriktirdiği serveti, ondan mahrum bırakılanlardan korumak, esasen egemen sınıfların bürokratik ve zor aygıtı olan kapitalist devletin temel işlevleri arasında yer alıyor. Ancak işsizlerin/yoksulların sayısındaki devasa artış, yağmaladıkları servete sınıksız sarılan kapitalistleri “yakın koruma” önlemleri almaya sevk ediyor. İşte bu serveti koruma paranoyası, “özel güvenlik” şirketi denen bir “sektör”ün zuhur etmesine sebep oldu.

Boyu/posu belli ölçülere uyan servetten mahrumlar ordusunun bir kısmını istihdam eden “özel güvenlik” şirketleri, bunlar aracılığıyla serveti, onu üreten servetsizlerden korumaktadır. Böylece servetlerini, servetsizlerden devşirdikleri ücretli bekçilere “emanet eden” asalak burjuvalar, gönül rahatlığı ile servetlerinin üzerine yan gelip yatabilecek olanağa kavuştular. İşin bu kadarı olayın “masum” boyutu sayılabilir. Zira kâr kaynağı olabilecek her alanı doldurmaya hazır müteşebbislerin cirit attığı bir dünyada, emperyalist savaş ve işgal cephelerinin bu müteşebbislerin gözünden kaçması olası değildi. Hele “özel güvenlik” alanında çok sayıda emekli polis şefi ve rütbeli asker

iştiler ettiği göz önüne alındığında, bu “iş alanı”na gereğinden fazla ilgi gösterilmesinin şaşırtıcı bir yanı yoktur.

Halihazırda bu “iş alanı”nın en cazip olanaklar sunduğu yer kuşkusuz ki, işgal altındaki Irak’tır. Nitekim *Washington Post* gazetesine konuyla ilgili bilgi veren Bağdat’taki kukla yönetimin dışişleri bakanlığına bağlı askeri operasyonlar şefi Muhammed Niama, Irak’ta 236 “özel güvenlik” şirketinin faaliyet halinde olduğunu teyit ediyor. Bazı tahminlere göre, bu şirketlerin Irak’a taşıdığı kiralık katil sayısı 100 bin civarındadır. Adı geçen Amerikan gazetesi, işgalin

başladığı 2003 yılında bu rakamın 48 bin olduğunu bildirdi. Oysa resmi açıklamalarda belirtilen rakam 25 bindi.

Kapitalist/emperyalist barbarlığı örtmenin “incir yaprağı” işlevi gören BM, nasıl olduysa işgalden 4 yıl sonra kiralık katillerle ilgili bir rapor hazırladı. “Özel güvenlik” şirketlerinin işlerini denetlemek BM’nin ilgi alanı dışında sayılır. Irak’taki 100 bin kişilik ordu, “savaş hukuku”nu belirleyen BM’nin Cenevre sözleşmesinin hiçbir maddesine uymakla mükellef olmadan, vahşi işgal adına tetikçilik yapıyor. Yani Irak’taki emperyalist orduların emrine giren yaklaşık 200 bin işgalci askerin yarısı, kağıt üzerinde de olsa BM sözleşmelerine bağlı değil. Buna karşın BM raporu rakamsal saptamalar veya insan hakları ihlallerine değinmenin ötesine geçmiyor.

Kuşkusuz ki, hiçbir işgalci emperyalist ordu BM sözleşmelerini kaale almaz. Ancak herhangi bir hesap verme kaygısı taşımaksızın ortaklıkta dolaşan kiralık katillerin Irak halklarına karşı işledikleri suçların haddi hesabı yok. Üstelik göstermelik de olsa bunlar hakkında herhangi bir yasal işlem yapmanın olanağı da yok. Tabii bunlar öldüğünde veya sakat kaldığında da, işgalci ordulardan hesap soran ya da onları rahatsız edecek tepkiler oraya koyan kimseler de olmuyor. Üstelik çoğunluğu Latin Amerika ülkelerinden devşirildiği için, büyük ihtimalle bu tetikçilerin ölümleri ABD medyasında haber konusu bile edilmiyor.

İşgal ordularının kiralık katilleri saflarına doldurmasının pek çok “cazip” yönü vardır. Ancak rakamın bu kadar kabarık olmasının temel nedenlerinden biri, 1 milyon Iraklının katledildiği vahşet ikliminde bile, kapitalizmin serbest piyasa kurallarının geçerli olmasıdır. *Washington Post* gazetesinin verdiği rakamlara göre, bir Amerikan askerine harcanan para ile (aylık ücretleri 8 bin ila 16 bin dolar arasında değişmektedir) en az altı devşirme tetikçiyi (aylık ücretleri 1200-2500 dolar arasında değişmektedir) cepheye koşmak mümkündür. Irak bataklığına saplanan Amerikan savaş makinesinin asker bulmakta zorlanması ise devşirme tetikçilere olan ihtiyacı daha da arttırmaktadır. Bir kısmının ABD ordusu denetimindeki kontr-gerilla eğitim kamplarında hazırlanması ise, işgalcilerin bu tetikçilere duyduğu rağbetin bir diğer nedenidir.

Bu kanlı çarkı döndüren 236 “özel güvenlik” şirketi Irak’a taşıdıkları katiller aracılığıyla milyar dolarları bulan pastayı yağmalarken, savaş kundakçıları da maliyetli düşük tetikçi çalıştırma olanağına kavuşuyor. “Uygar dünya”nın ise, liberal piyasa koşullarına uygun olduğu sürece bu işleyişe bir itirazı yoktur.

Halkların kanyıyla dönen bu çark, kapitalist/emperyalist düzenin ruhuna ve yasalarına tamamen uygundur. Zira bu düzenin egemenleri için öncelik her zaman işçi sınıfı ve emekçilerin ürettiği zenginliklerin yağmalanmasını güvenceye alacak “istikrarlı” bir ortamın sağlanmasıdır. Bu uğurda yapılan herşey mübahdır ve piyasanın sağladığı “özgürlük” ortamında hiçbir müteşebbisin hevesini kıracak girişimlere hoşgörü gösterilemez. Sorun şu ki, kapitalistler için mübah olan herşey, binlerce yıllık emeklerle insanlık adına biriktirilen tüm değerlere düşmandır. Dolayısıyla artık kapitalizmi bir sistem olarak reddetmeden insanlık adına biriktirilen evrensel değerleri savunup ileri taşımamızın imkanı kalmamıştır.

İşgalci NATO güçleri ile Kabil’deki kuklaların aczi artıyor

Afganistan işgali aylar önce beşinci yılını geride bırakmıştı. ABD emperyalizmi güdümündeki savaş aygıtı NATO’nun komutasında devam eden vahşi işgal, iddia edildiği gibi “yeniden inşa” süreci başlatmamış, tersine, Afganistan’ı ortaçağ kalıntısı bir harabeye çevirmiştir. Giderek yayılan bombalı intihar saldırıları NATO güçlerinin kâbusu olurken, eylemleri düzenleyen İslamcı güçlerin sivil halkı koruma kaygısı gütmemesi halkın da kayıplar vermesine yol açıyor. Patlayan bombalara işgal ordularının sivilleri kitlesel bir şekilde katletmesi eklendiğinde, Afganistan’ın hızla bir mezbaha görünümüne büründüğünü söylemek abartı olmaz.

B-52 ağır bombardıman uçaklarıyla kentleri enkaza çeviren, sayısız enkaz altında yığınla ceset bırakan NATO güçleri, Afganistan’ı umulandan daha kısa sürede işgal etmiş, bu sayede CIA yetiştirmesi Hamid Karzai başkanlığında Kabil’de kukla bir yönetim tesis etmeye muvaffak olmuştu. Ancak işgalci güçlerin “zafer” sevinci fazla sürmemiş, kısa sürede Kabil’i bile kontrol edebilecek güçten yoksun oldukları ortaya çıkmıştı. Geline aşamada ise hem kukla yönetim, hem de savaş aygıtı NATO şefleri, devirdikleri Taliban güçleriyle anlaşmanın yollarını arıyor. Zira saldırılarını arttıran Taliban güçleri, işgalcilerin aczi gününden güne derinleştirmekle kalmıyor, Kabil’den taşınan tabut sayısında da düzenli bir

artış söz konusu.

“Teröristleri hedef alan operasyonlar düzenliyoruz” şeklinde açıklamalar yapan NATO güçleri, neredeyse her saldırıda çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan onlarca Afganlıyı katletmektedir. Düşünleri, cenaze törenlerini defalarca bombalayan ABD güdümündeki NATO cellâtları, Talibanlardan bıkan Afgan halklarının nefretini kısa sürede kazanmayı başardılar. Bu durum, Afgan halklarını ortaçağ karanlığında boğan bir zamanların CIA yetiştirmesi Talibanlar’ın bir kez daha güçlenmesi için bulunmaz bir fırsat olmuştur. Geline yerde ise, Bush liderliğindeki savaş kundakçıları ile işgalin sorumluluğunu üstlenen NATO şeflerinin Afganistan’da kirli emellerine ulaşabilme beklentileri dibe vurmuştur. Taliban güçleriyle anlaşma derdine düşmelerinin altından yatan neden içine düştükleri bu umutsuzluktur. Verili koşullarda Afganistan’da işgal karşıtlığının Taliban’a kalmış olması, kuşkusuz ki Afgan halklarının önemli bir açmazıdır. Dahası Taliban gibi gerici bir gücün emperyalist işgalciler ve Kabil’deki kukla yönetimle anlaşma yoluna gitmesi de şaşırtıcı olmaz. Durum böyle olsa da, işgal karşıtı mücadelenin dinamiğini Afgan halklarından aldığı gerçeği ortadan kalkmıyor. Zaten işgalci emperyalistlerin yenilecek, direnen halkların kazanacak olması olgusu, tam da halkların kırılmayan bu direniş azminde somutlanmaktadır.

Alman devleti G8 karşıtlarına saldırılarını artırıyor

Heiligendam kentinde yapılacak olan emperyalist G8 zirvesine iki hafta kala polis, küreselleşme karşıtlarına karşı bir süredir başlattığı saldırıları, kendi deyimleri ile Doğu Almanya'daki Stasi uygulamaları ile sürdürüyor. En son uygulaması ise zirve karşıtlarını özel yetiştirilmiş köpeklere koklatarak bu kişilerin kolayca tespit edilmesi sağlamak.

Hamburg'da yayınlanan *Hamburger Morgenpost* gazetesinin bir haberine göre Berlin, Hamburg ve Kuzey Ren Vestfalya'da polisin, antifaşistlerin, zirve karşıtlarının evlerine veya işyerlerine yaptığı saldırılar esnasında bu köpeklere çok sayıda kişinin vücut kokusunun koklatıldığı ifade edildi. Koku saldırılar esnasında mağdurun vücudunun üzerine konulan uzun bir boru ile alınarak, köpeklere koklatıldı.

Bu uygulama Alman devletinin bir süredir terör histerisi uygulayarak en temel hak ve özgürlükleri yok etmeye yönelik bir saldırıdır. Polis geçtiğimiz

günlerde savcılığın emri ile küreselleşme karşıtlarına ait 40'ın üzerinde eve, işyerine ve kuruma baskın yapmış, G8 karşıtı eylemlere katılanları "terörist" ilan etmeye çalışmıştı.

Devletin saldırılarına karşı protesto eylemlilikleri artıyor

Alman devletinin küreselleşme karşıtlarını kriminalize etme kampanyası ters tepti. Bu saldırılarla küreselleşme karşıtları, erken bir tarihte politize olup aktif eylemlilik içine girdi. Her çevre değişik biçimlerde emperyalist G8'leri protesto etmeye hazırlanıyor veya protesto eylemlerini sürdürüyor.

Baskınların ardından başlayan eylemler sürüyor. Birçok kentte açık havada, parkta toplanan onlarca kişiden oluşan gruplar "sivil itaatsızlık" antrenmanları yaparak, pankartlarını parklara asarak protesto alanlarına çevirdiler. Tüm şehirlerin merkezlerinde standlar açılıyor, yürüyüşler düzenleniyor. Hafta sonu Hamburg'da 10 bin kişinin katılımıyla bir yürüyüş örgütlendi. Bu arada G8 zirvesine karşı 7 Haziran'da Heiligendam'da yapılmak istenen gösterinin yasaklanmasına itiraz edildi. Bu gösteriye izin verilip verilmeyeceği bilinmiyor.

2 Haziran'da gerçekleşecek yürüyüşe ise 100 bin kişi bekleniyor. Bunun 10 bininin Almanya dışından gelen protestocular olacağı hesaplanıyor.

5. Uluslararası otomobil işçileri buluşması

5. Uluslararası Otomobil İşçileri Buluşması 17-20 Mayıs tarihleri arasında Almanya'nın Stuttgart kentinde gerçekleşti. Coşkulu geçen etkinlikte enternasyonalist dayanışma öne çıktı.

Buluşma iki yılda bir yapılıyor. Merkezi olarak Almanya'dan organize edilen etkinliğin yürütmesi her ay düzenli olarak biraraya geliyor. Ön hazırlıklardan uluslararası ilişkilere kadar herşey bu komitenin sorumluluğu altında. Komitede devrimciler, ilerici sendikacılar ve işçiler yer alıyor.

Buluşmaya 18 ülkeden (ABD, Arjantin, Meksika, Sırbistan, Belçika, Fransa, Hollanda, Brezilya, Filipinler, Hindistan, Macaristan, Bulgaristan, İngiltere, Rusya, Endonezya, Kolombiya, Türkiye) 50 delege katıldı. Etkinliği 500 kişi izledi.

Etkinliğe katılan işçilerin büyük çoğunluğu General Motors, Peugeot, Toyota, BMW, Mercedes, VW, Opel, Porsche gibi dünyanın en büyük otomobil tekellerinde çalışan işçilerden oluşuyordu.

Etkinliğe Almanya'dan MLPD (Almanya Marksist-Leninist Parti) katılırken, Türkiyeli gruplardan Alnteri, Trotzalledem ve Bir-Kar işçileri olarak bizler de katıldık. Buluşmanın son iki gününde gerçekleştirilen konuşmalar ve tartışmalar boyunca sözümüzü söyledik. Etkinliğe Türkiyeli işçiler yoğun olarak katıldılar. Almanya'da yaşayan diğer uluslardan işçilerin katılımı ise neredeyse yok denecek kadar azdı.

17 Mayıs'ta gerçekleşen etkinliğin ilk günü delegelerin tanışmasıyla geçti. İkinci gün ortak sohbetler, grupların oluşturulması, grupların çalışma planlarının düzenlenmesi yapıldı. Üçüncü gün 5 farklı forum yapılması kararlaştırıldı. Biz Uluslararası Enternasyonal'in platformuna katıldık.

20 Mayıs'ta saat 9.30'da bütün delegelerin ve izleyenlerin katıldığı ve saat 14.00'e kadar süren sunumlar ve tartışmalar yapıldı. Grup çalışmalarından çıkan sonuçlar oylamaya sunuldu ve geneli kabul gördü.

Sonuç olarak, uluslararası sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının uluslararası ortak bir cephede mücadelesini birleştirmesi gerektiği, bu buluşmanın bir başlangıç olduğu görüldü.

Bütün ülkelerde sendikalar mücadelesinin

güçlendirilmesi, sınıf sendikacılığına doğru gidilmesi konusunda fikir varlığına varıldı. Sendikaların bürokratlara terkedilmemesi gerektiği dile getirildi. İlerici-devrimci işçilere ve sendikacılara yönelik saldırıların boşa çıkartılması için çaba harcanması gerektiği vurgulandı. Kolombiya delegasyonu sendikal alanda tablonun iyi olmadığını dile getirdi. Rusya delegasyonu ise ülkelerinde iki tür sendikacılık olduğundan bahsetti. Devlet sendikalarına karşı 300 aktif sendikacının St. Petersburg'da (Leningrad) sınıf sendikacılığı hareketinin öncülüğünü yaptığını vurguladı.

Sırbistan delegasyonu etkinliğin kendisine güç ve umut verdiğini belirtti.

Alman VW işçileri, Almanya'nın Eisenach kentinde bulunan fabrikanın 2012 yılında kapatılmasının planladığını, Belçika VW grevini desteklemeye gittiklerini, bu destek ve dayanışmaların eylemli bir hale gelmesi gerektiğini vurguladılar.

Artan kapitalist baskı ve sömürüye karşı dayanışma ve ortak mücadeleyi örgütleme kararı tüm katılımcılar tarafından kabul gördü.

* Bütün ülkelerde grev hakkının önündeki engellerin kaldırılması

* 6 saatlik tam ücretli çalışma günü, 30 saatlik çalışma haftası

* Kolombiya'daki sendikacılara yönelik katliam ve baskılara karşı ortak tutum

* Arjantin'de grev esnasında öldürülen bir öğretmen için dayanışma

* ABD'den, Güney Afrika'daki işçi ve sendikacılara yardım ettiği için işinden atılan ve tutuklanan sendikacı ile dayanışma

* Almanya'daki yabancı düşmanlığı ve ırkçılığa karşı mücadele

* Kötü çalışma ve vardiya sistemine karşı mücadele konularında ortak kararlar alındı.

Bochum Üniversitesi'nin Opel işçileri üzerine bilimsel bir çalışma yapma kararı aldığı, sonuçlarının ortak komiteye bildirileceği ifade edildi.

Etkinlik organizasyonu oldukça başarılıydı. Konuşmalar İngilizce, Almanca, Fransızca ve İspanyolca olmak üzere 4 dilde profesyonel bir şekilde anında çevrildi.

Bir-Kar

Almanya'da temel hak ve özgürlüklerin gaspı

Almanya'da "2007 Temel Haklar Raporu" Anayasa Mahkemesi eski hakimlerinden Jürgen Kühling tarafından basına duyuruldu. Her yıl yayınlanan Temel Haklar Raporu Anayasayı Koruma Kurumu Raporu'na alternatif olarak 9 insan hakları örgütü tarafından hazırlanıyor. Bu yılın raporunda "telekulak, ev baskınları, internet denetimleri, dijital tarama, video ile kontrol etme gibi yöntemlerle insanların 24 saat gözetim altında yaşar hale getirildikleri"ne dikkat çekiliyor.

Kühling Almanya'da "terör histerisiyle özgürlüklerin yok edildiği"ni, "halkın ya özgürlük ya güvenlik ikilemine sokulduğu"nu, "bu durumun endişe verici olduğu"nu söyledi. Polisin ev, dernek vb. yerlere baskın yaparak arama yaparak "en doğal insan haklarına saldırıldığı"ni belirtti.

Kühling, "temel hakların sessiz sedasız erozyonu, polis haklarının artırılması, hukuki savunmanın kısıtlanması, yoksullarla zenginler arasındaki uçurumu derinleştirecek ekonomik kararlar"ın Anayasa'ya yönelik büyük tehditler olduğunu açıkladı. "Bir devlet dairesinde toplanan bilgilerin polis, haber alma teşkilatı ve savcılık tarafından kullanılmasını ve bu bilgilerle soruşturma veya baskın yapılmasını, hukukun Guantanamolaştırılması" olarak nitelendirdi. "Zanlılara kendilerini ifade etme hakkı bile tanınmadan özel yaşamlarına müdahale edildiği"ni, "polislin ifade alırken artan ölçüde şiddete başvurusunun kabul edilemeyeceği"ni söyledi.

Politik olmayan durumlarda bile kitlelerin temel haklarının gaspedildiğini söyleyen Kühling "Dünya Futbol Şampiyonası sırasında stadyumlarda güvenlik gerekçesiyle 250 bin kişinin fişlendiğini, bu bilgilerin gelişi güzel kullanılmasının söz konusu olduğu" da ifade etti.

Dünya işçi ve emekçi hareketinden...

Arjantin: Çocuklar açlığa karşı yürüyor

18 Mayıs günü Buenos Aires'te yüzlerce çocuk Arjantin'deki çocuklar arasındaki yoksulluğu ve açlığı protesto etmek için yürüyüş yaptı. Yürüyüş 7 Mayıs'ta Misiones şehrinde başladı ve 6 kenti geçerek Buenos Aires'e ulaştı. Arjantin'de 18 yaşının altındaki her 3 çocukta 2'si açlık koşullarında yaşıyor.

Irak'ta demiryolları grevi

Kerkük, Basra ve Samava'da 15 Mayıs'ta binlerce demiryolu işçisi yeni ücret sistemi ve ödenmeyen ücret zamları talepleriyle greve gitti. Divaniyah kentinde de lastik endüstrisinde çalışan işçiler greve gittiler. Grevciler işyerinde uygulanan Amerikan idaresine ait ücret sisteminin kaldırılmasını talep ediyorlar.

İsveç'te maden işçileri grevde

İsveç'te maden işçileri geçtiğimiz hafta yüzde 15-20 oranında ücret artışı talebiyle 3 günlük greve gittiler. Devlet işletmesi olan demir madenlerinde çalışan işçiler, bu talepleri ile, yıllık yüzde 3,4 ücret artışını öngören toplu sözleşmeyi protesto ediyorlar.

Kanada: Otobüs şirketinde grev

Kanada'da Greyhound otobüs şirketine bağlı 1150 şoför, teknisyen ve diğer personel daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep ederek özellikle ülkenin batısındaki kentlerde greve gittiler. Grevden etkilenen sadece yolcular değil, yük taşımacılığı alanında da sıkıntı yaşanıyor.

Polonya: Doktorlar süresiz grevde

Polonya'da doktorlar 21 Mayıs günü süresiz greve gittiler. Doktorlar maaşlarına 100% zam istiyorlar.

600 hastaneden 200'ünde sadece acil servis bölümleri hizmet verdi.

Polonya'da halen parasız sağlık sistemi uygulaması mevcut. Ama teknik araçlardan yoksun durumda ve kalifiye eleman sıkıntısı çekiyor; çünkü doktorlar veya diğer sağlık personeli daha yüksek maaş veren diğer ülkelere göç ediyorlar.

İsviçre-Zürich'te faşist "Türk Günü"nü protesto yürüyüşü

İsviçre Demokratik Göçmenler Platformu (IDGP) *, İsviçre'de tutuklanarak Türkiye'ye iade edilmeye çalışılan Mehmet Eşiyok'un derhal serbest bırakılması istemiyle bir yürüyüş örgütledi. Yürüyüş, Faşist Türk devletinin 19 Mayıs'ı bahane ederek Zürcih'de "Türk Günü" adı altında örgütlediği gösterinin protestosuyla birleştirildi.

Türk devletinin son günlerde tırmandırdığı ırkçı-şoven histerinin devamı olan politikalarını lanetleyen ve "İrkçı-faşist Türk Günü'ne hayır!" şiarıyla düzenlenen yürüyüş 19 Mayıs günü gerçekleştirildi. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı protesto yürüyüşüne, Türkiye ve Kürdistanlı göçmen kurumların yanısıra İsviçreli otonom ve anarşist gruplarla birlikte İran'lı anti-faşist ve muhalif grupların oluşturduğu DVF (Demokratische Vereinigung für Fluclitlinge) de destek verdi.

Saat 14.00'de başlayan ve iki saat süren yürüyüş boyunca, Züric'h'in en merkezi caddelerinde coşkulu sloganlar haykırıldı. Merkezi kavşaklarda Almanca, Türkçe ve Kürtçe okunan metin ve bildirimlerle faşist Türk devletinin ırkçı-şoven politikaları teşhir edildi.

* İsviçre Demokratik Göçmenler Platformu (BIR-KAR, ITIF, IDHF, IGIF, Alinteri Gazetesi, FEKAR, KKA, SAP, ZH Halkevi)

Bir-Kar/İsviçre

Mısır'da grevler!

Mısır aylardan beri grev ve direnişlere sahne oluyor. Bunların nedeni ise pahalılığın karşısında eriyip giden ücretler.

2007 yılının başında en önemli endüstri kollarının yanında, özel ve devlete ait hizmet sektöründe 50 grev yaşandı. Özellikle tekstil işkolunda ve inşaat sektöründe başlayan grevler en son Kahire'deki toplu taşımacılık alanına sıçradı.

3 bin şoför, kontrol memuru ve işçi daha iyi ücret ödenmediği koşullarda genel greve gideceklerini ilan ettiler. Başkentteki Nasr-City-Distrikt deposunda çalışanlar iş bıraktılar. Metro çalışanı bin kişi de benzer taleplerle onlara katıldılar. İki gün sonra Ulaştırma Bakanı anlaşma masasına oturmaya razı olduğunu açıkladı. Kararın bu ay içinde çıkması bekleniyor.

Kahire'de toplu taşımacılıkta çalışanlar 30 ile 150 dolar arasında aylık alıyorlar. Bu ise 5 kişilik bir ailenin beslenmesine dahi yetmeyecek kadar az.

Enflasyon ve artan hayat pahalılığı Mısır'da yaşamı zorlaştırıyor. Bu durum Mahalla'da çalışan tekstil işçilerini de etkiliyor. Tekstil işçileri aylık

100 dolar ile geçinmek zorunda kalıyorlar.

2000 yılından beri faaliyetlerini illegal sürdüren İslami İşçi Partisi Genel Sekreteri, Mısır'daki işçi sınıfının mücadelesini "işçiler korku duvarını yıkmaya başladılar ve silaha sarılıyorlar" diyerek açıklıyor.

Mısır'da silahlar aynı zamanda Sendikalar Birliği ETUF'a da yöneltilmiş durumda. İşçiler sendika sözcülerine "işçilerin taleplerini unutarak, devletin tarafını tuttuğu" için tepkililer. Bir metro işçisi "bu silahlar aynı zamanda unutmaya karşı da çekilmiş" dedi.

Gerçekleşen son grevlerin hiçbiri sendikaların öncülüğünde yapılmadı. Grevlerin çoğu işçilerin tarafından örgütlendi.

Hükümet bu grev dalgasından komünist yeraltı gruplarının ve illegal işçi derneklerinin sorumlu olduğunu söylüyor. Bu nedenle Nisan ayında Kahire'de iş yasalarını korumak konusunda faaliyet gösteren bağımsız bir kurum olan Centre for Trade Union & Workers Services'i kapattı.

Sri Lanka'da ölüm listeleri!

Sri Lanka'nın doğusundaki Batticaloa çevresinde ve kuzeydeki Jaffna'da hükümet ve Tamiller arasındaki anlaşmazlık sürüyor. Jaffna'da yaşayan 600 bin Tamil halkı bölgeye yerleştirilen 60 bin asker tarafından en ağır insan hakları ihlallerine maruz bırakılıyor. Ordunun sıkıyönetim yasalarını yeniden uygulamaya koyması ile durum şu an daha da gerginleşmiş bulunuyor.

4 Mayıs günü 4 öğrencinin daha kaçırılması üzerine Jaffna'da üniversite öğrencileri 7 Mayıs günü derslere girmediler. Jaffna Üniversitesi Öğrenciler Birliği (Jaffna University Students Union -JUSU) ve Jaffna Teknik Koleji (Technical College -JTC) öğrencileri üniversitelerdeki can güvenliği ve kaçırılan 4 öğrencinin derhal serbest bırakılması taleplerini yükselterek tüm öğrencileri bir haftalık boykota çağırdılar. Ama bu kez kendileri de ölüm tehditleri ile karşı karşıya kaldılar.

Tamilnet'ten alınan bilgilere göre; askerler 11 Mayıs Cuma günü Jaffna'daki üniversite kampüsünde 323 ismin yeraldığı listeler astılar. Listede isimleri yazılı olanların Liberation Tigers of Tamil Eelam'ye (LTTE) üye oldukları ve

eylemlerine son vermezlerse, haklarında ölüm kararı çıkarılacağı ve kararın uygulanacağı açıklandı.

Bu listelerde bir dizi öğrencinin yanısıra profesörü ve okul müdürlerinin de isimlerinin bulunduğu bildiriliyor.

Bağımsız Sri Lanka gazetesi *Daily Mirror* ise iki gün sonra silahlı adamların yeniden üniversite kampüsüne "Son Uyarı" başlığı altında ölüm tehditlerinin yeraldığı bildirimleri bıraktığını yazıyor ve "terörist" eylemlere karışan ve Tamil Kaplanları'na destek verdiği bilinen kişiler hakkında ellerinde açık belgelerin olduğunu yazıyor, tek tek fakülteler sıralanarak bu fakültede kaç kişi olduğu ekleniyor. Toplam 323 kişinin yer aldığı bu listelerde, imza olarak kullanılan "Tamil Alliance to Save Sri Lanka"nın Sri Lanka ordusunda kullanılan tipik bir formülasyon olduğuna dikkat çekiyor.

Ocak ayından beri Sri Lanka'da 7 öğrenci ordu tarafından gözaltına alındıktan sonra kaybedildi. Sri Lanka son 3 ay içinde 300 kaçırma olayına sahne oldu ve bu sayı Irak'tan sonra dünyada ikinci sırayı oluşturuyor.

Batı Avrasya ve Ortadoğu

Abu Şehmuz Demir

Emperyalist merkezler arası adı konulmamış it dalaşının yanı sıra, bu merkezlerin pasta paylaşımına refakat etmek isteyen birçok bölgesel güç arasında mücadele kızışıyor. Bu güçler arasında devam eden çok yönlü ekonomik, siyasi, askeri hakimiyet kavgaları Avrasya ve Ortadoğu coğrafyasının kaygan zeminlerinde kızışıyor ve birbirleriyle kapışmaya götürecek bir egemenlik kavgasının fay hatları geriliyor.

Berlin duvarının yıkılmasından bu yana, ABD başta olmak üzere Batı merkezleri Sovyetler Birliği'nin yarattığı boşluktan istifade ederek, Orta Asya'da kendilerine derinlemesine alan açmaya çalışmaktalar. Avrasya ve Ortadoğu'da çok yönlü faaliyet içerisinde olan Batılı emperyalist güçler, askeri ve ekonomik gücün yanı sıra çeşitli "Sivil Toplum Örgütleri" kanalıyla bölgeye yerleşiyorlar. Rusya'da bir nevi Batı hayranlığının geliştiği Yeltsin döneminde açılımlarını hızlandıran Batı merkezleri, bu süreçte adeta Rusya'yı esir almaya çalıştılar. Boris Yeltsin sonrası iktidara gelen Vladimir Putin, ülkenin içine girdiği süreci ve ABD'nin Afganistan ve Irak politikalarını değerlendirirken, "SSCB'nin yıkılışının insanlık için 21.yüzyılın en büyük felaketi olduğunu" ve "ABD'nin küresel hakimiyet peşinde koşarak, dünyayı yaşanmaz hale getirecek bir politika izlediğini" dile getirmişti. Putin Rusya'nın uluslararası alandaki rolünün artırılması için, enerji kaynakları kartını iyi oynayarak, Yeltsin döneminde zorluklarla yüz yüze kalan Rusya'yı tekrar siyasi arenada sözü dinlenen bir konuma getirdi. Ülkenin doğal zenginlik kaynakları sayesinde ekonomisinde hızla gelişim gösteren Rusya, geçmişte olduğu gibi şu anda da, sadece kendi bölgesinde değil dünyada sorunların çözümüne taraf olduğunu, başta kibirli Batı olmak üzere bütün dünyaya dayatmaktadır.

Son yıllarda Primakov'un Avrasyacı doktrinini hayata geçiren Rusya, Çin ile birlikte öncülük ettiği Şanghay İşbirliği Örgütü'nü (ŞİÖ) kurarak, Avrasya ve Ortadoğu'da etkinliğini artırmaya çalışıyor. Özellikle Afganistan savaşından sonra ABD ve NATO, askeri olarak belirgin bir şekilde Rusya'yı Avrupa'nın doğusundan ve Şark'ın Ortadoğu'sundan kuşatma altına almaya çalışıyor. ABD, AB ve NATO'nun Rus sınırlarına yerleşmesi, haklı olarak Rusya'yı kaygılandırıyor. Rusya bu kaygılarından hareketle, ABD ve müttefiklerine "etrafımı daraltıyorsunuz" diyerek açıktan tavır alıyor ve eski Sovyet sınırları içerisinde yer alan Asya ülkelerinde etkinliğini pekiştirmen siyasetini geliştiriyor. Bu çerçevede, Rus topraklarından özellikle Avrupa'ya aktarılan enerji boru hatlarının kontrolünü eline almak için Mayıs ayı içinde Orta Asya ülkeleri ile yaptığı antlaşmalarla, bölgenin gaz ve petrol sevkiyatını eline alması, Rusya'nın konumunu bir kat daha güçlendirmiş durumda. Yani eski Sovyet toprakları içerisinde yer alan Avrasya coğrafyasının enerji hatlarının dünyaya transit aktarılması yetkisine sahip olan Rusya,

Avrasya deyip geçemeyiz, çünkü burası birçok yönüyle emperyalist-kapitalist sistemin geleceğini ve kaderini belirleyecek bir coğrafyadır. Bu coğrafyanın bağrında barındırdığı fosil enerji zenginliğinin yanı sıra, demografik yapısı oldukça önemli olup, dikkat çekicidir. Dünya nüfusunun büyük bir kesimini teşkil ettiği için ve artı hızla büyüyen ekonomisi ile kapitalizmin geleceği bu coğrafyada yatmaktadır.

hasımlarına karşı böylesi güçlü bir silahı elinde bulunduruyor. Rus dış siyaseti dışına çıkan ve çıkmaya çalışan bölgedeki kimi Batı yanlısı eski Sovyet Cumhuriyetleri'ne karşı da elindeki gaz ve petrol vanalarını kullanarak ve zaman zaman bu vanaları sağa bükerek onları dize getirdiği gibi, Batı merkezlerine karşı da bir koz olarak kullanabiliyor. Bilindiği gibi, geçen yılın son aylarında Ukrayna üzerinden Almanya'ya aktarılan gaz hattının birkaç günlüğüne durdurulması, Ukrayna'nın cezalandırılması olduğu gibi, Almanya'ya da bir nevi uyarı olup, onu telaşlandırmıştı.

Özetle Rusya, geçmişte olduğu gibi şu anda da yeniden güçlü bir devlet olduğunu hissetmeye/ettirmeye başladı ve gücünü göstermenin zamanının geldiğini düşünüyor. Nitekim, AB'nin dönem başkanı Almanya Başbakanı Angela Merkel ve Avrupa Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso ile Rusya'nın yaptığı ve hiçbir görüş birliğinin ortaya çıkmadığı zirvede V. Putin, "Bundan böyle konuşmalarımızda parmak ile konuşacağız" diyerek, son dönemde NATO, enerji, Baltık ülkeleri Kosova ve Batı merkezlerinin "demokrasiyi geliştirme amaçlı" bölgedeki sivil örgütlerin faaliyetleri gibi konularda iplerin giderek gerilmekte olduğu ABD ve AB'ye dikkatli olmaları mesajını veriyordu.

Rusya ve batı

Bu arada, her yıl olduğu gibi bu yılın 10-11 Şubat '07 tarihlerinde Almanya'nın Münih kentinde 43.'sü düzenlenen Güvenlik Konferansı'na katılan Vladimir Putin açıkça "NATO ülkeleri sınırlarımızda

askeri üsler inşa ediyor ve birileri her alanda sınırlarını aştı" diyerek, ABD ve ABD'ye bu imkanları sağlayan Avrupa ülkelerini üstü kapalı uyarmaktaydı. Vladimir Putin'in Şubat'taki bu konuşması, Batı merkezleri ile Rusya arasında "soğuk savaşın" devamı değerlendirmelerine yolaçtığı gibi, ABD ve AB'nin kimi ülkelerinde soğuk duş etkisi yarattı. V. Putin'in Münih'teki çıkışının altında yatan asıl olgulardan biri de ABD'nin, Rusya'nın "arka bahçesi" olarak gördüğü Kafkas ülkelerine yönelik sürdürdüğü çeşitli faaliyetler. Hatırlanacağı gibi, ABD ve müttefikleri bu coğrafyada bir dizi iç kargaşayla, Avrasyacı rejimlerin yerine "Kadife ve Turuncu devrimler" ile kendilerine yakın duran rejimleri iktidarlara taşımaya hedeflediler. Ancak bunda başarılı olmasalar da bu yönlü faaliyetler çok yönlü devam ediyor.

Geleceklerini Avrasya'da gören Batılı emperyalistler, Avrasya'nın denetim ve hakimiyetini Rusya'ya bırakmaktan yana değiller. Bu yüzden başta ABD olmak üzere Batı merkezlerince Asya'ya da, Balkanlar'da ve Doğu Avrupa'da Rusya'nın etrafı çevriliyor. Üstelik bu alanlarda ABD'nin kurmaya çalıştığı füze savunma sistemleri, askeri üs ve radar sistemleri ile Rusya'yı kuşatma altına alarak, Avrasya üzerindeki Rus egemenliğini kırarak, kendi egemenliklerinin pekiştirmeye çalışıyorlar. Çünkü ABD'nin ve diğer merkezlerin geleceğini belirleyecek olan Avrasya ve Ortadoğu'dur ve başta ABD olmak üzere, emperyalist-kapitalist sistemi ve onun 21. yüzyılda dünyanın hakim gücü olarak kalıp kalmayacağını da bu bölge belirleyecektir. Zira ABD 21. yüzyılda hakim güç olarak kalabilmenin yolunun Avrasya'ya hakim olmaktan geçtiğini çok iyi biliyor ve ona göre bugünden Avrasya'nın etrafını kuşatmaya çalışıyor.

Avrasya deyip geçemeyiz, çünkü burası birçok yönüyle emperyalist-kapitalist sistemin geleceğini ve kaderini belirleyecek bir coğrafyadır. Bu coğrafyanın bağrında barındırdığı fosil enerji zenginliğinin yanı sıra, demografik yapısı oldukça önemli olup, dikkat çekicidir. Dünya nüfusunun büyük bir kesimini teşkil ettiği için ve artı hızla büyüyen ekonomisi ile kapitalizmin geleceği bu coğrafyada yatmaktadır. Bundan dolayı bölgede uluslararası emperyalist güçler arasında kıran kırana bir güç mücadelesi kızışmaktadır.

Bu vesileyle 1995'te bu bölgenin jeopolitik önemine değinen *Moskovskije Nowosti* gazetesini, Hazar havzası etrafında yer alan Kafkasya'ya yönelik o dönem şöyle bir tespitte bulunuyordu: "Yeni bir dünya savaşına karar verecek olan Kafkas bölgesidir. Bu bölge 25 milyar ton petrolün yanı sıra stratejik noktaların ele geçirilmesinin imkanını veriyor. Ve bu bölgenin kaybedilmesi bölgenin karakterine acı verecektir. 21.yüzyılın geleceğine yönelik, çatışma ve istikbal konusunda ise bu bölge karar verecek". (Aktaran Willi Gerns, *Unsere Zeit*, 6 Nisan 2007)

Bu coğrafya, sahip olduğu zengin fosil kaynaklarının yanı sıra, tarihi İpek Yolu'nun bu bölgede bulunmasıyla önemlidir. Yine bu bölgenin sahip olduğu deniz ve ırmaklarla bu kaynakların dünya pazarlarına aktarılmasında merkezi bir rol oynamaktadır. Dünya enerji koridoru güzergahlarının burada bulunmasıyla, enerji kaynaklarının dünyaya bu güzergahlardan aktarılmasıyla ve enerji boru hatlarının ana merkezlerinin burada bulunmasıyla, Avrupa'dan Çin'e kadar olan coğrafya üzerinde ulaşım

sağlayamamasıyla, stratejik bir öneme sahiptir.

Velhasıl bu bölge dünyayı bir iplik düğümü gibi birbirine bağlayan bir coğrafyadır. Bu özelliğinden dolayı da herkes için büyük bir jeopolitik ve jeostratejik özelliğe sahiptir. Bu bölge bu özelliğinden dolayı, bugün ABD ve Batı merkezlerince ne kadar hayati önem taşıyorsa, bunun iki katı Rusya ve Çin için de hayati önem taşımaktadır. Bu nedenlerle bölgede ABD ve Batı merkezlerinin yanı sıra, Rusya ve Çin'in her geçen gün etkinliklerini artırması, AB, ABD, Japonya, Rusya ve Çin gibi güç merkezleri arasındaki kavgaları giderek kızıştırmaktadır. Çünkü Kafkas sınırları içerisinde yer alan sadece Kazakistan (merkez Asya'nın coğrafik olarak en büyük ülkesi) Rusya ile 7 700 kilometre sınırdaş olması ve aşağı yukarı Çin ile de aynı sınırdaş uzunluğu paylaşması, onun bölgedeki önemini daha da artırmakta. Bu stratejik ve jeopolitik öneminden dolayı ABD çeşitli yollarla bölgenin diğer yerlerinde olduğu gibi, Kazakistan'ı denetim altına almaya çalışıyor. Bu durum başta Rusya'nın tarihi sınırlarına müdahale olduğu gibi, onun etrafını daraltarak, Çin'i de Batı Sibirya'dan kuşatmak anlamına geliyor. Buna karşı, 1996'da Rusya ve Çin'in öncülüğünde bir araya gelen Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan'ın oluşturduğu Şanghay Beşlisi ve bu beşlinin daha sonra 2001 yılında Özbekistan'ında katılması ile güçlenmesi ve 2005 yılından itibaren de Hindistan, İran ve Pakistan'ın örgüte gözlemci olarak katılmaları ile, AB ve ABD'nin Avrasya'ya yönelik egemenlik stratejisine karşı bölgesel bir güç birliği oluşturulmuş durumda. Avrasya coğrafyasında, coğrafyanın sahipleri tarafından oluşturulan bu birlik, ABD ve AB cephesini oldukça rahatsız ediyor.

ABD ve Batı merkezlerinin bölgeye yönelik saldırgan emellerine karşı bölge devletleri tarafından oluşturulan Şanghay Beşlisi, başlangıçta her ne kadar ekonomik işbirliği çerçevesinde oluşmuş olsa da, bugün gelinen yerde, "Birliğin herhangi bir ülkesine

yapılacak herhangi bir dış müdahale örgütün tüm üyelerine yapılmış" kabul edilerek, askeri olarak da işbirliği boyutu kazanmış bulunuyor. Bu birlik bünyesindeki bölge devletleri, ekonomik işbirliğinin yanı sıra, son yıllarda giderek düzenli hale getirdikleri ortak askeri tatbikatlar ile savunma alanında da ortak hareket ediyorlar.

Özetin özeti olarak, Napolyon'dan bu yana Batı merkezleri, Ortadoğu ve Afrika başta olmak üzere Avrasya'nın fosil enerji kaynaklarına yönelik emel ve amaçlarını gerçekleştirmek için asırlardır jeopolitik ve stratejik noktaların ele geçirilmesi babından birbirleri ile savaşları dahi göze almışlardır. Çok uzaklara gitmemize gerek yok. Hitler Almanya'sının büyük Avrupa macerasının yarattığı yıkımın altında yatan amaçlardan biri de Avrasya'nın (Doğu'nun) zengin enerji kaynakları üzerinde "Büyük Avrupa'nın egemenliğinin kalıcılığıydı. Bugün de birçok yönüyle uluslararası kolektif emperyalist merkezlerin hedefinde Avrasya, yani Doğu'nun hakimiyet altına alınması var. Bu merkezler bölgenin pastasının paylaşımında kimi yerde tek başlarına kimi yerde de kolektif hareket ediyorlar. ABD'nin yanı sıra Batı'nın AB'si de kendine has Avrasya stratejisini oluşturmuş veya daha derinlemesine oluşturmaya çalışıyor. Şu an Almanya öncülüğünde ilerleyen Avrupa Birliği'nin dış siyasetinin öncelikleri arasında yer alan Avrasya politikası çok yönlü işliyor. Özellikle Almanya'nın dönem başkanlığı döneminde bölgede yapılan zirve ve işbirliği gibi çeşitli anlaşmalar doğrultusunda önümüzdeki Haziran ayında (2007) Brüksel'de liderler düzeyinde yapacakları zirvede, AB'nin Avrasya'ya yönelik yeni stratejisini görüşüp karara bağlamaya çalışacaklar. Bu zirvede özellikle Rusya'nın Orta Asya ülkeleri üzerindeki etkinliğinin nasıl kırılaacağı ve Rusya'dan bağımsız nasıl enerji temin edilebileceği görüşülecek.

Gelinen aşamada ABD nasıl Doğu'nun fosil enerji kaynaklarına ihtiyaç duyuyorsa, AB'nin söz

sahibi emperyalist merkezlerin de başta Rusya'nın enerjisi olmak üzere, Avrasya'ya olan enerji bağımlılığı artıyor. Avrupa Birliği devletleri her ne kadar ileri teknolojiyen yararlanırsalar da, halihazırda Rus ve Avrasya enerjisine olan bağımlılıktan kısa süre içerisinde kurtulamazlar.

Bu meyanda Almanya başta olmak üzere kimi AB ülkelerinin ABD'nin dış politikalarına yakın duruşları sözkonusu. AB'nin akıl hocaları ise birliğe yönelik olarak "AB'nin ABD'den ayrı Rus stratejisi üretip Rusya ile işbirliğinin sürdürmesi AB çıkarlarına en uygun olanıdır" diyorlar. Çünkü bu akıl hocalarına göre, AB'nin Avrasya'ya yönelik ve "kendi geleceği" için oluşturduğu strateji aksamamalı.

Zira, sermayenin politik memurları dönem dönem kibirli davranıp sivri açıklamalar yapsalar da, Avrupa'nın Rusya ve Doğu'nun enerjisine ihtiyacı var. Tersinden de Rusya ve Avrasya enerji kaynaklarının pazarlara ihtiyacı var. Bu nedenle, Rusya ile AB arasındaki ilişkiler yara alsada da, bir çıkmaz sokağa girmesi beklenmemelidir. Ancak mağrur Batı merkezleri her şeyin kendi denetimlerinde olması hedefiyle hareket ettikleri için, var olan ilişkilerin süreç içerisinde zorluklar içinde ilerleyeceği de gözden kaçmamaktadır. Rusya eksenli Avrasya sorunu Batı merkezleri ile Rusya arasında, Almanya'da Haziran'da yapılacak G-8 zirvesinde de tartışılacaktır.

Toparlarsak, bölgedeki bu gelişmelerin Ortadoğu'ya etkisi süreç içerisinde birçok cepheden yansacaktır. Özellikle ABD dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'nin Rusya ziyareti, AB-Rus zirvesi ve Dick Cheney'in Ortadoğu'ya geliş dönemine denk gelen, ABD'nin İran'la 28 Mayıs'ta görüşüleceğinin kamuoyuna yansması, sorgulanması gereken bir noktadır. Yine İran'ın üçüncü bir kanaldan kaç kez görüşme talebine ABD cephesi bugüne kadar tüm kapıları kapatırken, şu an neden mavi boncuk uzattığı dikkat çekici bir gelişmedir.

21 Mayıs '07

Dortmund'da devrim şehitleri anması

Darağaçlarında, kuşatmalarda ve işkencehanelerde davaya adanmışlığın, devrimci fedakarlığın ve yiğitliğin en ileri örneklerini sergileyerek Türkiye devriminin kilometre taşları olmayı hakeden İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan; yine yaşamları birer mücadele manifestosu olan Mustafa Suphi, Fatih Öktülmüş, Mazlum Doğan ve Onlar'ın bıraktığı bayrağı devralıp ileriye taşıyan zor dönem devrimcileri yoldaşlarımız, Habip Gül, Ümit Altıntaş ve Hatice Yürekli'yi anmak için 19 Mayıs günü Almanya'nın Dortmund kentinde "Devrim şehitleri anma gecesi" düzenledik.

Dortmund Bir-Kar olarak organize ettiğimiz etkinliği 150'nin üzerinde işçi, emekçi ve genç izledi. Dortmund HÖC, AGIF ve ADHK da gecemizde stand açtılar, destek verdiler.

Anma etkinliği devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından devrim şehitleri konulu sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra dost-devrimci müzik grubu Grup İsyan

sahneye çıktı. Türkçe ve Kürtçe seslendirdikleri devrimci türkü ve marşlarla etkinliğimize anlamlı bir destek sundular.

Gecede konuşma yapan yoldaşımız '71 devrimci hareketinin hangi koşullarda ortaya çıktığını anlattı. Devrimci hareketin tüm birikimine ve mirasına sahip çıktığımızı, dahası bu miras üzerinden daha ileri bir devrimciliğin bugün Türkiye'de komünistler şahsında temsil edildiğini ve böylece bu mirasın güvence altına alındığını vurguladı.

Konuşmanın ardından Salkımsöğüt Şiir Grubu, devrimci geçmişimizin anlamı ile örtüşen ve beğeniyle izlenen tiyatral bir şiir dinletisi sundu. Etkinliğimiz, Grup Su'nun seslendirdiği devrimci marş ve türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Etkinlik vesilesiyle, başta Dortmund kenti olmak üzere Köln, Essen, Wuppertal, Bielefeld gibi çevre illerde yaptığımız afişlerle, el ilanlarıyla emekçilere çağrı yaptık.

Bir-Kar/NRW

Haber-Sen'den Alman Telekom çalışanlarına destek

Almanya'da Ver.di Sendikası'nın Alman Telekom'da çalışan 50 bin işçinin ücretlerinin düşürülmesi saldırısı karşısında 12 Mayıs günü başlattığı grevi destekleyen Haber-Sen destek mesajı gönderdi.

Mesajda dünyanın her yerinde uygulanan neo liberal politikaların emekçileri yoksullaştırdığı, ağır çalışma koşulları dayattığı ya da işsizliğe mahkum ettiği ifade edildi ve şunlar söylendi:

"Böyle bir süreçte örgütlü olduğumuz Deutsche Telekom'un, çalışanların çalışma koşullarını ağırlaştırarak ve düşük maaşla çalışmaya zorlayan politikasına çalışanların tamamının kararıyla GREVLE cevap vermeniz bizlere umut ve moral veriyor.

Sendikamız Haber-Sen olarak, Alman Telekom ve Posta çalışanlarının Sendikası VER.Dİ'nin bu onurlu mücadelesine dayanışma duygularımızı iletiyor, mücadelenizin başarılı olmasını diliyor, elimizden gelen her türlü katkıyı sunmaya hazır olduğumuzu bildiriyoruz."

Sermayenin çözümü seçimde...

Gençliğin çözümü devrimde!

Sermaye düzeni emeğe olduğu kadar gençliğe de düşmandır. Gençliği ardi arkası kesilmeyen iktisadi saldırılar ve bunları bütünleyen baskı ve zor uygulamalarıyla denetim altında tutmayı hedefler. Zira gençliğin taşıdığı dinamizm sermaye iktidarı açısından derin bir korku sebebidir. Özellikle dünya ölçeğinde hafızalardan silinmeyen '68 gençlik hareketi bu korkuyu büyütmede, sermaye düzenini gençliğe karşı daha tedbirli olmaya zorlamaktadır. Bu tedbirler çok yönlü olup, her çeşit baskıyı, sindirme politikasını içerdiği gibi, gençliği apolitize ederek kimliksizleştirmeyi ya da düzen safına çekmeyi de içermektedir.

Ancak sermaye düzeninin bütün bu çabalarını boşa düşüren, bu düzenin kendi doğasıdır. Egemenliğin sürekliliğini işçi ve emekçi kitleler üzerindeki sömürü ve talanın sürekliliğine bağlayan bu kokuşmuş düzen, alt sınıflara mensup gençlik kitlelerinin talepleri karşısında gün geçtikçe derinleşen bir çözümsüzlükle karşı karşıyadır. Bununla paralel olarak söz konusu gençlik güçleri de artan baskı ve derinleşen geleceksizlik sorunu merkezli olarak, süregiden düzene büyük bir öfke duymaktadır. Bugün temel sorun, alttan alta biriken bu öfke ve tepkiyi büyüyen bir harekete dönüştürmektir. Önümüzde duran seçim süreci, işçi ve emekçi sınıflara mensup gençlik kesimleri açısından bu öfkeyi açığa çıkartmanın anlamlı bir vesilesi olacaktır. Bu öfkenin olabildiğine güçlü dışavurulması ise sandıklarda çözüm arayan sermaye düzeni açısından çözümsüzlüğün tescilini ifade edecektir!

Sermaye düzeni gençliğin en ufak bir talebini bile karşılamaktan aciz bir durumdadır. Bugün alt sınıflara mensup gençliğin karşı karşıya olduğu sorunların toplamı düşünüldüğünde, bu çerçevede düzenin yapabileceği hiçbir şey kalmadığı açıkça görülecektir. Gençlik düzenin tam bir acz içinde olduğunu görmeli ve beklentilerinin karşılığını sandıkta değil, kendi birleşik gücünde aramalıdır. Çünkü açık ki o sandık Pandora'nın sandığıdır. Ve içinden şimdiye kadar işçi-emekçilerin, gençliğin hayrına tek bir şey çıkmamıştır.

Gençlik sandıktaki şovenizmi, faşizmi değil halkların kardeşliğini seçecektir!

Bugün içinde yaşadığımız tablo ortadadır. Sokak ortasında linç girişimlerinin meşrulaştırıldığı, sokak ortası infazların doğallaştığı, Kürt halkına dönük inkâr ve imha politikalarının savaş nidalarıyla birleştirilerek her gün yeniden ve yeniden pazara sürüldüğü bir dönemdir bu.

301 ve benzeri yasal düzenlemelerle hukuki zemini yaratılmış olan şoven linç atmosferi, düzenin kurumlarının üstünü örtme gereği duymaksızın gerçekleştirdiği fiili uygulamalarla beslenmekte, şoven-faşist kudurganlık devlet eliyle ödüllendirilmektedir. Birkaç yılın bilançosundan ilk akılda kalanlar düşüldüğünde bu görülebilecektir: Uğur Kaymaz (13) katledilmiş, Uğur'un katili polisler beraat etmiştir. Bu karar sermaye düzeninde Kürt öldürmenin cezası olmadığı bir kanıtı olarak tarihe geçmiştir. Trabzon'da linç girişimleri yaşanmış, linç saldırısına maruz kalanlar gözaltına alınmış, terörist ilan edilmiştir. Bunun sonuçları çok geçmeden ülkenin dört bir yanında patlak veren linç girişimleri ile görülmüştür. Hrant Dink sokak ortasında 301'in hediyesi olan 3 kurşunla katledilmiş, ardından

yüzbinlerin "Hepimiz Ermeni'yiz" sloganları düzenin sözde iktidar ve sözde muhalefet partilerince "Hepimiz Türk'üz" tepkisiyle karşılanmıştır. En son Boğaziçi Üniversitesi'nde halkların kardeşliği temalı bir etkinlik burjuva bir gazetenin manşetine "tuhaf" olarak geçmiş, açıkça hedef gösterilmiştir.

Toplumun genelindeki bu tablonun üniversitelerdeki yansımalarını görmemek için kör olmak gerekiyor. Hemen her üniversitenin demirbaşına dönüşmüş ÖGB'ler, koridorlarda cirit atan sivil polisler, kapı önüne ve bazen üniversite kantinlerine konuşlanmış çevik kuvvet ekipleri... Kız arkadaşına sarılmaktan yemekhane zamlarına karşı çıkmaya varan geniş bir yelpazede açılan soruşturmalar, hemen her hafta bir ildeki üniversiteden haberi yansıyan sivil faşist saldırılar... Bu tablonun ortaya çıkardığı fotoğraf; YÖK amblemi önünde kol kola girmiş polis-idare-sivil faşist üçlüsü oluyor! Üniversiteler de bütün bir toplum gibi kışkallaştırılıyor!

Şovenizm de, faşizm de, halkların kardeşliğinin önüne set çeken, halkları katleden, halklar arasına düşmanlık tohumları eken zihniyet de işte 22 Temmuz'da "oy" atacağımız o sandıkların içinde. Tam da bu yüzden halkların kardeş olduğu bir dünya, sokak ortası linçlerin yaşanmadığı bir toplumsal yaşam, koridorlarında, amfilerinde baskının ve polislerin kol gezmediği bir üniversite için gençlik düzenin partilerini değil, özgürlüğü ve halkların kardeşliğini seçmelidir!

Gençlik sandıktaki geleceksizliği ve eğitimin ticarileştirilmesini değil, eşit, parasız eğitimi ve özgür bir geleceği seçecektir!

Neo liberal politikalar çerçevesinde yeniden yapılandırılan eğitim, alt sınıflara mensup gençlik kesimleri açısından eğitim hakkının sermaye düzeni tarafından gaspı sonucunu doğurmaktadır. Bu yeniden yapılandırma politikaları çerçevesinde kamusal bir hak olan eğitim hakkı, yarı kamusal bir uygulamaya kavuşturulmuş, hizmet alan bedelini öder mantığı bu alanda da hâkim kılınmıştır.

Alt sınıflara mensup gençlik kesimleri açısından bir yandan üniversiteye giriş geleceğin tek koşulu olarak tanımlanırken, diğer yandan gün geçtikçe üniversitelerin kapıları bu kesimlere kapatılmaktadır. Milyarlık dershaneler, okullar arası eşitsizlikler, AOBP uygulaması vb. ile bu süreç emekçi kökenli liseliler açısından içinden çıkılmaz bir hal almaktadır.

Üniversitelerde de tablo farksız değildir. Paralı eğitim uygulamaları, eğitimin yan alanlarını da kapsayarak (barınma, sağlık, yemek vb.) yaygınlaştırılmaktadır. Har(a)ç bedellerine her yıl yapılan zamlar, not çizelgesi, öğrenci belgesi vb. hizmetlerin dahi paralı hale getirilmesi, geniş bir öğrenci grubu açısından eğitimi sürdürübilmenin önünü tıkamaktadır.

Artık gençlik kesimlerinin bilincinde üniversite, gelecekle eşanlamlı olmaktan çoktan çıkmıştır. Bugün azımsanamayacak genişlikte bir üniversiteli kesim derin bir geleceksizlik kaygısıyla karşı karşıyadır. Her yıl üniversiteler Türkiye'nin büyük işsiz ordusuna ellerinde diplomalarıyla yeni nefeler eklemektedir. Mezuniyet sonrası iş bulabilmek neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Bu durum mesleki yeterlilik yasaları, yetkin mühendislik, sözleşmeli öğretmenlik, aile

hekimliği uygulamalarıyla derinleşmektedir.

Bu düzen gençliğe tek seçenek sunmaktadır. Bu seçenek ise açık bir geleceksizlikten ibarettir. 22 Temmuz'da karşımıza çıkartılacak olan sandıkların bugüne kadar bizleri bu geleceksizlik tablosu içerisine hapsedmek isteyenlerle, bu geleceksizliği derinleştirecek olanlarla ya da parlamentoda bu sorunu çözme iddiasıyla kitleleri aldatanlarla doludur. Gençliğin ise artık ne sabredebilecek gücü, ne boyun eğecek lüksü kalmıştır. Gençlik 22 Temmuz'da eğitim hakkına ve geleceğine sahip çıkmak zorundadır!

Gençlik sandıktaki emperyalist işgal politikalarını değil, anti-emperyalist mücadeleyi seçecektir!

ABD'nin Ortadoğu'da süregelen işgal politikaları Türkiye egemenlerince açıkça desteklenmekte, pastadan pay almak telaşıyla bu emperyalist işgal planında aktif bir rol oynayabilmek için kırk türlü taklalar atılmaktadır. Geline yerde meclis salonlarında, kapalı kapılar ardından işçi-emekçi kesimlere mensup gençliğin yaşamı üzerine pazarlıklar yapılmaktadır. Afganistan, Irak, Lübnan, Filistin emperyalist saldırganlığın sonuçlarını yaşamakta, İran, Suriye gibi birçok ülke ise namlunun ağzındadır. Sermaye düzeni ise gençlik kesimlerinden demagojik söylemlerle bu ülke halklarını katletmelerini beklemekte, karşılığı olmayan vaatlerle gençliği kendi askeri olmaya ikna etmeye çalışmaktadır.

Ancak bu çabalar boşunadır. Gençlik ABD askeri olmayı, sermaye düzeninin köle-askeri olmayı açıktan reddetmektedir, reddedecektir! 22 Temmuz'da sandıktan savaş çığırtkanlığı yapanların yanında olmadığını, emperyalizme karşı mücadeleden taraf olduğunu gösterecektir. 1 Mart'ta tezkereyi geçirmek için yırtınan, bugün laik cephe içinde şövalye rolü oynayan CHP de, Lübnan tezkeresinin imzacısı AKP de dün cepheye sürmeye çalıştıkları gençlik güçlerinden bugün oy dileniyor. Gençlik onlara yanıtını anti-emperyalist mücadeleyi seçerek er geç verecektir.

Gençlik sandıktaki burjuva gericiliği ya da parlamenterist hayalleri değil düzene karşı mücadeleyi seçecek!

Bugün seçim sandıklarında bizlere burjuva gericiliğinden gericilik beğenmek dayatılıyor! Bugün seçim sandıklarında bizlere emperyalist işgalin suç ortaklığı, Kürt halkına uygulanan inkâr ve imha politikalarına onay dayatılıyor! Bugün vereceğimiz oylarla bizden geleceğimizi sermayenin ellerine teslim etmemiz isteniyor.

Ama bizlerin ne boş hayallere karnımız tok! Bizim Amerikancı düzen partilerine ve çözümü burjuva mecliste gören reformist-sol partilere verilecek oyumuz yok! Bizleri geleceksizliğe mahkûm eden, işsizlik, savaş, yıkım, ticari eğitim, terör ile hayatımızı çekilmez hale getiren sermaye partilerinden sorulacak hesabımız var!

Gençlik olarak, her biri mücadele bayrağını yükseltmeyi gerektiren talep ve şiarlarımız için bizi mücadeleye çağırın bağımsız sosyalist milletvekili adaylarını destekliyoruz. Tüm gençliği işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşmeye çağırıyoruz.

(Ekim Gençliği'nin Mayıs-Haziran '07 tarihli 103. sayısından alınmıştır...)

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için tek seçenek devrim ve sosyalizm!

Uzun yıllar hatırlanacak ve tartışılacak bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Akıllardan çıkmayacak olan; birçok ilde gerçekleşen anlamlı ve coşkulu mitinglerin ötesinde, İstanbul'da, şehrin dört bir yanına yayılan 1 Mayıs coşkusunun eyleme dökülmüş hali olacak. Sermaye düzeninin yıllara yaydığı Taksim yasağı karşısında emekten yana güçlerin oluşturduğu cephe "Taksim 1 Mayıs alanıdır!" sözünü o gün Taksim Meydanı'na fiilen girerek, barikatlarla çevrilmiş Taksim'e çıkan bütün yolları 1 Mayıs alanına dönüştürerek sahiplenmiş oldu.

Sermaye düzeninin sözcüsü İstanbul Valisi İstanbul'da tam bir terör atmosferi yarattı. Bırakın 1 Mayıs'a katılmak için şehir dışından ve şehir içinde evlerinden yola çıkan binlerce insanın karşı karşıya kaldıkları terörü, 1 Mayıs'a katılmak niyeti taşımaksızın evinden işine-okuluna gitmek için yola çıkan insanlar bile sermaye düzeninin 1 Mayıs korkusunun yarattığı sonuçlardan nasibini almış oldu.

Bini aşkın eylemcinin gözaltına alındığı, onlarca kişinin yaralandığı ve hatta bir kişinin biber gazından dolayı yaşamını yitirdiği İstanbul 1 Mayıs'ında estirilen terörden nasibini alanların arasında liseli güçler de vardı. 1 Mayıs için hazırlıklarını gerek pankartıyla, gerek araç temini ile çok önceden yapmaya başlamış olan Ertuğrul Gazi Lisesi İLGP'yi 1 Mayıs sabahı okulun önünde akrepler, okulun içerisinde çevik kuvvet bekliyordu. Yan yana gelen 2-3 kişilik liseli "grupların" bile dağıtmaya çalışıldığı Ertuğrul Gazi Lisesi'nden İLGP'li öğrenciler, bütün o baskı ve yasağa rağmen 1 Mayıs'ı İstiklal Caddesi'nde kutlamayı başarabilenler oldu.

Yine Beşiktaş'ta 1 Mayıs'a katılmak için buluşan eylemcilere azgınca saldıran polis, bu arada yoldan geçmekte olan liselileri biber gazına boğdu. Beşiktaş'taki liseliler, gazetelere yansıdığı gibi eylemcilere sıkılan gazdan etkilenmediler, çevik kuvvet tarafından bizzat tartaklanarak açık bir saldırıya maruz kaldılar.

Sabah saatlerinden başlayıp hava kararana dek süren 1 Mayıs 2007, emek güçlerinin ısrarı, iradesi sonucunda kazanılmış oldu. Bu kazanım açık ki devrimci güçler cephesinde ciddi bir moral ve motivasyon yarattı. Şimdi yapılması gereken, bu moral ve motivasyonu kuşanarak, 1 Mayıs'taki zaferimizin bize yüklediği sorumlulukları yerine getirmek, 2008'de Taksim Meydanı'na ve diğer illerdeki meydanlara onbinleri doldurmak için bugünden çalışmak...

İçinden geçtiğimiz süreç, düzen içi çatışmaların derinleştiği, işçi ve emekçilerin, gençlik kesimlerinin bu suni çatışmada bir taraf haline getirilmeye çalışıldığı bir süreçtir. Böylesi bir süreçte sermaye düzeninin herhangi bir klüğünün peşine takılmaksızın, düzene karşı üçüncü bir taraf olarak birleşmek, düzen karşıtı mücadeleyi büyütme ertelenemez bir sorumluluktur. Bu, toplumun bütün ezilen ve sömürülen kesimleri açısından geçerlidir. Yaklaşan seçim süreci bu açıdan anlamlı bir olanağa işaret etmektedir. Toplumun seçimler vesilesiyle politize olacağı bu iki aylık süreç, güçlü bir biçimde değerlendirilmelidir. Özellikle anti-laik/laik kutuplaşmasında bir anda ortaya çıkan mitinglerde, gösterilerde süse dönüştürülen liseli güçlerin yaşadığı bilinç bulanıklığının aşılması noktasında liseli güçlerimiz ısrarlı bir çaba harcamalıdır. Seçim

sürecinde burjuvazinin propaganlarının iç yüzünü teşhir etmeli ve liselilerin gelecek mücadelesinde çözümün ceylan derili koltuklarda oturanlardan gelmeyeceği, tek çözüm yolunun liselilerin yürüteceği düzen karşıtı mücadele olduğu örnekleriyle anlatılabilir. Bu çerçevede liseli güçlerimizin en büyük olanağı, önümüzdeki bir ay daha da yoğun sürdürecekları ÖSS karşıtı kampanyadır. Söz konusu kampanya süreci, bu düzenin ve bu düzenin partilerinin liseli gençliğe vaat edecek hiçbir şeyi kalmadığının güçlü bir teşhirinin yapılabilmesinin olanaklarını fazlasıyla taşımaktadır.

ÖSS duvarını yıkalım!

Eğitim ve öğretim döneminin sonuna yaklaşıyoruz. Bu aynı zamanda ÖSS'ye sayılı günler kaldığımız da habercisi. Şimdiden son sınıf öğrencileri lise binalarından ayrıldı. Dershanelerin etüt salonları yılın tüm aylarından daha kalabalık. ÖSS yaklaştıkça ÖSS stresi ile beraber, çarpık eğitim sisteminin bir uzantısı olan bu eleme sınavına karşı duyulan tepkiler de daha yüksek sesle dile getirilir oldu.

Liseli gençliğin bu en temel sorununu gündemleştirebilmek için *Liselilerin Sesi* ikinci dönem başından bu yana yoğun bir çaba harcıyor. ÖSS'ye ilişkin metinler, ÖSS'nin teşhiri amacıyla çıkartılan – çoğunlukla yerel olmakla beraber- çeşitli materyallerle sorunun üzerine gitmeye çalışıyor. Haziran ayı artık bu çabaların ürünlerinin görüleceği zamana işaret ediyor. 3 Haziran günü İstanbul LGP'nin gerçekleştireceği "Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılın Şenliği", 10 Haziran'da İstanbul'da "ÖSS duvarını yıkalım!" şiarı etrafında örgütlenecek miting, yine aynı tarihlerde İzmir'de ortak örgütlenecek olan basın açıklaması, bir dönemdir harcadığımız çabanın yarattığı sonuçları görebileceğimiz temel alanlar olacaktır.

Tek başına sıraladığımız tarihlerde yapılacak eylem-etkinlikler üzerinden bakıldığında bile, ÖSS gündemine ilişkin geçen seneleri aşan bir çalışma sürecinin örgütlenebildiğini ifade etmek mümkün. Özellikle geçmiş yıllardan farklı olarak bu sene açığa çıkan ÖSS'ye karşı muhalefette birleşik bir zemin yaratabilme yönlü bakış ve yaklaşımların anlamlı olduğunu söylemeliyiz. Liseli gençlikte ÖSS karşıtı bir bilinç yaratabilmenin, bu bilincin ilk elden sınırlılıkları olsa da eylem alanlarına taşınabilmesinin zeminini oluşturma çabası harcamak, önümüzdeki dönem açısından umut vericidir.

Bu noktada *Liselilerin Sesi* çalışması yürüten tüm alanlarımızın üzerine çok yönlü görevler düşmektedir. İlk olarak, hangi düzeyde olursa olsun liseli gençliğin birleşik mücadelesinin zeminlerini yaratma çabası ısrarla harcanmalıdır. Bugünkü koşullarda kimi siyasal örgütlenmelerle eylemsel yan yana gelişler bile önemlidir. Kaldı ki tartışmamız hiç de siyasal yan yana gelme sınırında değil, tersine liselerimizdeki geniş kesimlerle buluşma tartışmasıdır. Bu konuda ÖSS karşıtı kampanya süreci anlamlı bir olanağa dönüşebilirse önümüzdeki seneye deneyim bırakmanın da bir vesilesi olacaktır. Mesela okullardaki tiyatro toplulukları, müzik grupları, dergi çıkartan güçler, kendi kurumsallıkları ile İLGP'nin açık toplantılarına çağırılabilir. Bu toplulukların özgün çalışmaları ve kimlikleri ile kendilerini temsil

etmelerinin olanakları sağlanarak, bu güçlerin okullardaki mücadele süreçleri ile bağ kurmalarının yol ve yöntemleri aranabilir.

İstanbul/Kartal'da Denizler anması için oluşan ortaklığın, şimdi Mayıs şehitleri anması çerçevesinde yinelenmesi, yerel bir örnek olmasına karşın ÖSS mitingi için yan yana geliş kadar önemlidir. Liseli gençlik mücadelesinin süreçlerine bakıldığında, neredeyse '96'dan bu yana ortak iş yapma örneklerine rastlanmamaktadır. İstanbul LGP'nin her yıl 6 Kasım sürecinde harcadığı çabayı (ki bu maalesef diğer çevrelerin ilgisizlik duvarına çarpılmaktadır) dışta tutarsak, liseli gençliğin kazanılması çerçevesinde bu seneye kadar birleşik adımların atıldığı çok fazla örneğe sahip değiliz.

Bu çerçevede liseli gençlik çalışmamız birleşik bir gençlik mücadelesinin gereklerini yerine getirebilmelidir. Ancak bu, liseli gençlik mücadelesine sistematik bir bakışa sahip olmadıkları gibi, örgüt konusunda da şabloncu yaklaşan çevrelerin tartıştığı merkezi platform, birlik vb. arayışları üzerinden bir birliktelik değil, tersine okullar, semtler, dershaneler düzleminde yan yana gelişleri, yani çalışmanın özgün yanları ile uyumlu bir tarzda yürütülebilen bir birliktelik olmalıdır. Liseli gençliğin de birleşik kitlesel bir örgütlülüğe ihtiyacı olduğu açıktır. Ancak bugün böyle bir örgütlülüğe giden yol açık ki okullardan, dershanelerden geçmektedir. Yoksa masa başı tartışmalarla birleşik ve kitlesel bir örgütlenmenin olanaklarının yaratılabilme şansı yoktur.

Üzerimize düşen ikinci bir görevse, liseli gençliğe ilişkin tartışmalarda karşımıza çıkan iki temel yaklaşımla mücadele etmektir.

Bu eğilimlerden birincisi, bu alanın bir kadro devşirme alanı olarak görülmesi ve liseli gençliğin devrimci mücadelesinin geliştirilmesi yönlü her türlü çabanın yerini, liseli "gençlerin" mücadeleye kazanılmasının almasıdır. Bu yönelimi daha önceleri çokça tartıştığımız için tekrarlamayacağız.

Aynı derecede önemli bir ikincisi ise, liseli gençliği bir bütün olarak apolitik görme eğilimidir. Bunun sonucu olarak, liseli gençliğin mücadele gündemleri belirlenirken, popülerlik, ilgi çekicilik gibi kavramlarla, liseli gençliğe yakıştırılan apolitizmin içine düşülmesidir. Elbette liseli güçlere kendi gündemleri üzerinden seslenmek, bu çerçevede gelişen bir mücadele perspektifi oluşturmak önemlidir. Ancak düzenin dört koldan kuşattığı, iktisadi saldırılarla geleceksizleştirirken, sosyal-kültürel saldırılarla bir bütün olarak gerileştirmeye çalıştığı liseli gençlik kesimlerine devrimci alternatifini göstermenin yolu, açık ki düzenin güçlü bir teşhirinden geçmektedir.

Liselilerin Sesi bu çerçevede üzerine düşen görevleri, kendi seçtiği yolda zorluklarına rağmen ısrarlı bir biçimde yürüyerek, sürekli ve sistemli bir çalışma yürüterek gerçekleştirecektir. Biz liseli gençliğin devrimci alternatifiyiz, bunu bilerek yolumuzu yürüyeceğiz. Bunun karşısında yer alan ve enerjilerini liseli gençlik mücadelesine en ufak bir katkı yapmayacak bir biçimde tüketen her türlü eğilime karşı mücadelemizi ısrarlı bir biçimde sürdüreceğiz!

Liselilerin Sesi

(*Liselilerin Sesi'nin Mayıs '07 tarihli 16. sayısından alınmıştır...*)

Seçimler ve devrimci yurtsever tavır/1

M. Can Yüce

Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinde yaşanan kriz, muhtıra, Anayasa Mahkemesi kararı ve sonuçta alınan seçim kararı ve bu ekseninde yaşanmakta olan politik gelişmeler, her kesimin gündeminde; güncel politik tutum ve davranışlarını etkilemektedir. Her kesim 22 Temmuz seçimleri karşısındaki duruşunu, politikasını belirlemeye, politik olanak ve güçlerini harekete geçirmeye çalışıyor. Bu yönüyle Kürt halkı ve politik temsilcileri de sorunu her açıdan tartışıyor ve politikasını belirliyor.

Genelde seçimler, Kürdistan için, KUKM için ne anlam ifade ediyor? Bugüne kadar seçimlerde doğru bir çizgi izlendi mi? 22 Temmuz seçimlerinde devrimci yurtsever güçler, emekçi Kürt halkı nasıl bir tutum almalıdır? Kürt halkını ve onun mücadele değerlerini bu düzene bağlamak, bu düzenin bir parçası haline getirmek için çırpınan İmralı Partisi'ne, onun seçim tavrına karşı devrimcilerin tavrı ne olmalıdır? Bu soruların yanıtlarını birçok yönüyle tartışmakta ve ikirciksiz bir biçimde ortaya koymakta büyük yarar var.

Kürdistan'da kurumlaştırılan siyasal sömürgeciliğin çok önemli özellikleri var. TC adına atılan her adım, gerçekleştirilen her kurumlaşma Kürtlerin inkarı ve imhası ile Kürdistan ülkesinin yok sayılması üzerine yapılmış, Kürdistan yok sayılarak, Türkiye'nin bir uzantısı, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri olarak tanımlanmış, her kurumlaşma ve ilişki de bu stratejik bakış açısına göre belirlenmiştir. Bu anlamda Türkiye'nin herhangi bir il ve ilçesinde olan her kurumun aynısı, idari ve politik yapının aynısı Kürdistan'a taşırılmıştır. Bu bir ve tek yapı sadece resmi, idari, siyasal yapıda değil, "sivil" alan ve kurumlar için de geçerlidir. Partiler, sendikalar, dernekler ve benzeri kurumlar... Böyle tekçi, merkezi ve bire bir aynı kurumlaşmanın gerçekleşmesi boşuna değildir; Kürtleri inkar ve imha, Kürdistan'ı adı ve ülke gerçekliği ile tarihten, bilinç ve bilinçaltlarından silme stratejisine oturuyor; bu, aslında sömürgeci inkar ve imha sisteminin kendisidir!

Kuşkusuz bu kurumlaşmanın bütünü, tek tek her parçası ve ilişkisi Kürdistan açısından meşru değildir. İşgal ve sömürge sisteminin meşruiyetini kabul etmek mümkün değildir!

İnkâr ve imha sistemini ve onun her bir parçasını ve ayrıntısını meşru görmek, bu meşruiyete onay vermek, bilerek veya bilemeyerek bu meşruiyetin bilinç ve bilinçaltlarında derinleşmesine hizmet edecek davranışlarda bulunmak, en hafif deyimle yurtseverliğe sırt çevirmekten başka bir şey değildir.

Kürdistan'daki her kurumlaşma gibi seçimler de meşru değildir, sömürgeci sistemin tamamlayıcı, onu meşrulaştırıcı, sömürgeci egemenliği gizleyici bir kurumdur. Aynı durum partiler, daha doğru bir deyişle siyaset kurumu için de geçerlidir.

Öncelikle Türk siyaset kurumunun, onun bir parçası olan seçim ve partilerin bu konumunun, inkar ve imha sisteminin ayrılmaz birer unsurları olduğu gerçeğini bilmek ve bunu açıkça ortaya koymak gerekiyor. Seçimlerin Kürdistan ve UKM açısından gayrı-meşruluğunu net, açık ve ikirciksiz bir biçimde ortaya koymadan ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük, kimlik mücadelesi konusunda ciddi, samimi ve tutarlı olmak mümkün değildir. Seçimler karşısında en başta göz önünde bulundurulması gereken birinci nokta budur! Bu, ilkesel bir yaklaşımdır ve hiçbir biçimde sulandırılmaya gelmez! Bununla birlikte Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız koşulsuz, net ve ikirciksiz savunmak da bu ilkesel yaklaşımı bütünleyen başka bir ilkesel yaklaşımdır. Aslında bu ikisi birbirini bütünleyen bir bütünün iki parçası niteliğindedir.

Bu ilkesel yaklaşım atlanarak söylenecek her söz, alınacak her tavır her şeyden önce "Kürdistanî" bir

nitelik ve renk taşımaz. Eğer sömürgeci siyasal egemenliği meşrulaştıran, bu egemenliğin bilinçlerde bulunmasına yarayan bir davranış içine girerseniz, sizin diğer sömürgeci düzen partilerinden ve onların üyelerinden ne farkınız kalır?

TC, sadece genel anayasal, yasal, siyasal ve idari düzenlemelerle yetinmemiştir. Aynı zamanda bunu tamamlayan özel düzenlemeler ve politikalar geliştirmekten de geri durmamıştır. Kürt halkının bu yasal düzenleme ve kurumları devrimci tarzda aşma olasılıklarını, hatta kendi adına reformcu tarzda bile delmelerini önleyici anayasal ve yasal düzenlemeler getirmiştir. Yüzde onluk seçim barajı bu engellerden biridir. Yine bu son kriz döneminde birbirine olmadık laflar eden düzen partileri bağımsız adayların ortak listede yazılması konusunda tartışmasız birlikte hareket etmiş ve bağımsız adayların seçilmesini zorlaştırmışlardır.

Geçmişte SHP listelerinde seçilen DEP milletvekillerinin başına getirilenler de bilinmektedir. Kaldı ki bu milletvekillerin devrimci, sömürgeci sistemi cepheden karşılayan bir duruşları olmamasına rağmen sistem yine bastırıcı ve engelleyici davranmıştır. Örneğin L. Zana ve H. Dicle, milletvekili andını Türkçe ve Kürtçe okudukları için, yani kendi dilleriyle kendilerinin inkar sistemine bağlı kalacaklarını namus ve onurları üzerine yemin ettikleri için büyük bir saldırıya, meclis içi linç girişimine maruz kalmış, bu milletvekili yeminini yeniden içmişlerdir. Ama buna rağmen linç kampanyası devam etmiş, hapse atılmalarına ve sonra bu düzene biat etmelerine rağmen düzenin efendilerinin hincını yatıştırmayı başaramamışlardır.

Konuyu dağıtmadan şunu anlatmak istiyoruz. Bu inkar ve imha sisteminde Kürt adına hiçbir şey yaşam hakkı tanınmadı, tanınmıyor. Teslimiyet, ihanet, itaat ve düzenin bir eklentisi olma yalvarışları sömürgeci sistemin yumuşamasını ve esnemesini getirmek şurada dursun, bu davranışlar, onların daha da pervasızlaşmasını tetikliyor. Kısacası seçimler karşısında doğru bir TC ve sömürgeci egemenlik bilincinin olması şart, yoksa ayaklar altına alınıp çiğnenmek, kaçınılmaz son olur!

Bu sistem, kendi kendini inkar edenlerin, bu düzenin içinde ve onun partileri aracılığıyla siyaset yapanların önüne engel dikmiyor. Bilindiği gibi 1940'lara kadar iradesi ve gücü kırılan, büyük ölçüde direniş dinamikleri, potansiyelleri ve olasılıkları dağıtılan Kürt egemen sınıflarının sömürgeci düzen partileri içinde siyaset yapmalarına olanak verilmiş, hatta çeşitli biçimlerde teşvik edilmişlerdir. Çünkü bu siyaset ilişkisi ve siyaset yapma tarzı sömürgeci sistemi meşrulaştırıyor, Kürt ve Kürdistan bilincini kafalardan ve yüreklerden siliyordu. Bir yandan da aşiretçi feodal yapı ve parçalanmışlık particilik biçiminde derinleştiriliyor ve sürdürülüyordu. Ancak emekçiler ve yoksullar adına devrimci radikal, bu düzenden her açıdan ve tam kopuşu öngören mücadelenin gelişmesi ve bunun Kürt halkının hemen hemen her kesimini etkisine alması, sömürgeci sistemin yeni karşı-devrimci önlemler ve kurumlar geliştirmesini koşullamıştır!

Sömürgeci egemenliğin bir parçası olan ve meşru olmayan seçimlerin bu niteliğini ortaya koymak, hiçbir zaman gözardı edilmemesi gereken ilkesel bir yaklaşımdır. Bu ilkesel yaklaşım, seçimlere katılma olanağını ortadan kaldırır mı? Ya da seçimlerde ne yapmalı? Sadece anılan ilkesel duruşu tekrarlamak yeterli mi?

Kuşkusuz yeterli değildir. Güç ve olanaklara bağlı olarak birçok taktik geliştirilebilir. Ancak bunların ayrıntısına girmek yerine genel bir çerçeve çizmekte

yarar vardır. Satırbaşlıkları biçiminde özetlemek gerekirse;

Bir: Seçimlerin gayrı-meşruiyetini unutmadan ve gözardı etmeden, hatta bu ilkesel duruşu en başta vurgulayarak, özellikle bunu temel ve vazgeçilmez bir koşul olarak görerek seçimlere katılabilir, aday gösterilebilir, bu adaylar için oy istenebilir. Bu seçimler meşru değildir; bu gayrı-meşruiyeti deşifre etmek, teşhir etmek, sömürgeci partilerin gayrı-meşruiyetini anlatmak için seçim sürecinden, onun olanaklarından yararlanarak anılan tavır geliştirilebilir. Bu, bir taktik yaklaşımdır. Bu taktik yaklaşım, sömürgeci egemenliğe, meclisine, partilere ve seçimlere ve bunların üzerinde şekillendiği resmi çizgiye cepheden tavır alma yaklaşımına oturan taktik bir yaklaşımdır...

İki: Seçime katılırken, aday belirlerken ve belirlenen adaylar için oy isterken, gözetilmesi gereken esas amaç, ille de Meclise girmek ve orada meclisin çizdiği sınırlar içinde siyaset yapmak olmamalıdır. Oy almanın ve seçilmenin başka devrimci amaçları olmalı ve onlara hizmet etmelidir. Kendi halkının oyu ile seçilmek, onun temel istemlerini temsil etmek, bunu her platformda göstermek daha önemli ve önemsenmesi gereken bir tutumdur. Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkını savunmak ve olanaklar elveriyorsa seçimleri bu bağlamda bir referanduma çevirmek mümkündür!

Üç: Seçilen aday, TC yasalarına göre artık "milletvekili" sayılır. Ondan Mecliste yemin etmesi istenir. Bu yemin, sömürgeci sisteme, kendi halkının inkarını ve imhasını temel ve vazgeçilmez ilke sayan "Anayasal düzene" bağlılığı içeriyor. Bu, aslında kendi kendisini inkar etmek, kendisine verilen oylara ve onlara içerilen temel istemlere sırt çevirmek anlamına gelir. Yemin ile Kürdistanî kimlik bağdaşmaz. O nedenle anılan yemini reddetmek takınılması gereken tavır olmalıdır. Bu, düzeni cepheden karşılanmanın da kaçınılmaz bir gereğidir! Bilindiği gibi Kuzey İrlanda'da Cumhuriyetçi adaylar da seçildiğinde "Majestelerinin Meclisine" gitmemiş ve "Majestelerine" bağlılık yemini etmemişlerdi...

Dört: Kendisini devrimci yurtsever aday olarak önerenlerin bağlı olması gereken temel ilke ve ölçüler bunlar olmalı ve bu adaylar da bunların bilincinde hareket etmelidirler. Bu duruşun, herhangi bir gerilla duruşundan ve yaşamından daha riskli ve tehlikelerle dolu olduğunu bilmek gerekiyor. Düzenin siyaset zemininde ve açık olarak bu devrimci duruşu sergilemenin bedeli az ağır olmayacaktır. Tutuklanma, hapis, işkence ve ölüm dahil her türlü tehlikenin kendisini beklediğini bilmek ve bunun bilinci ve ruhsal donanımına sahip olmak çok önemlidir. Bu bir devrimci yaşam tarzı ve duruştur; devrimci politika yapma tercihidir. Yoksa milletvekili seçilmek, önünde açılacak olanaklarla bu düzen içinde farklı yaşam tercihlerinde bulunmak başka bir şeydir, bunun devrimci bir yaşam olmayacağı da çok açıktır!

Bu genel çerçevenin bugünkü Kuzey Kürdistan somutunda somut-pratik bir karşılığı var mı?

Bu sorunun yanıtı kapsamlıdır ve bir sonraki yazımızda bu konuyu tartışmayı sürdüreceğiz. Ancak şu kadarını belirtmek gerekirse, bu sorunun kısa yanıtı "Hayır"dır! Nedenlerini açmaya çalışacağız. Ayrıca yukarıda sorduğumuz, ama yanıtına sıra gelemeyen sorular var, bunların da yanıtını bir sonraki yazımızda vermeye çalışacağız. Kürdistan'da seçim pratiklerine, DEP'ten HADEP'e, oradan DTP'ye uzanan süreci ayrıntılı ele almak gerekir. O zaman devrimci yurtsever bakış ve duruşun pratik anlamı ve değeri daha bir yerli yerine oturur.

(Devam edecek...)

22 Mayıs 2007

Burjuva yasaların koruduğu vahşet...**“Rojda Gezgin” davası!**

Kadını aşağılayan, horlayan ve ikinci sınıf bir varlık olarak gören gerici burjuva ideolojisi yaşamın her alanına yansıyor. Son olarak bunun en çarpıcı örneğini Diyarbakır'da 15 yaşında, henüz kadın olduğunun bile farkına varamayan, ancak kadınların yaşadığı birçok sorunu çocuk yaşta yaşamak zorunda bırakılan Rojda üzerinden tüm vahşetiyle bir kez daha görmüş olduk.

Diyarbakır'da çok gezdiği ileri sürülerek burnu kesilen 15 yaşındaki Rojda Gezgin ile ilgili davada, mahkeme, sömürü düzenine yakışır bir karara imza attı. Mahkeme insanlık dışı olayın ders vermek için yapılmış olabileceğine karar verildi, Rojda Gezgin'e işkence yapan akrabalarına oldukça komik cezalar öngörüldü.

Rojda Gezgin, önce tecavüzüne uğradığı kişiyle evlendirilmek zorunda kaldı. Eşinin tutuklanması üzerine, eşinin ailesinin yanında kalan Gezgin, bu kez de çok gezdiği iddiasıyla işkenceye maruz kaldı.

Burnu kesilen Rojda Gezgin'e, evlendirilmek zorunda bırakıldığı adamın akrabaları da tecavüz girişiminde bulundu.

Olayın ortaya çıkmasının ardından 4 kişi hakkında, “zorla alıkoyma” ve “çehrede sabit hasar bırakacak şekilde yaralama” suçlamasıyla Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Rojda Gezgin, aldığı ölüm tehditleri üzerine şikayetinden vazgeçerken, tepki çekecek bir kararla dava sonuçlandı. Mahkeme heyeti, kayınpederi Ekrem Gezgin hakkında beraat kararı verirken, üç kayınbiraderi de 2'şer yıl 2'şer ay hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme, olayın Rojda Gezgin'e “ders vermek amacıyla” gerçekleşmiş olabileceğine karar vererek, Gezgin'e yapılan işkenceleri de meşru gördü.

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi ayrıca, Rojda'nın kayınbiraderlerinin tecavüz girişimi iddiasıyla ilgili “hayatın tabii seyrine uygun değildir” şeklinde karara vardı.

Tohum Kültür Merkezi umudu selamladı!

Tohum Kültür Merkezi, 20 Mayıs günü “Tohum olduk büyüyoruz, selam olsun umuda!” başlığı altında bir etkinlik gerçekleştirdi.

Salonda “Emperyalizmin köleleştirici kültürüne karşı yeni demokrasinin özgürleştirici kültürünü kuşan!/TKM”, “Umut seçimlerde değil demokratik halk iktidarında!/Partizan”, “İMF ve özelleştirmeye, tarımın tasfiyesine ve tecrite hayır!”, “Emekçi semtlerinde yıkım saldırılarına karşı birleş, mücadeleyi yükselt!” pankartları asılıydı.

Etkinlik sinevizyon gösterimiyle başladı. Sinevizyon gösteriminde İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci mücadelesi ile Ortadoğu'daki katliamlara karşı halkların direnişi anlatıldı.

Daha sonra Tohum Kültür Merkezi adına açılış konuşması yapıldı. Konuşmada bir avuç asalak dışında kalan milyonların cehennem koşullarında yaşadığı ifade edildi. Emperyalizmin saldırıları ve Ortadoğu halklarının direnişi vurgulandı. Latin Amerika'da halkların emperyalizme başkaldırısı selamlandı. Ülkemizde egemenlerin saldırılarına, devrimci güçlere yönelik baskı ve teröre dikkat çekildi. Tüm bunların devrimci hareketlerin önünü kesmeye yönelik olduğu ifade edildi. Böylesi bir dönemde Kaypakkaya'nın düşüncelerinin ve mücadelesinin önemine vurgu yapıldı.

Açılış konuşmasından sonra saygı duruşunda bulunuldu. Halkoyunları ekibinin oyunlarından sonra Partizan adına bir konuşma yapıldı. Ardından Hilmi Yarayıcı sahneye çıktı. Gökhan Birben'in söylediği Karadeniz türküleriyle horon çekildi. YDG kampanya çalışması ile ilgili konuşma yaptıktan sonra Hasan Sağlam Kürtçe ve Zazaca şarkılar söyledi ve halaylar çekildi.

Grup Haykırış, Çar Newa ve Ferhat Tunç'un söylediği şarkılardan sonra etkinlik sona erdi. Etkinlik boyunca mesajlar okundu ve sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sendikacı Süleyman Üstün uğurlandı...

Mide kanserinden dolayı tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi'nde yaşamını yitiren, DİSK ve Petrol-İş'te çalışmış olan Süleyman Üstün, 22 Mayıs günü Petrol-İş ve DİSK Genel Merkezi'nde yapılan anma törenleriyle son yolculuğuna uğurlandı.

2000 yılından bu yana Petrol-İş Sendikası'nda eğitim uzman olarak çalışan ve bugüne kadar binlerce işçiye eğitim veren Üstün için ilk cenaze töreni Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi'nde saat 10.30'da başladı. Saygı duruşu yapıldı ve özgeçmiş okundu. Süleyman Üstün'ün mücadeleye geçen yaşamı ve işçi sınıfı mücadelesine yaptığı katkılar anlatıldı. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yaptığı konuşmada; Üstün'ün çok yönlü kişiliğine değinerek, 12 Mart'ta işkencelerden geçtiğini, 12 Eylül'den sonra ise 11 yıl boyunca yurtdışında yaşamak zorunda kaldığını belirtti.

Anmanın ardından Üstün'ün cenazesi

DİSK Genel Merkezi'ne getirildi. Saat 12.00'de başlayan törene Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK yöneticileri katıldı. Burada ilk konuşmayı, mücadele arkadaşı olan BMİS Genel Sekreteri Selçuk Gökaş yaptı. Üstün'ün yıllarca kapitalizmi ve ayağa değen taşın bile sebebinin kapitalizm olduğunu anlattığını, belirtti. Üstün'ün gözaltılardan, işkencelerden geçtiğini ancak mücadeleyi hiçbir zaman bırakmadığını dile getirdi. Törende DİSK eski Genel Sekreteri Mehmet Karaca da bir konuşma yaptı ve Üstün'ün “bir marksist, komünist” olduğunu söyledi. Üstün'ün emekçi sınıflara sınıf olma bilinci taşımak için çabaladığını söyledi.

Törenin ardından Süleyman Üstün'ün cenazesi DİSK Genel Merkezi'nden Şişli Cami'ne omuzlarla götürüldü. Yolun tek şeridinin kapatıldığı yürüyüşe yüzlerce kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kartallı Liseliler: “Mayıs şehitleri ölümsüzdür!”

Kartallı Liseliler, 22 Mayıs günü Kartal Meydanı'nda gerçekleştirdikleri bir eylemle Mayıs Şehitleri'ni andılar.

22 Mayıs günü Kartal Meydanı'nda “Mayıs şehitleri ölümsüzdür!” şiarlı pankartı açan Kartallı Liseliler, burada ilk olarak Mayıs şehitleri nezdinde devrim ve sosyalizm yolunda düşenler için saygı duruşu yaptılar. Ardından ortak hazırlanan basın metni okundu.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: “6 Mayıs 1972'de Deniz Gemiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan'ın idam edildiği gün, 18 Mayıs 1973 Diyarbakır zindanlarında katledilen İbrahim Kaypakkaya, Alibeyköy'de sokak ortasında dergi satarken polis tarafından vurulan 17 yaşındaki İrfan Ağdaş, Hasan Ocak, Serdar Yılmaz, Feyzi Alansoy, Kadir Manga, Sinan Cemgil ve nice yiğit devrimci Mayıs ayında şehit düşmüştür. Anıları önünde saygıyla eğiliyor ve kavga bayrağını daha yukarı çekeceğimizi and içiyoruz.”

İLGP, Liseli Gençlik, SGD'li Liseliler, Devrimci Kılavuz ve PDG'nin örgütlediği ve bağımsız öğrencilerinde destek verdiği eyleme 40 kişi katıldı.

Eylem boyunca “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” ve “Mayıs şehitlerin tek tek isimleri okunarak “Yaşıyor” sloganları atıldı.

Eylem öncesi ve sonrasında ajitasyon konuşmaları yapıldı. Eylemde kolluk güçlerinin yoğun önlemler aldığı gözlemlendi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Af Örgütü'nden 2007 raporu

Uluslararası Af Örgütü 23 Mayıs günü yayınlanan ve tüm dünyada insan haklarının yıllık bir değerlendirmesinin yapıldığı 2007 Raporu'nu açıkladı. Raporda güçlü hükümetler ve silahlı grupların insan haklarını ihlal etmek, giderek daha bölünmüş ve tehlikeli bir dünya yaratmak için kasıtlı bir şekilde insanlardaki korkuyu kışkırttığı tespitinde bulunuldu.

Taksim Yenişehir Palas Otel'de gerçekleştirilen toplantıda basın açıklamasını Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi Başkanı Levent Y. Korkut okudu. Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi Direktörü Ville S. Forsman'ın da bulunduğu açıklamada, 2006 yılında dünyada yaşanan olayların yol açtığı sorunlara ve bu sorunların toplumların bugünü ve geleceği açısından yaratacağı sıkıntılara değinildi. Korku politikalarının tehlikeli biçimde bölünmüş bir dünya yarattığı sonucuna varan raporda 2006 yılı içinde Türkiye'de yaşanan gelişmelere de dikkat çekildi. Yazarların ve insan hakları savunucularının dava edildiği vurgulandı.

Açıklamada, “Uluslararası Af Örgütü hükümetlerden, korku politikalarını reddetmelerini ve insan hakları kurumlarına, ulusal ya da uluslararası arenada hukukun üstünlüğüne yatırım yapmalarını talep ediyor” denildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Mumia Abu-Jamal'a özgürlük!”

Ölüm cezasına mahkum edilen ve 25 yıldır cezaevinde tutuklu bulunan Amerikalı gazeteci Mumia Abu-Jamal'ın 17 Mayıs tarihinde yargı önüne çıkarılması nedeniyle, başta ABD ve Avrupa olmak üzere birçok ülkede “Mumia'ya özgürlük!” şiarıyla eylemler yapılıyor.

Türkiye'deki eylemler Ankara ve İstanbul'da 17 Mayıs günü gerçekleştirildi. Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemle Jamal'ın adil yargılanma ve serbest bırakılma talebi aydın, sendikacı ve yazarların imzacı oldukları bir dilekçeyle Ankara'daki Amerikan Büyükelçiliği'ne gönderildi.

“Free Mumia!/Evrensel Gazetesi”, “Mumia'ya özgürlük!/Emek Partisi” pankartlarının açıldığı eylemde basın açıklamasını Evrensel Gazetesi Yazı İşleri Müdürü yaptı. Jamal'ın 1982 Temmuz'unda Amerika'da ülke çapında muhalif siyahlara yönelik operasyonlarda gözaltına alındığını ve beyaz bir polisi öldürmek iddiasıyla tutuklandığını belirtti. Radyo yapımcısı ve Amerika'daki muhalif örgütlerden Kara Panterler Partisi'nin Philedelpia liderlerinden olan siyahi gazetecinin üzerine atılan suçun tanık ifadeleriyle boşa düşürüldüğünü belirtti. İnsan hakları savunucularının itirazları sonucunda bugün akşam saatlerinde Amerikan Federal Temyiz Mahkemesi'nde yargı önüne çıkarılacağını duyurdu.

Eylem boyunca “Mumia'ya özgürlük!”, “Free Mumia!”, “Kahrolsun ABD, yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından Galatasay Postanesi'nden Abu-Jamal'ın adil yargılanması ve serbest bırakılması talebini içeren metin Amerikan Büyükelçiliği'ne gönderildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele Postası

Sultanbeyli PSAKD'den açıklama

PSAKD Sultanbeyli Şubesi, 22 Mayıs günü Taksim tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada Sultanbeyli Belediyesi'nin açtığı davayla cemevlerinin yıkılmak istediği belirtilerek, daha önce de benzer saldırılarla karşı karşıya kaldıkları ama şimdiye kadar devam ettikleri mücadelelerinden vazgeçmedikleri dile getirildi.

Açıklama halen devam eden cemevi inşaatına destek amacıyla 27 Mayıs günü saat 12.00'da İnönü Stadyumu'nda düzenlenecek olan şenliğe çağrıyla son erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Kimsenin askeri olmayacağız!"

Vicdani Ret Platformu 20 Mayıs günü Taksim Gezi Parkı'nda yaptığı açıklama ile 15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde sayıları 60'ı bulan eski vicdani retçilerle yeni vicdani retçileri buluşturdu. Her türlü şiddete, silah üretimine ve silahlı organizasyona karşı mücadeleye devam edeceklerini söyledi. "Öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız!" sloganı atan Platform bileşenleri, "Dün Irak, bugün İran, yarın?", "Kimse için savaşma, asker olma!", "Savaşın insan kaynağını kurutun!" yazılı dövizler taşıdılar.

Eylemde yapılan açıklamada insanların hafızalarında sürekli olarak "düşman" imgesinin canlı tutulmaya çalışıldığı belirtilerek şunlar söylendi: "Çeşitli coğrafyalarda, mücadelelerle kazanılmış, sosyal haklar, milliyetçilik ve militarist uygulamalar altında eziliyor. Bizler savaşa, adam öldürmeye karşıyız. Savaşları durdurmanın temel yollarından biri onun finans ve insan kaynağını kurutmaktır. Herkesi militarizme karşı işbirliği yapmaya davet ediyorum". Açıklamanın ardından yeni vicdani retçiler açıklama yaptılar. Platform Taksim Gezi Parkı'ndan Harbiye Orduevi'ne yüründükten sonra eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sinan Köylüleri toprak reformu istiyor!

Diyarbakır'ın Bismil İlçesi Sinan Köyü'nde yaşayanlar, 300 yıldır üzerinde yaşadıkları 29 bin dönüm topraklarının Sinanlı ailesi tarafından gaspedildiğini dile getirdiler. "Gaspedilen topraklarımızın kamulaştırılmasını ve Sinan köylülerine dağıtılmasını istiyoruz!" diyerek toprak reformu talebinde bulundular.

20 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen Sinan köylüleri "Sn. Adalet Bakanımız Ağaya kredi köylüye ceza adalet bu mudur!/Sinan Köyü Halkı" pankartı açtılar. "Ağalar Meclis'te, köylüler sokakta!", "Bugün bitecek, yarın gelecek, vekiller bize hesap verecek!" sloganları atıldılar. Köylüler, "Topraksız vatansız, oy kullanmayız!", "Başbakan, 2007 yılında kula kulluk devam etsin mi?", "Ah ağa, zalim ağa ölümlerimizden ne istedin!" yazılı dövizler taşıdılar.

Köylüler adına açıklama yapan Ercan Güneş, köyün tapularının yeniden incelenmesi ve topraksız köylülere toprak sağlanması için 4 yıldır mücadele verdiklerini belirtti. Şunları söyledi: "Bu süre içinde topraklarımızı ekmemize dahi izin verilmedi. 2 odalı kerpiç evimiz bile bizim değil. 4 yıldır Ankara-İstanbul gidip geliyoruz. Görenler bize gülüyor, biz kendi halimize acıyoruz. Vicdanlara sesleniyoruz, bizlere yardımcı olun. Sinanlı ailesi tarafından dedelerimizden hıleyle gaspedilen topraklarımızın kamulaştırılarak Sinan köylülerine dağıtılmasını yani Sinan'da toprak reformu istiyoruz. Biz kendi köyümüzde çiftçilik yaparak insanca yaşamak istiyoruz."

Kızıl Bayrak/İstanbul

İstiklal'de Kızıl Bayrak satışı

19 Mayıs günü Galatasaray Postanesi önünde ortak yapılan Kaypakkaya eyleminden sonra BDSP'liler, İstiklal Caddesi'nde yaklaşık bir saat boyunca ajitasyon konuşmaları eşliğinde *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını yaptılar. Çözümün ne mecliste ne seçimde, çözümün devrimde

kurtuluşun sosyalizmde olduğunu teşhir konuşmalarıyla emekçilere anlattılar. İşçi ve emekçileri emperyalist savaş ve saldırganlığa, kapitalist sömürüye ve sosyal yıkım saldırılarına karşı örgütlü mücadeleye çağırıldılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Boğaziçi Üniversitesi: "Hepimiz Tuhaf'ız!"

14 Mayıs Günü Meksika Kültür Bakanlığı ve Boğaziçi Üniversitesi işbirliğiyle düzenlenen kültür etkinliği kapsamında Meksika Devlet Üniversitesi, Meksika'nın yöresel kıyafetlerinin sergilendiği bir etkinlik düzenledi. Bu etkinlik kapsamında Boğaziçi Üniversitesi Folklor Kulübü 'Hepimiz' adlı dans-müzik gösterisiyle Rum, Alevi, Çingene, Ermeni ve Kürt dans müziklerini sahnelledi. Etkinlikler *Cumhuriyet*, *Hürriyet* ve *Takvim* gazeteleri tarafından çarpıtılarak karalanmak istendi.

Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri Karanlığı Sorguluyoruz İnisyatifi burjuva basının karalama kampanyasına karşı 21 Mayıs'ta BÜ Güney Kampüs Girişi'nde bir eylem gerçekleştirdi. Güney Kampüs Meydanı'ndan kampüs girişine sloganlarla yürüyen öğrenciler *Hürriyet* gazetesinin 16 Mayıs tarihli "Boğaziçi'nde tuhaf şov!" manşetiyle verdiği habere atfen "Hepimiz Tuhaf'ız!" pankartıyla yürüdüler.

Kampüs girişinde yapılan açıklamada; Hrant Dink'in ve Uğur Kaymaz'ın katledilmesine değinildi. Yakın zamanda Hrant Dink'i anma etkinliğine gerçekleştirilen saldırılarla beraber üniversite girişlerine güvenlik kamerası yerleştirilmesinin protesto edildi.

Yürüyüş ve açıklama boyunca "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Biji Boğaziçi!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!" sloganları atıldı. Coşkulu geçen eyleme 50'ye yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Betül yoldaş ölümsüzdür!"

Geçtiğimiz yıl 21 Mayıs'da lenf kanseri nedeniyle yitirdiğimiz Betül Altındal, yoldaşları, dostları ve sevenleri tarafından 20 Mayıs günü gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle anıldı.

Betül Altındal'ı anmak için saat 12:00'de Zincirlikuyu'daki mezarı başında biraraya gelen yoldaşları ve dostları Betül'ün fotoğrafını ve HKM flamalarını taşıdılar. Altındal'ın mezarı başında "Betül Altındal yoldaş ölümsüzdür!" pankartı açıldı. Betül'ün şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Halk Kültür Merkezleri adına yapılan konuşmada Altındal'ın siyasal yaşamı, devrimci kimliği, mücadelesi anlatıldı. Mezara bırakılan kızıl karanfillerle, Grup Diyar'ın seslendirdiği devrimci türkü ve marşlarla devam anmada Altındal'ın anısına şiirler okundu.

Anmanın ardından HKM'de bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenler anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından konuşma

yapıldı, Altındal anısına şiirler okundu. Yoldaşları ona dair duygu ve düşüncelerini paylaştılar. Grup Diyar, onun sevdiği devrimci marş ve türkülerden oluşan bir program sundu. Betül'ün mücadeleye ve devrime olan inancını yansıtan mektuplarından oluşan sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Hasan Ocak mezarı başında anıldı!

Devlet tarafından katledilen Hasan Ocak 19 Mayıs'ta mezarı başında anıldı. Gazi Cemevi önünde biraraya ESP'liler mezarlığa doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Hasan Ocak yaşıyor, komutana bin selam!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!" sloganları atıldı.

Hasan Ocak'ın mezarı başına geldiğinde tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Hasan Ocak'ın ailesi O'nun hayatını anlattı. Gazi Mezarlığı'ndaki diğer devrim şehitlerinin ziyaret edilmesinin ardından kitle tekrar kortej oluşturarak Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçti. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/GOP

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan,
Kadir Manga...**

**31 Mayıs 1971'de "Teslimiyet
asla!" haykırışıyla karşıladılar
ölümünü Nurhak dağlarında...**

**Nurhak şehitleri
devrimci sınıf
kavgamızda yaşıyor!**